

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Nix_Garth-Sedma_vez_1-Pad.pdb

PDB Name: Nix - Sedma vez 1 - Pad
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2007
Modification Date: 1.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SEDMÁ VĚŽ
Pád

Garth Nix

EGMONT ČR

Mé rodině a přátelům, se zvláštním poděkováním
Davidu Levithanovi, velmi důležitému
architektovi Sedmé věže.

Copyright © 2002 Lucasfilm Ltd & (tm).
All rights reserved. Used under authorization.
Cover design by Madalina Stefan.
Cover art by Steve Rawlings.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
v Praze roku MMII jako svou 894. publikaci.
Z anglického originálu The Seventh Tower: The Fall
přeložil David Litvák.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec.
Technická redaktorka Alena Mrázová.
TS 14. První vydání.
Sazba AMOS Typo.
Tisk Česka typografie, a.s.

ISBN 80-7186-740-3

o KAPITOLA o
NULA

Tal zvedl ruku a vytáhl se vzhůru na další bodec trčící z věže. Zastavil se, nabral dech, a podíval se dolů z Červené věže na blikající světla, která vyznačovala obrysy hlavních budov Hradu. Světla byla hluboko pod ním a z té výšky jímala Tala závrať. Rychle se zahleděl zase vzhůru.

Vítr byl mnohem silnější, než Tal očekával. Skučel okolo Červené věže a pak kličkoval mezi dalšími šesti věžemi, aby se k Talovi zase vrátil, zuřivější než předtím. Byla tu také čím dál větší zima a Tal cítil, jak mu tuhne tělo. Použil slunokam, aby trochu zahnal chlad.

Dvě hodiny Talovi trvalo, než se vyšplhal na místo, na kterém teď odpočíval. Byl to těžký výstup, mezi bodci a chrliči a přes zkamenělé nánosy pokrývající věž. Už jen čtyři sáhy ho nyní dělily od místa, kde věž náhle končila, uzavřena víkem absolutní temnoty, které se rozprostíralo přes celou oblohu.

Tím víkem byl Závoj, tajuplná bariéra udržující svět pod ním v temnotě a odrážející sluneční světlo zpět vzhůru.

Ne že by kolem Tala panovala naprostá tma. Jako většina Hradu, i vnitřek Červené věže byl osvětlen malými slunokamy, upevněnými do zdí a stropů. Světlo z těchto slunokamů vycházelo z oken, takže Tal mohl vidět, kam má dál lézt. Navíc i dalších šest věží zářilo a připomínalo tak brilantová kopí protínající oblohu.

Světlo ovšem také vytvářelo spoustu stínů. Každý chrlič nebo ozdobná obruba vrhaly tmavý stín na sytě rudou barvu věže. Tal spatřil i svůj vlastní stín. Jako u všech Vyvolených z Hradu, ani Talův stín nebyl jen kopií tvaru jeho těla.

Stín, který jej následoval, totiž plynul a měnil se. Někdy vypadal jako obvyklý stín třináctiletého chlapce, někdy jako kočka, dvouhlavá corvella nebo cosi proměnlivého, až se to nedalo popsat.

S tímto stínem se Tal nenarodil. Byl to strážný stín, kouzelná bytost z Aeniru, říše duchů. Po narození byl k Talovi

připoután. Nahradil jeho přirozený stín a dostal příkaz Tala hlídat a pomáhat mu. To bylo dobře, říkal si Tal. Stačilo, že musel své nemotorné končetiny a rozcuchané vlasy sledovat v zrcadle, skutečnost, že ho všude nepronásledují ještě jejich stíny pro něj znamenala úlevu.

Strážný stín Talovi navíc nedával najevo, že je menší než většina chlapců jeho věku. Neodrážel ani jeho zvláštní úsměv, o kterém si Tal myslel, že z něj dělá hlupáka. Nikdo jiný si to nemyslel, ale Talovi to vadilo. Celé hodiny trénoval úsměv před zrcadlem a snažil se narovnat křivou vlnku na levé straně úst.

Nevadilo mu, že jeho strážný stín byl jen jeden z nejslabších duchů z Aeniru, dětský sluha. Za dva měsíce mělo být Talovi třináct a tři čtvrtě a pak mohl navštívit Aenir a vybrat si sám svůj duchostín.

Pokud bude Aenir vůbec schopen navštívit. Tal sevřel v dlani malý slunokam, který mu visel na krku na stříbrném řetízku, a pocítil, jak mu teplo zahřívá zkřehlé ruce. Aby se dostal do Aeniru, potřeboval prvotní slunokam. Nejen pro sebe, ale také pro svou matku a pro mladší sourozence, bratra a sestru.

Protože matka byla velmi nemocná a otec tajuplně zmizel i s jejich rodinným slunokamem, stal se Tal najednou zodpovědným za celou rodinu. Nebyl na to připravený - ale neměl na vybranou. Musel svůj strach potlačit kdesi hluboko v sobě a tam ho držet. Musel být silný, i když nevěděl, kde potřebnou sílu hledat.

Chtěl, aby byl otec zpátky. Chtěl, aby byla matka zdravá. Ale pokud by teď selhal, ztratil by oba dva navždy.

Aby mohl zachránit svou rodinu, musel získat nový slunokam. Mocný slunokam, ne takový dětský kamínek, jaký nosil na krku. Tal se zhluboka nadechl a zastrčil kamen zpátky za košili. Musel šplhat dál. Nad Závoj. Na otevřené sluneční světlo.

Samozřejmě, sluneční světlo už viděl. Viděl ho mockrát v Aeniru, ve světě duchů. Ale tam bylo měkčí, méně jasné. Skutečné slunce viděl Tal jen jednou v životě. Když mu bylo deset, vzali jeho třídu nahoru nad Závoj a ukázali jim slunokamy rostoucí v stříbrných sítích, visících z věží. Bylo tenkrát zataženo, ale všechny děti přesto potřebovaly své strážné stíny, aby jim zaclonily oči. Slunokamy v sobě přý přechovávají sluneční paprsky, ale ani ten nejzářivější se nemůže srovnávat se silou a jasnem samotného slunce.

Tenkrát vystoupili nahoru po schodech uvnitř Oranžové věže. Tala by nikdy ani nenapadlo, že jednoho dne bude šplhat vzhůru po jedné z věží zvenčí... s úmyslem ukrást slunokam.

"Ukrást slunokam," opakoval si. Byla to ta poslední možnost, to jediné, co by ještě mohlo zachránit Tala a jeho rodinu. Všechno ostatní už vyzkoušel.

Byl to ale také ten nejriskantnější čin, jaký si dovedl představit. Dalo mu pořádně zabrat, aby vyšplhal aspoň k Závoji, ale to ještě pořád nic nebylo. Na druhé straně Závoje se možná nacházely různé pasti a stráže - mocné duchostíny, které by v mžiku přemohly Talův strážný stín a polapily ho. Také tam mohli být další Vyvolení, členové Červeného řádu, kterým by dělalo škodolibou radost, kdyby přistihli chlapce ze soupeřícího Oranžového řádu. Uvrhli by ho pak za trest do Dómu děsů, v horším případě by to znamenalo pohromu pro celou rodinu...

Tal potřásl hlavou a šplhal dál. Zachytil se za chrlič přímo pod Závojem a skoro proti své vůli se přikrčil, aby oddálil okamžik, kdy vnikne do temnoty, jež se rozprostírala nad jeho hlavou. Cítil se skoro, jako by byl pod vodou a vzhlížel k hladině, až na to, že tahle hladina nebyla světlá, ale tmavá. Pak konečně vnořil ruku do Závoje a tělem mu projelo mrazení, když zmizela. Přesto však ruku vnímal. Pořád ji měl.

Tal se zvedl. Okamžitě ho pohltila absolutní temnota. Ztěžka zalapal po dechu, jako by se mu zmenšily plíce. Nemohl se pořádně nadechnout! Temnota z něj vysávala všechny vzduch.

Přikrčil se zpátky do příjemného přístřeší, mezi jasné paprsky světla věží, s dlaní sevřenou kolem slunokamu, který se znenadání rozzářil. Tal se na něj rychle podíval a světlo zmatnělo. Nechtěl jím na sebe upoutat pozornost. Chvilíčku na to, co slunokam pohasl, dolehl k Talovi zdola slabý křik. Na okamžik si Tal pomyslel, že byl odhalen, a přitiskl se ke stěně věže. Pak mu došlo, že to nebyl výkřik stráží, ani vysoký, nelidský vriskot duchostínu. Znělo to spíš jako volání o pomoc.

Výkřik se ozval znovu a Tal najednou pocítil divné prázdno v žaludku. Ten hlas znal! Rychle se podíval dolů. Tam, dobrých dvě stě sáhů pod ním, se třepetala bílá košile s oranžovými body. Byla to stejná košile, jakou nosil Tal, bílá dětská uniforma s límcem a manžetami v barvách příslušného Řádu. Někdo lezl za ním.

Musel to být jeho mladší bratr Gref, devítiletý buřič, který se snažil dělat všechno, co jeho starší sourozenec. Tal poznal jeho hlas a malý, matný slunokam.

"Jestli se mě dotkneš, Tal tě roztrháš na kousky! Jdi pryč! Jdi..."

Grefův hlas se najednou odmlčel. Na okamžik si Tal pomyslel, že bratr spadl, a srdce se mu málem zastavilo.

Ale Gref nespádl. Polapil ho ohromný duchostín, jeden z těch, co na sebe berou mihotavý tvar borzoga, bytosti ve skutečném světě dávno vyhynulé. Byl nejméně čtyři sáhy vysoký a měl mimořádně široká ramena. Paže mu sahaly až pod kolena a dva špičáky z jeho spodní čelisti byly dlouhé jak Talovy dlaně. Duchostín se vlnil v září vycházející z věže, složený z odstínů temnoty, jako věc s neostrými liniemi a nejasnými tvary.

Vložil si Grefa pod paži a bezmocný strážný stín uvázal chlapci kolem obličeje jako roubík. Nikde nebylo ani stopy po Vyvoleném, kterému duchostín patřil, ale ať už sloužil komukoli, odnášel Grefa dolů pod věž, nejspíš na balkon hluboko dole, odkud Tal zahájil svůj výstup.

Tal váhal. Chtěl zachránit Grefa, ale věděl, že by chytili i jeho. A to by nepomohlo ani jednomu z nich, natož rodině.

Jeho jediná naděje se tedy stále nacházela nad ním, mezi slunokamy.

Tal se znovu zahleděl na Závoj. Udělal předtím chybu, že do něj vstoupil příliš pomalu. Tentokrát se musí natáhnout, pořádně se zachytit a prolézt skrz, jak nejrychleji to půjde.

Několikrát se zhluboka nadechl a rychle se vzpřímil s rukama nataženými nad hlavu. Odřel si klouby o kámen, ale pak konečně nahnatal něco, čeho se mohl zachytit. O chvíli později vnořil do Závoje i hlavu.

Znovu ho obklopila naprostá tma, ale tentokrát byl na ni Tal připraven. Vytáhl se vzhůru na další chrlič a hledal další

opěrný bod. Našel ho, znovu vyšplhal výš a pak vše opakoval.

Stále však byl v Závoji a už mu docházel vzduch. Váhavě se zkusil trochu nadechnout. Šlo to, ale jeho hrůzu z toho, že nebude moct dýchat, brzy vystřídal jiný strach. Co když se v Závoji ztratil? Co když je nemožné prolézt skrz Závoj na druhou stranu? Třeba cesta vede pouze vnitřkem některé z věží. Možná zůstane navěky uvězněn v Závoji!

Šplhal rychleji a nedbal na poškrábané ruce. Několikrát málem spadl, ale ani to ho nevystrašilo tolik jako vyhlídka, že by mohl zůstat uvnitř Závoje. Musel se dostat ven.

Náhle se vnořil do úplného opaku temnoty. Tala udeřily do očí žhnoucí sluneční paprsky, až bolestí vykřikl. Znovu málem spadl, ale jeho strážný stín už se roztahoval nad jeho hlavou a zaclonil mu zrak svou podivnou hmotou, která mohla být lehká jako vzduch, tekutá jako voda, ale i pevná jako lidské svaly.

Tal zůstal viset napůl v Závoji, napůl venku, dokud si na palčivé světlo pozvolna nezvykl a nepřestaly se mu dělat mžítka před očima. Cítil jen svůj strážný stín na čele a nezvyklé sluneční teplo na tvářích.

Pomalou otevřel oči a rozhlédl se kolem. Přímou nad hlavou spatřil skvrnu modré oblohy, zvláštní a nepřátelskou v porovnání s jemným přitímím oblohy pod Závojem. Okolo této modré skvrny se vznášely nadýchané šedé mraky, slibující sněhovou nadílku. Některé sahaly až dolů skrz Závoj. Přímou uprostřed modré plochy stálo Slunce, tak jasné, že se do něj Tal ani nemohl podívat přímo. Působilo to nebezpečně, že vydávalo tolik jasu a tepla, a Talovi až připadalo, jako by se měl každou chvíli vznítit a hořet jasným plamenem.

Červená věž, stejně jako ostatní věže, stoupala dále vzhůru směrem k obloze. Místo chrličů, bodců a zárubní tu však stěny věže měly plno dlouhých, vyčnívajících bronzových tyčí, silných jako Talův pas. Z většiny tyčí visely sítě ze stříbrných ok.

V těchto sítích spočívaly slunokamy. Tal věděl, že rostou z malých diamantů z říše duchů Aeniru, ale ještě se neučil, jakým způsobem vše probíhá.

Tala to stejně nezajímalo. Alespoň teď ne. Chtěl se dostat výš, protože tam by měl najít ty nejmocnější kameny.

Pomalou se vyprostil ze Závoje a přikrčil se na kamenné římsce tak blízko u zdi, jak jen to bylo možné. Neviděl žádný duchostín, ani jiného Vyvoleného. O něco výše se nacházel malý balkon, na kterém klidně mohl stát. Nebo na ochozu, který vedl přímo okolo vrcholku věže, stovky sáhů nad ním.

"Strážný stíne, strážný stíne, utkej mi plášť rudý jako věž," zašeptal Tal. Zároveň se soustředil na svůj slunokam, aby svítil stejně červenou barvou jako zdi věže. Cítil pohyb strážného stínu a viděl dlouhý, tenký, temný prst, jak se natahuje a dotýká kamene. Barva kamene se okamžitě začala přelévát do stínu, dokud nenabyl stejné červeně. Pak Tal ucítil, jak mu strážný stín zakrývá celá záda až dolů ke kotníkům.

Během několika vteřin byl Tal zahalen pláštěm s kapucí stejné barvy, jakou měly stěny věže. Pokud bude šplhat vzhůru pomalu a nenadělá příliš hluku, bude skoro neviditelný.

Opatrně začal znovu stoupat. Bronzové tyče byly kluzké a nedalo se za ně chytit tak snadno, jako za kamenné výčnělky dole, ale byly blízko u sebe. Tal po nich stoupal, jako by to byly schody vedoucí vzhůru okolo věže.

Byl už skoro u balkonu, když vzhledl a uviděl ohyzdnou hlavu, zírající přes zábradlí přímo na něj. Patřila duchostínu, grotesknímu a děsivému, s několika očima a s ústy roztaženými přes celou šířku obličeje, plnými malých ostrých zubů. Byl to jeden z největších duchostínů, jaký kdy Tal viděl, a to znamenalo, že se počítal mezi nejmocnější. Byl příliš mocný na to, aby sloužil někomu z Červených, protože ti byli nejslabším z Řádů.

Tal strnul a doufal, že si ho duchostín nevšiml.

Stál bez hnutí snad celé minuty. Mraky zakryly slunce nad jeho hlavou a znatelně se setmělo, takže duchostín teď bylo mnohem těžší rozeznat. Tal zůstal zcela bez pohybu, skoro nedýchal. Jeho srdce ale bilo tak nahlas, až se obával, že ho duchostín uslyší.

A pak začalo sněžit. Vločky klesaly dolů, kde se jich zmocnil vítr točící se mezi věžemi a rozháněl je do stran náhlými porывy.

Tal věděl, co je sníh. Viděl ho častokrát přes trojitě glazurovaná okna Vnější chodby. Ale ještě nikdy předtím nebyl mimo Hrad. Nikdy sníh nezakusil na vlastní kůži.

Na Talově nose přistála vločka, studená a pak najednou mokrá.

Kýchl.

Duchostín nahoře nad ním zasyčel a nahnul se přes zábradlí. Tal zadržel dech, ale už bylo pozdě. Duchostín ho spatřil. Stále víc se nakláněl přes zábradlí a odhaloval své hadí tělo, dlouhé, hladké a vlnité. Tal si na okamžik pomyslel, že duchostín přepadne dolů, ale ten se jen pozvolna natáhl směrem k němu. Jeho oči, černé body tmavší než zbytek stínového těla, na něj byly pevně upřené.

Tal se snažil nepředstavovat si, jak ho duchostín chytí, odvede ho před Červeného Světlorda a pak do Dómu děsů.

Nikdy nezíská prvotní slunokam a bude zapuzen a uvržen mezi Podnárod. A odtamtud už nepomůže ani své matce, ani Grefovi, ani Kusi.

Duchostín se ale nesnažil ho chytit. Najednou vyrazil kupředu a svůj zubatý chřtán otevřel natolik, že by mohl připravit Tala o hlavu jediným kousnutím.

Strážný stín do Tala v okamžiku útoku duchostínu strčil a Tal se instinktivně chytil tyče a obemkl ji oběma nohama. S hlavou dolů Tal sledoval, jak se přišera chystá k dalšímu útoku. Jeho strážný stín vydával ostrý hvizd, své varovné znamení, změnil se na stín chlapecké velikosti a tlačil Tala pryč.

Tal se sunul po bronzové tyči směrem ke slunokamům. Nemohl uvěřit tomu, co se právě dělo. Duchostín nesměl ublížit žádnému z Vyvolených!

Duchostín se zasmál, děsivým, vysokým smíchem, který pronikl Talovi až do morku kostí a přiměl ho vyšvihnout se vzhůru a šplhat dál po tyči. Pak duchostín promluvil a vyděsil Tala ještě více. Duchostíny uměly mluvit, na rozdíl od strážných stínů, ale nikdy to nedělali na veřejnosti. Mluvily jen se svými pány, v soukromí.

"Poklady slunce nehledej," pronesl duchostín hlasem připomínajícím skřípotem nehtů klouzajících po kameni. "Já jsem Hlídač a tudy nikdo neprojde, kromě těch, kdo znají Slova."

"Slova?" zamumlal Tal, zatímco se zběsile snažil dostat z Hlídačova dosahu. Neznal žádná Slova, aspoň ne taková, která by tu byla něco platná. Nikdy neslyšel o Hlídači. Jeho Pán se jistě brzy podívá pod balkon a zadrží ho!

Duchostín se zcela omotal kolem druhého konce bronzové tyče, po které se plazil Tal. Strážný stín balancoval za Talem ve tvaru čtyřmohé příšery s tesáky a spoustou zubů. Mohl by se pokusit ho ochránit, ale Tal věděl, že je příliš malý na to, aby duchostín zdržel déle než pár vteřin.

Tal se ohlédl a cítil, že se ho opět zmocňuje panika.

Hadí duchostín zaječel a pomalu se rozvinul o další sáh. Zdálo se, že s polapením Tala nijak nespíchá, i když jeho ústa se pohybovala vpřed a vzad skoro jako kdyby přežvykovala.

"Pomoc!" zakřičel Tal a do otevřených úst mu napadalo několik vloček. Bylo mu jedno, kdo přijde, na jak dlouho bude odsouzen do Dómu děsů, nebo jestli bude okamžitě zapuzen mezi Podnárod. Cokoli bylo lepší, než čelit příšeře, která se k němu píd' po pidi blížila.

"Pomoc!"

"Věže oněměly, máme je jen pro sebe," pravil duchostín. Nenadálým pohybem vyklenul své dlouhé tělo a donutil tak Tala odskočit do jedné ze sítí. Tam se Tal zuřivě snažil postavit na nohy, ale dařilo se mu jen převalovat na místě.

Jedna z jeho nohou síť protřhla a uvízla v ní, zatímco vzniklou dírou propadla sprška slunokamů. Tal se natáhl, aby si uvolnil nohu, a slunokamů všude kolem sebe si vůbec nevšímal.

Nohu se mu povedlo vysvobodit, zrovna když duchostín znovu zaútočil. Tal ucukl a zalapal po dechu, ale cílem nebyl on. Jeho strážný stín zakňučel, jak ho sevřely čelisti příšery. Okamžitě ztratil podobu kočky a začal měnit tvary tak rychle, že je Tal nestačil sledovat. Byl z něj Morlyx, chlapec, toppet, stvoření s ptačí hlavou, bral na sebe všechny možné tvary a velikosti. Ale ať se proměňoval v cokoli, z děsivých zubů a skřipajících čelistí se nemohl vymanit.

Duchostín ho konečně odhodil stranou a strážný stín zůstal viset v síti jako beztvářá tmavá hrouda.

Tal polkl vzlyk. Jeho strážný stín byl vždy s ním, vždy v jeho patách. Vytáhl ho z malých i velkých malérů. A teď bylo během několika vteřin po něm.

Nemohl uvěřit tomu, co se dělo. Duchostíny neničí strážné stíny. Nemohou ubližovat Vyvoleným. Ledaže by, napadlo ho najednou, platila za Závojem úplně jiná pravidla...

"Mohu pozřít stíny i maso," řekl duchostín, zdvihl vysoko hlavu a zahleděl se kamsi nad Tala. Sníh kolem něj vířil jako bílý plášť. Tal viděl do jeho obrovského jícnu a mohl spočítat všechny řady zubů. Mezi nimi visely cáry látek a kdovíco ještě a kolem se vznášel odporný hnílobný zápach.

V tom okamžiku Talovi došlo, že tahle věc už zabíjela. A jeho také zabije. Bylo jedno, že patřil mezi vyvolené z Hradu, že byl Světlonošem Oranžového řádu, možným budoucím Pánem stínů.

Když duchostín zaútočil, Tal se převálil stranou a vyletěl ze sítě.

V pádu se zachytil sítě o jednu úroveň níže. Na kratičkou vteřinu si myslel, že je v bezpečí. Pak ho síť spolu se sprškou slunokamů odrazila ven do prostoru, příliš daleko, aby se zachytil nižší sítě.

Když se řítit dolů, viděl Tal, jak se nad ním točí věž společně s mraky sněhu a sněžným vírem a se slunokamy, které padaly s ním. Všeho se zmocnil vítr, chlapce, sněhu a slunokamů, a unášel je pryč, dál a dál, zcela mimo dosah spodních sítí.

Když dopadl do Závoje, vše zčernalo. Jeho vědomí, přemožené strachem, mu vypovědělo službu. Trvalo to jen chvilku, než docela ztratil vědomí, ale stačil si ještě uvědomit, že prolétl celým Závojem a hluboko pod ním blikají světla Hradu. Naposled se mu hlavou mihla myšlenka: Proč jen jsem chtěl ukrást slunokam?

DÍL PRVNÍ PŘEDTÍM

o KAPITOLA o JEDNA

Talova pouť za novým slunokamem začala toho dne, kdy jeho otec zmizel. O osm dní později ho jeho pátrání dovedlo k Červené věži, k sítím a k děsivému duchostínu.

Jeho život Vyvoleného se zcela změnil jednoho jinak obyčejného dne, když ho během hodiny odvolali z Lektoria a Lektor Roum osobně mu sdělil ta osudná slova.

"Tvůj otec zmizel a nejspíš je mrtev."

Tal se nejdřív snažil zadržet pláč, ale když utíkal jasnými chodbami a dolů po Oranžových schodech k sídlu své rodiny, slzy mu přece jen vhrkly do očí. Snažil se je v běhu setřít a nevšímat si, že si ho upřeně prohlíží Vyvolení a Podnárod na něj vrhá kradmé pohledy. To celé nemohla být pravda.

Nemohl uvěřit, že jeho otec je mrtev. Zmizel, ale to přece nebylo to samé. Lektor Roum neřekl Talovi žádné podrobnosti. Vědělo se jen, že Rerem se nevrátil z výpravy do hlubokých jeskyní pod Hradem, na kterou ho vyslala Císařovna.

Mohl se tam dole ztratit, říkal si Tal a představoval si svého silného, mocného otce, jak je uvězněn v temnotách. Ale mohl také najít cestu zpátky. Miloval Tala, jeho bratra, sestru a jejich matku příliš na to, aby je opustil. A byl příliš silný na to, aby ho někdo zabil.

Tal se zastavil před dveřmi, označenými rodinným erbem, oranžovým Sthilem přeskakujícím sedmicípou hvězdu, a důkladně si osušil oči. Musel vést svou rodinu. Nesmí se před nimi ukázat jako uplakaný chlapec, ale jako Vyvolený

mladík, dost silný na to, aby jim pomohl. Tohle mu otec kladl na srdce před svým odjezdem:

"Tale, zatímco budu pryč, musíš se postarat o svou matku, Grefa a Kusi. Spoléhám na tebe."

Jak mohl vědět, že bude pryč tak dlouho? Jak mohl vědět, co všechno budou tato slova pro Tala znamenat?

Tal se několikrát zhluboka nadechl a pak vstoupil do příbytku své rodiny. Ve vstupní hale mu sluha z Podnároda svlékl školní tuniku a pomohl mu do splývavého, oranžově zdobeného bílého roucha, které nosil doma. Tal si skoro nevšiml, že je to nový sluha, navíc dost nešikovný.

Podnárod byl rodinám přidělován Zmocněncem Světlordem z Oranžového řádu. Z nějakého důvodu, od té doby co Talův otec poprvé vyrazil na svou tajemnou výpravu, byli jejich sluhové z Podnároda stále odvolávání a nahrazování jinými, méně schopnými.

Talova matka Graile byla na stejném místě jako už měsíce - připoutána na lůžko, bojující s jakousi zhoubnou chorobou, na kterou nestačily síly medicíny ani kouzla Vyvolených.

Dobře jí dělalo jenom světlo a teplo, takže její postel přestěhovali do rodinné sluneční komnaty, místnosti, ve které byla každá píď na stěnách a na stropě pokryta malými slunokamy. Tady bylo vždycky jasno a velmi teplo. Kromě slunokamů byl pokoj vybaven ještě vlastním parním průchodem, který ho naplňoval vlhkým, horkým vzduchem z ústředních topných nádrží hluboko dole pod Hradem.

Tal se vydal hned za matkou a předpokojem prošel tak rychle, že tři osoby, které v něm byly, ani neměly čas povstat a pozdravit nebo se rozzlobit, že se Tal nepoklonil starším a nenabídl jim světlo ze svého slunokamu.

Tal věděl, že si budou stěžovat později. Dvě z těch osob byly Lallek a Korrek, sestřenice jeho matky, a stížnosti na Tala byly jejich oblíbenou činností. Třetí osobu, muže s širokými oranžovými pruhy na rouchu a límecem ze zrcátek a slunokamů, odznaky jeho hodnosti v Řádu, Tal neznal.

Duchostíny všech tří byly rychlejší než jejich pánové. Jakmile se Tal přiblížil, začaly se rýsovat proti podlaze.

Duchostíny sestřenic měly oba podobu Dretche, celkem běžné bytosti z Aeniru. Oba vypadaly jako sedm stop vysoký, komicky hubený kříženec mezi broukem a pavoukem, včetně osmi nohou a vypoulených očí. Tal si říkal, že jsou jen o trochu sympatičtější než samotné Lallek a Korrek.

Mužův duchostín Tal nepoznával. Zdál se velmi krátký a široký, ovšem jen do té doby, dokud se nevztýčil. Tal si během několika vteřin, než došel ke dveřím na druhé straně místnosti, koutkem oka povšiml stínu, který se musel ohnout pod devět stop vysokým stropem a měl vejcovitý trup s hadí hlavou, čtyřma nohama a ocasem.

Tal ale na vše zapomněl, jen co vstoupil do sluneční komnaty. Jak očekával, našel tu svou matku. V posteli s ní byla i Kusi, Talova tříletá sestra, i Gref, jeho devítiletý bratr, a oba se jí pevně drželi. Všichni plakali. Tal si přál také se k nim schoulit a aspoň na chvilku si ulevit.

Graile duchostín se choulil pod postelí a ukazoval jen svou kulatou, podivně rozmazanou hlavu. Jak Graile slábla, začal se vytrácet. Kdysi býval silný a míval tvar obrovské sovy s velikými chomáči obočí. Býval to jeden z mála duchostínů v Hradu, který mohl létat daleko od svého pána. Teď vypadal jen jako rozpuštěná vosková figurka sovy, jeho stínově bylo světlé a skoro průhledné, dokonce i ve sluneční komnatě.

Graile byla očividně velmi nemocná. Měla popelavou tvář zbrcenou potem a zhubla natolik, že málem nebyla k poznání.

Talovi se opět chtělo plakat, když na ni pohlédl. Nechtěl uvěřit, že se jeho otec nevrátí a matka je tak blízko smrti.

Dokonce i slunokam na její hrudi tmavl. Ani se nezableskl, když Tal pozdvihl svůj, aby vykonal formální pozdravení.

"Zdravím tě, matko," řekl a jeho slunokam se rozjasnil, aby jí podle pravidel předal světlo.

Graile se pousmála, ale nemohla pustit druhé dvě děti, aby zvedla svůj slunokam.

"Tale," řekla hlasem tak tichým, že musel přistoupit blíž a naklonit se nad postel, aby ji vůbec slyšel. "Tale."

"Říkali... říkali, že otec se už nevrátí," pravil Tal a skoro to ani nedokázal ze sebe vypravit. Gref a Kusi se na něj podívali a znovu se rozplakali.

"Pst, děti," uklidňovala je Graile. "Je pravda, že váš otec se nevrátil, ale to neznamená, že zmizel navždy. Myslím, že se vrátí v pravý čas. Ale než se to stane, musíme být všichni stateční. Dokážete být stateční, pro mě a pro vašeho otce?"

"Ano," řekl Tal, i když se mu při těch slovech sevřelo hrdlo. Gref a Kusi přikýkli, neschopní vydat ani hlásku.

"Musím mluvit s Talem o samotě," řekla Graile. "Grefe, odveď Kusi k Hudren. Dá vám pomerančový dort a sladkou vodu."

Tal pomohl Kusi z postele, její strážný stín sklouzl dolů jako první a byl připraven zachytit ji, kdyby Tal uklouzl.

Děvčátko vypadalo skoro šťastně, že jde k Hudren na pomerančový dort. Hudren byla jedna ze služek z Podnároda, která jim zůstala přidělena na neurčitou dobu. Dříve byla Grefovou chůvou a teď i Kusinou.

"Chci tu zůstat," pronesl Gref. "Jsem skoro stejně starý jako Tal."

"Ne, to nejsi!" ohradil se Tal. Byl skoro o pět let starší. "Neumíš počítat?"

"Grefe, jdi se sestrou," vyběhla ho jemně Graile a její duchostín zamával tlapou s drápy, aby dodal jejímu příkazu na důrazu. Gref se zaškaredil na Tala, ale šel.

"Sedni si ke mně," řekla Graile. "Tale, já věřím, že se k nám otec vrátí. Ale musíme se rozhodnout, co budeme dělat, pokud se nevrátí do Dne nanebevstoupení."

Tal mlčel. Dělal si starosti kvůli té novině a kvůli matce, takže ani nepomyslel sám na sebe. Za dva měsíce mu bude třináct a tři čtvrtě a brzy poté, v Den nanebevstoupení, všichni Vyvolení vcházejí do Aeniru. Protože už završí určený věk, jeho strážný stín bude volný a on si bude muset najít v Aeniru bytost, kterou k sobě připoutá jako svůj duchostín. Tal se na ten den připravoval snad už celou věčnost. Byla to jeho příležitost získat mocný duchostín, předvést svou sílu a dovednost se světlem. Hluboko v sobě cítil, že ho otec vycvičil dobře a že má vrozené nadání. Mohl by se vrátit s velkým a strašným duchostínem. S jeho pomocí by dokázal jednoho dne povýšit z Oranžových ke Žlutým nebo dokonce až k Modrým. Talovi rodiče pozvedli rodinu o dva stupně až k Oranžovým. Tal by měl zajistit, aby se jeho

vlastní děti narodily ještě výše.

Ale Tal nemohl vstoupit do Aeniru bez pomoci prvotního slunokamu. Nikdy předtím na to ani nepomyslel, protože otec takový kámen vlastnil a s jeho pomocí vstupovala do Aeniru celá rodina. Ale teď, když je Rerem pryč, není tu ani prvotní slunokam. Ledaže by matka jeden měla...

"Ty máš prvotní slunokam?" zeptal se Tal a chystal se poslední naděje, že otcův kámen používali výhradně jen ze zvyku. Většina slunokamů Vyvolených patřila mezi prvotní, dost silné na vstup do Aeniru.

Graile pozvedla svou vyhublou ruku k hrudi a dotkla se slunokamu, který jí visel na stříbrném řetízku kolem krku. Když se ho dotkla prstem, skoro ani nezajiskřil.

"Tohle kdysi býval," zašeptala. "Ale teď budu potřebovat pomoc i já, stejně jako Gref a Kusi. Víš, co se stane, když nebudeme moct vstoupit do Aeniru."

Tal přikývl. Pokud nebude moct vstoupit do Aeniru a připoutat tam k sobě duchostín, oddělí ho od jeho rodiny. Sesadí ho nejen o řád níže, k Červeným, ale zcela mimo třídu Vyvolených. Stal by se jedním z Podnároda, služebníkem po zbytek svého života.

A ještě hůře, poslední naděje jeho matky na vyléčení by byla ztracena. Říše duchů Aenir byla místem kouzel a zázraků, stvoření a bytostí stejně moudrých, jako mocných. Tam by mohla být Graile vyléčena a její život zachráněn - pokud se dožije Dne nanebevstoupení. Do toho dne bylo do Aeniru zakázáno vcházet.

"Budu muset získat nový prvotní slunokam," pravil Tal, a přestože byl očividně odhodlán, hlas se mu trásl. "Už kvůli rodině."

Graile přikývla a stiskla jeho ruku lehce jako mírný vánek. Zavřela oči a zdálo se, že odplovává kamsi daleko od Tala, zatímco její tvář se vyhlazovala přicházejícím spánkem.

"Seženu prvotní slunokam," opakoval Tal tiše, "i když nevím jak."

o KAPITOLA o

DVĚ

Tal dlouho seděl vedle své matky a přemýšlel o tom, jak by mohl získat nový, mocný slunokam. Napadaly ho jenom tři možnosti a všechny byly nějakým způsobem riskantní.

Zprvu, mohl poprosit sestřenice své matky, Lallek a Korrek. Byly v Oranžovém řádu výše postavené a povídalo se, že mají být brzy povýšeny do Žlutého. Obě měly několik slunokamů ve stříbrných krouzcích, v prstenech, jež se jim blýskaly na prstech, a dokonce i na botách lesknoucích se jako zrcadlo. Tal si myslel, že je nejspíš získaly sázením, nikdy neviděl Lallek nebo Korrek dělat něco jiného.

Ale Lallek a Korrek nebyly zrovna pověstné svou štedrostí a Tal měl pocit, že zejména jeho nemají rády. Nechápal proč, i když jako mladší na ně jednou shodil kbelík s popelem a zničil jim parádní šaty těsně před rodinnou večeří. Byl to jen žert, ale zdálo se, že od té doby vůči němu chovají zášť. Samozřejmě nešlo jenom o popel.

Přesto ale pořád patří do jedné rodiny, uvažoval Tal. A byly hned za dveřmi, v přijímacím pokoji. I když tam vysedávaly nejspíš jen proto, že to od nich všichni očekávali, teď, když se roznesla zpráva o Reremově pravděpodobné smrti.

Tal vzdychl. Strážný stín vycítil jeho náladu a změnil tvar z dvouhlavé corvilly na téměř normální stín. Otfásl se a zlomil v pase, jako by chtěl dávat, a pak znovu nabyl protáhlého, kočičího tvaru corvilly, tentokrát jen jednohlavé. Tal se musel pousmát. Dokonce ani jeho strážný stín neměl Lallek a Korrek v lásce.

Tentokrát se Tal ve dveřích zastavil a vykonal patřičnou poklonu směrem ke starším. Pozvedl svůj slunokam a řekl:

"Zdravím vás, Korrek, Lallek a..."

"Pán Stínů Sushin," řekl neznámý muž, nedbale pozvedl vlastní slunokam a zostrá blýskl bílým světlem Talovi přímo do tváře. Korrek a Lallek udělaly totéž, takže si Tal musel zaclonit oči rukou.

Světlo bylo ale čím dál jasnější a Tal ucítil na ruce nepříjemné horko. Jeho strážný stín slabě hvízdal, tak aby to slyšel jenom Tal. Tal cítil, jak v něm narůstá hněv, stejně žhavý a jasný jako světlo. Jeho tety a tenhle neznámý Pán Stínů - titul dával najevo, že kromě svého postavení v rámci Oranžového řádu slouží navíc i přímo Císařovně - by se k němu nikdy neodvážili takhle chovat, kdyby byli matka nebo otec nablízku.

Světlo zmizelo a Tal spustil paži dolů. Nikdo z těch tří se neobtěžoval se vstáváním, ale jejich duchostíny vyrazily kupředu a tyčily se teď nad Talem, nepříjemně blízko. Duchostín Pána Stínů byl, jak Tal zjistil, krúnýřovec z hlubokých vod. Trup jeho těla pokrývala plochá mušle.

"Na Pána Stínů neudělala dojem tvoje drzost!" prohlásila Lallek. "Ani za takovýchto okolností se nesmí zapomínat na pravidla správného chování."

"Prosím Pána Stínů o odpuštění," pronesl Tal pomalu a cedil slova skrz zuby. "Kéž mého světla v jeho očích už neubývá."

Pán Stínů zamručel. Vypadá jako vepř, pomyslel si Tal. Měl tlustou tvář, připravenou žrát z jakéhokoli koryta stejně jako prasata, která Podnárod choval ve stádech v jeskyních kdesi pod Hradem.

"Vezmi si tři zhášče," řekl Pán Stínů, vyndal z kapsy na rukávu čtyři náramky a hodil je Talovi.

Spadly na zem, protože Tal byl natolik překvapen, že je nestačil pochytat. Sehnul se, aby je zvedl a pomalu je nechával sklouznout přes dlaň až na zápěstí. Zhášče byly viditelnými tresty, jež označovaly prohřešky proti Řádu Císařovny.

Mohly být odstraněny jen někým výše postaveným než osoba, která je přidělila. Kdyby Tal dostal sedm zháščů, klesl by mezi Červený řád. Ještě dalších sedm a dostal by se mezi Podnárod, ať už by se dočkal Dne nanebevstoupení, nebo ne.

Když si nasadil třetí zhášč, Tal se zvedl a podíval se na Pána Stínů. Tři zhášče byly směšně přehnaný trest za to, že nepozdravil starší podle pravidel. Ale Pán Stínů hodil čtyři!

"Jsou zde čtyři zhášče, Pane Stínů," řekl a cítil, jak mu tváře hoří ponížením. Nikdy v životě ještě nedostal víc než

jeden zhášec.

"Tři nebo čtyři, to je jedno," mávl rukou Pán Stínů. "Nasad' si ho, Tale. Musíš se naučit prokazovat patřičnou úctu." Tal pomalu sebral čtvrtý zhášec a nasadil si ho na zápěstí. Zhášecy byly z křišťálu a cinkaly jeden o druhý.

"Co bych mohl udělat pro své vzácné hosty?" zeptal se Tal podle náležitosti rituálu, i když měl sto chutí popadnout džbán s ledovou sladkou vodou a chrstnout jim ji do tváří.

"Jsem Pán Stínů Sushin, Jasnohvězd Oranžového řádu a Čekatel Spektra," oznámil tlustý muž. "Přišel jsem vyjádřit Císařovnin zármutek nad smrtí tvého otce."

"Není mrtev," chtělo se Talovi vykřiknout, ale neodvážil se promluvit nahlas. Připadalo mu, že Pána Stínů by jen potěšilo, kdyby se choval neuctivě. Dokonce už sahal do kapsy na rukávu pro cinkající zhášecy a upřeně sledoval, jak Tal bojuje se svými pocity.

"Děkujeme Císařovně," řekl Tal. Nerozuměl tomu, co se děje. Proč byl tenhle Pán Stínů vůči němu tak nepřátelský? Očekával, že se jeho tety zachovají nehezky, ale tenhle muž byl cizinec, Císařovnin služebník.

"To je vlastně všechno," řekl Sushin. Vytáhl ze své objemné kapsy plnou hrst sušených garnátů a nacpal si je do pusy, aniž by přestal mluvit. "Teď se můžeš vrátit do Lektoria, Tale. Musíš se soustředit na studium."

Talovi se udělalo zle, když uviděl ohromný chomáč růžových, rozžvýkaných garnátů převálovat v Sushinových ústech. Ten muž byl skutečně prase - a choval se jako dobytek.

Garnáty byly oblíbenou pochoutkou jeho matky, navíc těžko k dostání, protože jen zřídka se je Podnároda povedlo lapit do pastí v hlubokých podzemních proudech. Tal se už několik týdnů pro ni snažil nějaké sehnat, ale bez úspěchu.

"Rád bych položil otázku sestřenicím mé matky, pokud smím," pronesl Tal opatrně. Přestože zuřil, že musí ve vlastním domě žádat o svolení promluvit, neměl na vybranou.

"Ptej se," odpověděl Sushin. Vzal si další hrst garnátů a zapil je sklenicí sladké vody, která vychrstla a rozlila se do hlubokých záhybů v místech, kde jeho tváře sousedily s ústy.

"Nechť na vás světlo svítí, Pane Stínů," řekl Tal a opět se uklonil. Obrátil se ke svým tetám, které se usmívaly, ale nijak hezky. Zdálo se, že se na něco těší. Jejich duchostíny se kolébaly před Talem, skoro jako by tančily, takže vlastně musel mluvit skrz ně.

"Matka je nemocná," začal, "a protože otec je nezvěstný, budeme potřebovat pomoc, abychom mohli v Den nanebevstoupení vejít do Aeniru. Prosím vás o pomoc jako blízké příbuzné mé matky. Půjčte nám slunokam dostatečně mocný na to, aby se stal prvotním slunokamem."

Lallek a Korrek se na sebe podívaly a jejich tváře se roztáhly do ještě širšího úsměvu. Pak pohlédly na Sushina a usmívali se všichni. Kromě Tala.

"Ach ne," řekla Lallek a pohrávala si se dvěma velkými slunokamy, které se blýskaly na prstenech na jejím palci a ukazováčku. "Skutečně nemáme žádné nazbyt."

"To je ale směla," přidala se Korrek a lehce se dotkla svého medailonku, který měl v sobě čtyři slunokamy, každý z nich dvakrát větší než Talův. "Ale jsem si jistá, že si nějak poradiš... i když tvůj otec už je mrtev."

Tal na ně zíral a jeho vztek narůstal. Skoro ani nevnímal svůj strážný stín, který se mu omotal kolem kolen, aby se nemohl hnout z místa. Sevřel svůj slunokam a přál si, aby s ním uměl metat blesky nebo déšť jisker nebo nějaké jiné z bojových kouzel, která se právě začali učit v Lektoriu.

Sushin prolomil napětí. Nacpal si do úst zbytek garnátů a zvedl se z křesla. Lallek a Korrek také chvatně vyskočily.

Podle pravidel se teď všichni tři měli uklonit Talovi, protože byli v jeho domě. Ale neudělali to. Sushin prostě odešel, následován dvěma ženami. Duchostíny se pomalu vzdálily za nimi. Věděly, na rozdíl od svých pánů, že Tal neměl daleko k nějakému šílenému útoku.

Když za nimi sluha z Podnároda zavřel dveře, strážný stín Tala pustil. Talovi se vrátil dech a mohl opět přemýšlet. Jeho první plán, jak získat slunokam, dopadl bídně. Musel na to jít jinak. A musel se také pokusit zjistit, proč si Pán Stínů Sushin přál jeho neúspěch.

"Však ještě uvidíte," zašeptal Tal směrem ke dveřím. Zvedl paži a zacinkal zhášeci. "Uvidíte, že já svůj slunokam seženu!"

Jeho strážný stín také zvedl paži a v tichém protestu s ní zatřásl. Třásl s ní ještě, zatímco Tal už přestal, a musel si pak pospíšet, aby ho dostihl, když se Tal rozběhl za Grefem a Kusi, aby zjistil, jak se vyrovnávají s tou děsivou novinou o jejich otci.

o KAPITOLA o

TŘI

Talův druhý plán musel počkat sedm dní, do doby, než se bude moct zúčastnit Činů osvětlení. Zatímco čekal, snažil se ze všech sil být vzorným studentem. Kdykoli jen pomyslel na lumpárny nebo když se začal nudit, zatímco Pomocník Lektora něco hučel o rekurzivním světle nebo spektrálním posuvu, jemný cinkot zhášeců na jeho zápěstí ho varoval. Při vši snaze to přesto byl pro Tala perný týden. Kusi po každé večeři zapomněla a sháněla se po otci, aby ji šel uložit do postele. Plakala, když se neobjevil, a byla příliš malá na to, aby pochopila, že se před ní záměrně neschovává. Graile byla příliš slabá, aby sama dokázala vstát, takže bylo na Talovi, aby děvčátko ukonejšil a odvyprávěl mu pohádku. Pak se ještě musel ujistit, že si Gref vůbec šel lehnout.

To vše mu stále připomínalo otcovu nepřítomnost. Tal se v bezesných nocích obracel na lůžku a doufal, že uslyší otcovy kroky v předpokojí a známý hlas, který se ho ptá, jestli je vše v pořádku.

Naneštěstí bylo daleko pravděpodobnější, že uslyší hlas Grefův, jak říká něco jako: "Tale, proč bych se nemohl propížit do komnat Lallek a slunokam ukrást?"

Nebo: "Tale, vsadím se, že bych mohl hodit na Korrek houni, sebrat jí náramek a ani by nevěděla, kdo to byl."

Případně Grefovu nejčastější otázku: "Tale, proč ti nesmím pomáhat získat nový slunokam?"

S Kusi to svým způsobem nebylo o moc lepší. Kromě toho, že musel číst pohádky, jí po většinu noci ještě pomáhal znovu usnout, když se probudila. Ležela v posteli a hleděla na něj velkýma modrýma očima a říkala: "Já nechci Tala. Já chci mámu."

A aby bylo ještě hůře, zdálo se, že Pán Stínů Sushin zařídil, aby si na Tala zasedli. Starší Vyvolení, které nikdy neviděl, se mu stavěli do cesty a vyčítali mu, že do nich vrazil. Podivné duchostíny ho sledovaly tak často, že přestal chodit po postranních schodištích. Dokonce nepoužíval ani nejlepší zkratku na Hradě, šachtu na prádlo - klouzačku, která se točila od nejvyšších komnat Fialových dolů k Červeným a pak ještě níže, do pracovních jeskyní Podnároda.

V šachtě na prádlo se Tal nechtěl s duchostínem setkat. Klouzačka z celého Hradu nejvíc připomínala skutečnou temnotu. Uvnitř nebyly žádné slunokamy, jediné světlo tam pronikalo kolem poklopů na každém ze čtyřiceti devíti řádových pater. Tyto tenké linie světla byly také pro jezdce na klouzačce jediným ukazatelem, kde se nacházejí, aby mohli včas roztáhnout nohy a zabrzdit. Jízdy zpravidla časem odnesly podrážky bot.

Tal se tedy držel hlavních schodišť a širokých chodeb, které nepatřily mezi výhradní území žádného z Řádů.

V Lektoriu je učili, že všechno světlo slouží Císařovně a všechny Řády tvoří jednu rodinu.

Tal věděl, že to je jen velké mlžení. Vyvolení z nižších Řádů neměli rádi ty vyšší a Vyvolení z nejvyšších Řádů rádi všem ostatním naznačovali, kde je jejich místo. Děti se chovaly nejhůř. Kdyby Tala chytily na odlehklém místě, spojily by se, aby ho ranily svými slunokamy slepotou, která občas odeznívала celé dny.

Tal se chtěl vyhnout potížím. Všechno bylo o to těžší, že musel zároveň dávat pozor na Grefa. Jeho bratr chodil do jiného Lektoria a nikdy si Talovi na nic nestěžoval, přesto se Tal snažil dohlížet na něj.

Gref měl talent na maléry. Uměl je mistrně přivolávat a skvěle se také dokázal vyhýbat odpovědnosti za ně. Ale pokud se vám podaří osmkrát z deseti případů uniknout trestu, znamená to, že vás dvakrát přistihli.

Když už k tomu došlo, prokazoval Grefovi jeho talent medvědí službu. Tal si ani nedělal starosti, co by se mohlo Grefovi stát, ale děsilo ho, co by mohl jeho mladší bratr provést, aby se pomstil.

Na případ s chlapcem, který namaloval Grefa jako dvouhlavého toppeta, Tal nikdy nezapomněl. Gref si svou pomstu šetřil sedm měsíců a pak zaplatil o hodně staršímu studentovi, aby vyrobil Grefovu světelnou loutku v podobě skutečně zákeřného toppeta, a tu pak Gref v noci propašoval do chlapcova pokoje. Hoch se probudil s výkřikem, který byl slyšet ve všech sedmi věžích, od té doby ještě stále nedokázal přihlížet představení světelných loutek, aniž by se při něm nervózně netřásl.

Grefova radost ale netrvala dlouho. Všem bylo jasné, odkud se světelná loutka s Grefovou tváří vzala.

Největší starost ale Talovi dělala skutečnost, že i poté, co byl Gref potrestán, prohlásil, že mu to stálo za to - a že by vše udělal znovu. (Naštěstí ještě nebyl dost starý na to, aby dostával zhášeče.)

To vše dělalo Talovi těžkou hlavu, ovšem neznamenalo to nic ve srovnání s trvajícím otcovou nepřítomností. Až se otec vrátí, bude všechno jako dřív. Ale zatím Talův strach, že by otec mohl být skutečně mrtvý, každým dalším dnem narůstal.

Tal navíc musel myslet na to, jak získat prvotní slunokam. Kdyby mu ho daly ty hrozné matčiny sestřenice Lallek a Korrek, nemusel by se snažit zvítězit v Činu osvícení.

Činy osvícení probíhaly každý čtvrtý měsíc a účast na nich byla teoreticky umožněna všem, kdo si přáli předvést své dovednosti a umělecké schopnosti. Bylo ovšem velmi vzácné, aby se jich účastnil někdo, kdo měl, jako Tal, pouze strážný stín.

Činy byly rozděleny do několika kategorií a každá soutěž probíhala na jiném místě Hradu. Zatímco ve všech Činech se zkoušela uchazečova práce se slunokamem a jeho cit pro světlo, v každé kategorii se navíc prověřovaly ještě další specifické schopnosti a dovednosti.

Tal se zapsal do kategorie Činů těla. Tento Čin představovala v podstatě překážková dráha, na které byly stejně jako ovládání světla důležité i fyzická kondice a hbitost. Pořádala se v Síni zrcadel, což jen dodávalo soutěži na obtížnosti. Světlo se tu muselo ovládat naprosto přesně, protože sebemenší pochybení znamenalo tisíce zahanbujících světelných odrazů.

Během týdne cvičil Tal na dráze každé odpoledne po vyučování v Lektoriu. Dráha měla sedm překážek a každou bylo třeba přeskočit, přelézt, přenést se přes ni švihem nebo ji podlézt. Starodávné překážky byly z pevného světla vytvořeného kouzlem, které už Vyvolení neovládali, i když někteří se domnívali, že Císařovna snad jejich tajemství zná. Účastníci mohli změnit překážku na něco jiného tím, že namířili paprsek světla ze svého slunokamu ve správné barvě na správné místo.

Tajemství úspěchu v Činu těla spočívalo v proměně všech překážek před sebou v něco snadného, jako například Vydechující jámu, která se dala přeskočit. Zároveň bylo výhodné proměnit překážky soupeřů na obtížnější útvary, jako třeba Zed' překvapení.

Někdy překážky množstvím kombinací do poslední vteřiny jen blikaly, zatímco všude kolem vystřelovaly světelné paprsky. Nebylo neobvyklé, že se Vydechující jáma proměnila v Zed' překvapení v okamžiku, kdy soutěžící už vyskočil, což končovalo nepříjemnou srážkou.

Tal si z toho nedělal těžkou hlavu. Upadnout do bezvědomí tím, že vletí hlavou do Zdi překvapení, nebo škobrtnout do nečekaného Hlubokého tunelu ho neděsilo. Diváci by se mu prostě smáli. Ale každé porušení světelných pravidel by mohlo znamenat další zhášeče, a to si Tal nemohl dovolit.

"Nesmí se to stát," mumlal si po dalším vyčerpávajícím nácviku. Vítěz Činu byl obvykle povýšen o několik úrovní ve svém Řádu, nebo si místo toho směl říct o slunokam či nějakou jinou odměnu.

Tal chtěl vyhrát. Ve zkušebních Činech, ve kterých soutěžily všechny děti, byl vždycky dobrý. Nácvik mu šel také dobře. Co by se tedy mohlo pokazit?

Ráno dne Činů osvícení Tal zjistil zcela přesně, co by se mohlo pokazit. Celý nervózní se vypravil do Síně zrcadel o dobrou hodinu dříve - a zjistil, že jeho jméno není na seznamu pro dnešní den Činu těla. A nebylo tam ani na den další, ba ani na třetí.

"Ale já se zapsal," trval na svém Tal. "Do Archivu před týdnem!"

Polojasný, který měl seznam na Čin těla, pokrčil rameny. Byl to nízko postavený Vyvolený z Červeného radu, lepší než Matnoš, ale ne příliš vzdálený od Podnároda, proto mu také svěřili tento úkol. Většina Vyvolených nevykonávala žádné služební práce a starala se jen o své koníčky a zájmy nebo o vylepšování svého postavení díky Činům či politikařením u Císařovna dvoru.

"Nejsi tu," řekl Polojasný a nahlížel do velké knihy vázané v kůži. "Možná jsi se omylem zapsal na nějaký jiný Čin."

"Určitě ne," řekl Tal. Jeho strážný stín také potřásl hlavou.

"Budeš muset jít k Archivu a prověřit to," řekl Polojasný. Jeho duchostín byl stejně nevýrazný jako on nějaké šestinohé zvíře, jež spalo stočené u jeho kotníků.

Tal přikývl a spěchal pryč. Za sebou uslyšel jak si muž odfrknul něco jako "Oranžový hlupák", ale Tal se ani neohlédl. Pamatoval si přesně, na co se zapsal. Nemohl udělat chybu...

Ledaže by se zapsal na špatný Čin. Co když se zapsal na Čin boje nebo Čin léčení? Ani na jeden z nich nebyl pořádně vycvičen. Určitě by dostal od publika Bílý paprsek. Zhášečů by měl plná předloktí. Dostal by se do Podnároda, jeho matka by zemřela a Gref a Kusi by ho následovali dolů do tmavých síní pro služebnictvo pod Hradem.

"Nesmím zpanikařit," umiňoval si Tal. Zastavil se, pečlivě se uklonil a předal světlo Třpytivému z Fialových, který procházel kolem. Pořád mu zbývalo ještě půl hodiny.

"Nesmím zpanikařit," opakoval si Tal. Rozvážně a zhluboka se nadechoval, když vyrazil rychlou chůzí směrem k Archivu.

o KAPITOLA o

ČTYŘI

Byl to Čin hudby. Tal zíral do Archivu, neschopen uvěřit, že tam skutečně stojí jeho jméno. Ale bylo, i s jeho rodinným erbem, vyleptané do světla.

Není možné, aby udělal takovou chybu... ale očividně ji udělal.

Čin hudby! Po boji a léčení to byla nejspíš ta nejhorší možnost. Tal ani neměl skladbu, kterou by mohl použít. A nesměl ani odstoupit. To nebylo povolené, leda by byl nemocný nebo zraněný.

Na chvíli Tal uvažoval o tom, že se vrhne dolů z jednoho z vyšších schodišť. Zlomená ruka nebo noha by ho vysvobodila. Pro tento okamžik. Ale pak by neměl šanci v žádném z Činů. Pohlédl na svůj slunokam, na jeho barevné pruhy, aby zjistil, kolik je hodin. Nezbyvalo ani dvacet minut do chvíle, kdy bude muset předvést původní kompozici světla a hudby.

To bylo nemožné. Jako všichni Vyvolení, i Tal byl školený hudebník. Ale nikdy se u něj neprojevovalo velké nadání a rozhodně teď neměl dost času na to, aby složil úplně novou skladbu. Jeho jedinou šancí tedy bylo použít nějakou starou. Muselo to ale být něco, co ještě nikdy nebylo přehráno na veřejnosti, nebo něco tak starého, že to nikdo nepozná.

"Starého," řekl Tal pro sebe a v hlavě se mu najednou vylíhl nápad. Strážný stín zachytil jeho myšlenku a proměnil se z velmi ošklivého typu plicouna na hubeného, vysokého muže, o hodně vyššího než Tal, s velmi výrazným nosem. Byla to karikatura - a Tal ji poznal. Jeho prastrýc Ebbitt!

Ebbitt by mohl pomoci! Tal znovu vyrazil vpřed a hnál se chodbami jako o závod. Musel zapomenout na opatrnost a využít všechny zkratky, které znal.

O dvě minuty později Tal naskakoval nohama napřed do šachty na prádlo. Ohromný pytel šatů svištěl dolů před ním, v patách za ním klouzal Tal a počítal poschodí. Oranžové Tři, Dva, Jedna, Červené Šest, Pět, Čtyři, Tři," odpočítával nahlas a zvuk vlastního hlasu ho povzbuzoval. V "Červeném Dva" roztáhl nohy do stran šachty a pod podrážkami bot ucítil žár, jak ho tření o stěny zpomalovalo.

Ebbitt bydlel v Červeném Jedna, na nejnižší úrovni Vyvolených. Pod ní byly už jen pracovní jeskyně Podnároda, kam Tal nikdy nezavítal. Věděl, že v jeskyních Podnároda je pár slunokamů, dost na to, aby se postaraly o matné příšeří, ve kterém mohli sluhové pracovat. Říkalo se, že je tam také trvale vlhko od páry z horkých nádrží, které zásobovaly Hrad teplem. Pod nádržemi protékala v tunelech láva. Nádrže nad proudy lávy vytvořili před dávnými časy stavitelé Hradu, Vyvolení, kteří ovládali mnoho dovedností, jež byly pro současné generace už dávno ztracené.

Talovi přeběhl mráz po zádech, když vystoupil ze šachty. Brzy se možná bude muset zařadit mezi Podnárod a třeba už se nikdy nevrátí na jasná podlaží Vyvolených. Dokonce už dnes, kdyby zcela selhal v Činu hudby a dostal za to další zhášeče...

Znovu zkontroloval svůj slunokam. Do Činu zbývalo už jen patnáct minut. Tal netušil, co si počne, pokud Ebbitt nebude doma. Rozběhl se a doufal, že nepotká žádné Červené Polojasné nebo Matnoše, kterým by dělalo radost ve vsí zdvořilosti zdržovat Oranžového. Nemohli by mu skutečně ublížit, ale mohli by ho připravit o drahocenný čas.

Ebbitt kdysi býval Pánem Stínů, Oslepujícím z Indigové věže, druhé nejvyšší na Hradě. Ebbitt byl zárnou nadějí celé rodiny a zdálo se jistě, že postoupí mezi Fialové. Ale něco se strašlivě pokazilo, když byl Tal ještě dítě. Ebbitt musel sestoupit až mezi Červené, na nejnižší úroveň. Teď z něj byl Matnoš a byl jen o stupínek nad Podnárodem. Nějak se mu povedlo zde vytrvat, navzdory podivinskému chování a věčně nabroušenému jazyku.

Rozhodl se bydlet v příšeří, na konci kostrbaté chodily, bez dveří. Jeho podivná sbírka neustále přestavovaného nábytku zabírala dobrou stovku sáhů chodby a Ebbitt sám se mohl nacházet kdekoli mezi ním. Tal netušil, jak to zařídil, aby už k němu nechodili lidé a nekradli mu věci. Ale nikdy u něj, kromě členů rodiny a pozvaných hostů, nikoho

neviděl.

Ten den označovala počátek Ebbittova hájemství velká skříň z bílého kamene. Zcela přehradila chodbu a Tala na chvíli přivedla do rozpaků. Potom otevřel dveře a uviděl, že skříň nemá zadní stěnu. Prošel skrz a dveře za sebou zase zavřel. Když se opatrně propletl mezi několika křesly a stoly, ohromnou ptačí klecí a bronzovým planetárním modelem, našel Tal Ebbitta, jak spí na starém pozlaceném trůnu. Ten byl očividně kdysi posetý slunokamy, protože měl plno jamek a škrábanců od toho, jak je někdo pracně odstraňoval.

Ebbitt měl na sobě prosté šedé roucho bez jakýchkoli náležitých znaků jeho Řádu nebo postavení. Měl jediný malý slunokam, zasazený ve stříbrném prstenu na malíčku. Jak se Tal přibližoval, začal slunokam pableskovat a Ebbittův duchostín vystoupil z temnoty za trůnem.

Měl podobu ohromné kočky s dlouhou hřívou spadající až na hřbet podél páteře. Kočka, úplně černá dokonce i v mdlém světle - znak mocného duchostínu - zívla, když se Tal přiblížil a odhalila světlejší skvrny uvnitř své ohromné tlamy.

Talův strážný stín se na její počest změnil v menší verzi kočky s hřívou. Tal postoupil o pár kroků kupředu, ale ne o mnoho. Ebbittova duchostín se vždycky trochu bál, i když věděl, že by mu nikdy neublížil.

"Prastrýčku," řekl. A protože se Ebbitt stále nehýbal, zopakoval ještě jednou, o něco hlasitěji: "Prastrýčku!"

Ebbitt se pořád nehýbal. Tal postoupil o další krok a skoro zakřičel: "Strýčku Ebbitte!"

Stařec na trůnu se konečně probral. Vyskočil a zařval: "Zab ho!"

Ohromný kočičí duchostín vyrazil vpřed. Tal uskočil, zakopl o třínohou stoličku a padal na kamennou podlahu.

o KAPITOLA o

PĚT

Strážný stín v poslední chvíli vklouzl pod Tala a podepřel mu hlavu, aby nárazem neztratil vědomí.

Ebbitt se smál, když se Tal pomalu sbíral ze země. Kočka s hřívou se odplázila zpátky za trůn a posadila se po starcově pravici.

"To jsem tě převezl, hochu," sípěl Ebbitt. "Myslel sis, že spím, vid'?"

Tal rozhněvaně pohodil hlavou, ale včas se opanoval. Pohádat se s Ebbitem by k ničemu nebylo. Ten se jen smál a sípěl.

"Potřebuju tvoji pomoc, strýčku," vyhrkl Tal. Ebbitt byl možná nesnesitelný se svými překvapeními a žertíky, ale když šlo o pomoc, byl mnohem užitečnější než Korrek a Lallek.

"Moji pomoc?" opáčil Ebbitt. Jeho smích byl ten tam a stařec už nevypadal jako starý blázen. Z Talovy tváře a hlasu očividně rozpoznal, že ať už si chlapec dělá starost kvůli čemukoli, je to vážné. "Povídej."

"To o otcí už víš," řekl Tal a mluvil tak rychle, že slova splývala jedno s druhým. "Ale nevím, jestli jsi tušil... že měl náš prvotní slunokam. Musíme sehnat nový. Poprosil jsem Lalleka a Korreka, ale ty nám nepomůžete, asi proto, že jim to poradil Pán Stínů Sushin. Takže jsem se přihlásil na Čin těla. Na dnešek. Jenže nějak... jsem musel udělat chybu... jsem zapsaný na Čin hudby. Ale já nemám žádnou skladbu. A Čin je už za... ach! Deset minut!"

"Pán Stínů Sushin," zamumlal Ebbitt. "Za tím budou stíny, žádná chyba! Ale teď hlavně potřebuješ nějakou hudbu." Vyskočil ze svého trůnu, přešel dlouhý stůl a s duchostínem v patách přikročil k truhle. Odtamtud se proplazil pod houpací síti, zavěšenou v rámu, a zmizel Talovi z očí za ohromným stříbrným gongem. Za okamžik se znovu vynořil s dlouhým svítkem v ruce.

"Muldrenové útočí na Drashmorského lotra!", vysvětlil mávaje rukama a doskákával zpátky k Talovi.

"Cože?" zeptal se Tal a vzal si svítek. Viděl, že jde o hudbu napsanou tradičním způsobem na svítek. Hudba na levé straně, světlo na pravé.

"Jméno skladby," odpověděl Ebbitt. "Nikdy nebyla hraná. Muldrenové byli - jsou válečníci z Aeniru, z míst, kam Vývolení obvykle nezavítají. Drashmorský lotr je asi nějaká příšera, předpokládám."

"Co se stalo?" zeptal se Tal a prohlížel si svítek.

"To ti řeknu později," opáčil Ebbitt. "Musíš se dostat do Křišťálového lesa. Do devíti minut."

"Devíti," povzdychl si Tal a podíval se na slunokam. "To nemůžu stihnout."

"Musíme se svézt po páře. Pojd'."

"Po páře?" divil se Tal. "Co tím myslíš, po páře? Kde..."

Když došli k temnému schodišti směřujícímu dolů, Tal se zarazil. Ebbitt ho zatahal za paži, ale Tal se nehýbal.

"Tohle vede dolů!" protestoval. "Já musím nahoru!" Duchostín s hřívou mu zezadu šťouchl do nohou, Tal přepadl dopředu a na nohou ho udržel jen Ebbitt díky své překvapivé síle.

"Musíš dolů, abys mohl nahoru," řekl Ebbitt se smíchem. Tal skoro vzlykl. Jeho prastrýc se očividně dočista pomátl.

Dal sice Talovi hudbu, ale ta mu byla k ničemu. Takhle se nikdy nedostane do Křišťálového lesa.

Proběhli tmou na úpatí schodů. Byli někde v jeskyních Podnároda. Tal v zoufalé snaze po troše světla zašátral po svém slunokamu. Nemohl místní temnotu vydržet!

Ale než stačil cokoli udělat, Ebbitt zvedl ruku a slunokam na jeho prstu se rozzářil jasným, indigovým světlem - barvou, kterou měl zakázanou od té doby, co byl sesazen mezi Červené.

Tal se skoro zakuckal, když ji uviděl, a úplně zapomněl dýchat, když Ebbitt provedl rukou sérii pohybů, následovanou světlem, které tvořilo skoro jednolitý pruh. Ebbitt kolem sebe a Tala v okamžiku utkal světelný válec.

"Drž se u mě," upozornil Tala Ebbitt. Ted' už nepůsobil jako blázen a Tal věděl, že indigový světelný válec kolem nich je velmi silné kouzlo, Červeným Matnošům a Oranžovým výrostkům určitě zakázané.

Tal se přitiskl k Ebbittovi, zatímco postoupili kupředu. Přišli k velkým kovovým dveřím, zamčeným ohromným kolem. Ebbitt jím otočil, ale dveře neotevřel. Místo toho dal znamení svému duchostínu. Ten se vydal pod světelným válcem

vpřed a zůžil se natolik, že se stal skoro neviditelným. Potom se pomalu protáhl pod masivními kovovými dveřmi.

Za okamžik se vrátil zpátky a přikývl. Ebbitt otevřel dveře. Vyvalil se oblak páry. Tal ucukl, ale pára skrz modré světlo neprošla. Rozlila se kolem a Tal necítil dokonce ani žádné teplo.

Před sebou spatřil šachtu. Převalující se pára zakrývala, jak hluboko šachta sahá a jak vysoká je.

"Pojď," řekl Ebbitt před tím, než udělal krok vpřed do prázdného prostoru. Tal se zarazil, ale sevření jeho prastrýce bylo příliš silné.

Tal zavřel oči a následoval jej. Bylo jasné, že společně spadnou dolů do vřících nádrží ústředního vytápěcího systému. Ale nespadli. Indigové světlo se třpytilo pod jeho chodidly, dost pevné na to, aby je oba udrželo a nepropustilo k nim ani horko z páry.

"Připrav se na náraz," varoval ho Ebbitt a zavřel dveře. Světlo se pohybovalo okolo něj a pokrylo mu ruce, jako by to byla látka. Tal do modrého světla zkusil píchnout prstem, před ním ale neustoupilo. Jeho strážný stín se mu usadil u nohou ve tvaru datta, malého, chlupatého hlodavce, který obývá kopce Aeniru. Byl to neškodný tvar, takový, jaké strážný stín používal, když se mu nelíbilo, co se děje, ale nemohl s tím nic udělat.

"Pára!" vykřikl Ebbitt a ukázal dolů. Tal se tam podíval a uviděl celistvě působící bílou masu dmoucí se šachtou vzhůru. O chvíli později ucítil náraz. Zčistajasna byli hnáni vzhůru, tak rychle, že Tal upadl a dokonce i Ebbitt musel pokleknout a chytit se svého duchostínu.

Stoupali stále rychleji a rychleji. Tal se pokusil vstát, ale nějaká podivná síla ho držela přimáčknutého k podlaze z indigového světla. Bylo mu, jako by na něm leželo několik lidí a snažilo se ho rozdrtit na placku.

Pak si všiml, že Ebbitt velice rychle počítá. Při dvaceti pěti najednou zatáhl za indigové světlo před sebou a odtáhl je od zdi. Pára se okamžitě prohnala vzniklou mezerou a jejich stoupání se zpomalilo.

Ale pořád stoupali rychleji, než Tal klouzal prádelní šachtou. Příliš rychle, zdálo se, i pro Ebbitta. Podíval se na svůj duchostín a ten učinil výpad skrz světlo a začal své drápy do kamenné stěny šachty.

Ihned se skoro zastavili, což doprovázely příšerné skřípavé zvuky, vydávané drápy duchostínu. Tal si začal vzpomínat. Ten zvuk už dřív slyšel vycházet zpoza zdi. Vždycky mu tvrdili, že je to topení, ale musel to být Ebbitt - nebo někdo jiný - dopravující se tímto zvláštním způsobem do vyšších pater.

"Jsme tu," řekl Ebbitt. "Tedy o kousek dál. Zbývají tři minuty. Drž se."

Duchostín povolil a najednou se propadli asi o deset sáhů. Pára kolem nich vířila pořád, ale už ne tolik. Tal si všiml, že před nimi jsou další kovové dveře. Ebbitt se natáhl, ruce stále chráněné indigovým světlem, a otevřel je. Dovnitř vniklo bílé světlo a Tal rozpoznal jednu z menších chodeb.

Podle neutrální barvy slunokamů věděl, že jsou blízko jedné z Bezbarvých chodeb, na úrovni Křišťálového lesa.

"Ven," řekl Ebbitt. Bez varování se jeho slunokam zablskl a on vystrčil Tala do chodby skrz ochrannou světelnou bariéru. Dveře za chlapcem zaklaply. Během vteřiny byli prastrýc Ebbitt a jeho podivná, parou poháněná světelná kabina pryč.

Tal se zvedl, ujistil se, že má svitek, a vykročil směrem k větší chodbě. Teď už měl alespoň šanci - i když jen chabou, protože v hudbě se nevyznal a skladbu vůbec nenacvičoval.

Ale byla to příležitost, říkal si Tal. Možná jeho jediná...

o KAPITOLA o

ŠEST

Křišťálový les byl další z pradávných součástí Hradu. Tvořilo ho čtyřicet devět stromů z čistého křišťálu, každý deset sáhů vysoký a se spoustou větví. Stromy stály uprostřed obrovského sálu, obklopeny za sebou seřazenými lavičkami pro obecenstvo.

Kouzlo a div Křišťálového lesa spočívaly ve skutečnosti, že každá větev každého stromu, pokud na ni správným způsobem dopadl paprsek světla, vydala jedinečný, jasný tón. Délka a síla tohoto tónu závisely na barvě světelného paprsku a době, po kterou se větve dotýkal.

Na Les se hrálo z ústředního kamene, vysokého jako člověk, se soustavou stříbrných hrotů, které přidržovaly svitek.

Tal vylezl na kámen za děsivého ticha. Měl dnes vystupovat jako první a ještě tu nebylo mnoho diváků. Viděl zástupce Vyvolených ze všech Řádů, s výjimkou Fialových, kteří se nejspíš cítili příliš důležití na to, aby ztraceli čas posloucháním a sledováním neosvědčeného chlapce z Oranžového řádu.

Tal se snažil diváky nevnímat, připevnil svitek na hroty a nechal ho rozvinout dolů. Ebbittovo písmo bylo naštěstí velké a čitelné a znaky tak bylo snadné sledovat. Nezdálo se, že by skladba byla technicky příliš náročná.

Tal se podíval směrem, kde seděli porotci. Byli tři a reakce obecenstva se řídila podle nich. Teoreticky mohl každý z publika ukázat světlo, jaké chce, ať už to byl červený Paprsek nesouhlasu, fialový Paprsek úspěchu nebo obávaný bílý Paprsek znechucení. Ve skutečnosti se ale všichni řídili podle porotců, kteří seděli na vlastní vysoké lavičce se spoustou prostoru po stranách, zjevně vyčlenění z davu.

Tal si povšiml, že na lavičce porotců se něco děje. Jedna porotkyně ze Zeleného řádu se usmívala, sestupující dolů, a uvolňovala místo někomu jinému. Ale Talovi neušlo, že přes její úsměv se její duchostín nacházel mezi ní a jejím náhradníkem, jako kdyby jí hrozilo nějaké nebezpečí.

Tal začal odvracet pohled, aby si ještě jednou prostudoval svitek, když ho na náhradním porotci cosi upoutalo. Hlava se mu zatočila a hrud' sevřela děsem. Náhradním porotcem byl Pán Stínů Sushin!

Sushin se posadil a pohlédl na Tala. Jejich oči se setkaly a Tal konečně zjistil, že to, co viděl v očích staršího muže, nebyl jen výraz nadřazenosti. Jeho pohled byl nenávidný. Sushin ho skutečně nenáviděl. Ale Tal nechápal proč. Nic přece neprovedl!

Když se odvrátil, celý se trásl. Musel se ale soustředit na Čin hudby. Nezáleželo na tom, že porotcem je Sushin.

Kdyby si Tal vedl dobře, mohl být odměněn. Tak bylo na Hradě zvykem.

Všichni tři porotci se usadili na lavici. Podívali se jeden na druhého, zvedli své slunokamy a vyslali paprsky světla, které jakoby nahodile rozčeřily Les. Světlo se setkal s křišťálem a hudba se rozzářila přes celý sál. Obecenstvo se usadilo a Tal se zhluboka nadechl.

Paprsky soudců se rozjasnily ještě jednou a pak pohasly. Tal pozvedl svůj vlastní slunokam a představil se tlumeným hlasem: "Jsem Tal Graile-Rerem. Zahraju skladbu mého prastrýce Ebbitta Nune-Tarila, nikdy předtím neviděnou, ani neslyšenou. Jmenuje se 'Muldrenové útočí na Drashmorského lotra'."

Když domluvil, namířil Tal paprsek červeného světla na nejkrajnější větev ústředního stromu. Zatímco jej tam udržoval, vyslal další paprsky na další stromy a větve. Křišťál začal vyluzovat hudbu a světlo se lomilo ve vzduchu. Hudba a světlo společně vykreslily obraz. Neohrožení bojovníci se vyzbrojovali na jedné straně lesa, zatímco temná příšera se vyškrábala z pravé bažiny na straně druhé.

Dvě části světla a hudby se zvolna přibližovaly a rozšiřovaly. Válečníci obklíčili příšeru a příšera na ně několikrát znenadání udeřila. A pak, během srážky světla a hudby, která zvedla obecenstvo ze sedadel, se rozpoutala bitva. Barvy blýskaly všemi směry, zatímco hudba přesakovala a zápasila, hlasitěji a hlasitěji, stoupajíc ke crescendu.

A pak, ticho. Všechny barvy zmizely. Uběhlo čtyři nebo pět vteřin, během kterých obecenstvo zadržovalo dech. Kdo vyhrál? Najednou se objevil drobný záblesk červené, začátek melodie. Následovala další červená, zatímco se přeživší válečníci shromažďovali a jejich píseň sílila. A pak přišel radostný motiv triumfu. Příšera byla poražena, bojovníci se mohli vrátit do svých domovů.

Vydali se na pochod a sloupec světla prořízl les až ke konečkům větví. Na závěr vyskočil přímo mezi obecenstvo, zatímco dozníval poslední dlouhý tón.

Tal spustil slunokam zpátky pod košili a poklonil se. Byl vyčerpaný, ale pyšný. Neudělal žádnou chybu. Zahrál lépe než kdykoli předtím a o hodně lépe než umělci během většiny obvyklých Činů hudby, které viděl. Určitě vyhrál svůj slunokam!

Do tváře ho udeřil první žlutý Paprsek nenaplněné ctižádosti. Vzhledl a spatřil, že přichází od Pána Stínů Sushina. Ostatní porotci ho sledovali a Tal si všiml, že záblesky jejich fialových Paprsků úspěchu pohasínají. A pak na něj namířili stejné světlo jako porotce Sushin. Paprsek, který byl určen těm, kteří chtěli příliš, ale nedokázali dosáhnout svého cíle. V podstatě to nebyl tak zlý výsledek, protože znamenal, že se pustil do obtížného úkolu, na který nestačil. Nemohl být potrestán nebo dostat další zhášeče. Ale nemohl ani získat žádnou cenu, ledaže by se obecenstvo neřídilo výrokem porotců.

Tal zvedl hlavu a doufal, že na něm není vidět jeho úzkost. Objevilo se několik fialových Paprsků, několik modrých Paprsků chvály a jeden indigový Paprsek nejvyššího souhlasu. Ale nebylo jich dost. Většina obecenstva, i když neochotně, následovala příkladu soudců.

Světlo před Talem stále žlutlo, až bylo nakonec rozhodnutí zcela zřejmé. Nenaplněná ctižádost. Tal se uklonil, zvedl svůj slunokam a blýskl oranžovou barvou svého Řádu, aby dal najevo své srozumění a souhlas.

Slezl z kamene a odešel z Křišťálového lesa, sám jen se svými myšlenkami. Se stejnými myšlenkami, jaké ho doprovázely po uplynulý týden každou bdělou vteřinu.

Musí získat prvotní slunokam. Už nemohl doufat, že ho získá prostřednictvím Činu. Zbývala jenom jedna možnost. Nebo alespoň jediná, která ho ještě napadala.

Tal zvážil, jestli nemá zajít za Ebbitem, ale to by znamenalo hovořit o svém neúspěšném Činu a na to vůbec nebyl připravený. Mluvit s prastrýcem vždycky znamenalo vynaložit hodně energie, aby ho udržel alespoň částečně duchem přítomného. Tal teď tolik energie neměl. Nemohl jít ani za matkou nebo za Grefem a Kusi. Ti všichni na něm byli závislí, a on zatím jen selhával.

Ne. Musí se hned pustit do svého dalšího plánu. Musí se odvážit nahoru na nejvyšší úroveň Fialových a požádat o slyšení u Císařovny.

o KAPITOLA o SEDM

Tal ještě nikdy nebyl ve Fialové věži, která patřila k nejvyšším a nejtajnějším úrovním Hradu.

Byl překvapen, když zjistil, že to tam není jiné než na jakékoli jiné úrovni. Zdálo se, že je tu méně lidí a ne všichni z nich jsou příslušníci Fialového řádu. Tal se přesto opatrně uklonil a poskytl jim své světlo, jen pro jistotu. Skoro se uklonil i sluhovi z Podnároda a zarazil se na poslední chvíli.

Jediný problém byl v tom, že ačkoli vystoupil na sedmou úroveň Fialového řádu, nevěděl, kde má hledat Císařovnu.

Chvilí bloudil po hlavních chodbách a pak sebral konečně odvahu a zeptal se Třpytivého z Indigových, který nevypadal, že má naspěch, a jehož duchostín nepůsobil strašidelně. Tal nevěděl, co duchostín představoval, všiml si jen, že má čtyři nohy, ocas a hlavu a necení moc zubů. Oproti některým děsivým duchostínům, které tu viděl, to byla velká úleva.

"Císařovna?" opáčil Třpytivý. Skutečnost, že se ho chlapec z Oranžových ptá na takovou věc, ho zřejmě spíše pobavila než pobouřila. "Chceš požádat o audienci, předpokládám?"

"Ano," řekl Tal. Jeho strážný stín také přikývl.

Třpytivý se zasmál a Tal se na něho zmateně podíval. Pak Třpytivý Tala nasměroval k Vnějšímu předpokoji a k Císařské stráži. Ta měla rozhodnout, jestli Tala pustí dovnitř, nebo ne.

Tal Třpytivému zdvořile poděkoval hlubokou úklonou a předáním světla. Třpytivý se zachoval stejně, ale když Tal odcházel, opět se rozesmál.

Bez udání směru by Tal Vnější předpokoj nikdy nenašel. Musel projít několika prázdnými místnostmi a vystoupit

vzhůru po dalších schodištích, která ho zavedla ještě výše, až nad sedmou úroveň Fialových. Konečně se dostal do podstatně rozlehlejší místnosti, kde si několik osob hovělo v křeslech, popíjelo a rozprávělo.

Hovor ale utichl, jen co Tal vstoupil do místnosti. Duchostíny všech najednou poskočily, stejně jako dva z Vyvolených. Tal viděl, že všichni patří k Fialovému řádu, ale nepoznával odznaky, které nosili. Na svých bílých robách měli fialové pruhy a nosili zlaté náhrdelníky s blýskavými slunci, zlatými filigránskými řetězy a spoustami slunokamů. Jejich duchostíny vypadaly kupodivu všechny stejně, což bylo velmi neobvyklé, s výjimkou dvojčat nebo sourozenců, kteří k sobě měli velmi blízko. Připomínaly vysoká, vzdáleně lidská stvoření s velmi širokými rameny a neskutečně úzkými pasy, okolo kterých se horní části těl otáčely jako kolem osy. Duchostíny neměly krky a zdálo se, že jejich široké hlavy jsou z velké části tvořeny obrovskými ústy. Navíc měly čtvero paží.

Tal si konečně všiml, že všichni Vyvolení mají meče, a došlo mu, že určitě patří k Císařské stráži, o které mluvil Třpytivý. Nebo aspoň někteří z nich.

Tal se poklonil a nabídl světlo. Jeho strážný stín se mu schoulil u nohou a znovu na sebe vzal podobu neškodného datta.

"Jsem Ethar, Strážkyně Jejiho Veličenstva, Vládkyně Stínů řádu Fialových," představila se jedna členka stráže, vysoká žena, která se zdála být přibližně ve věku Talovy matky. "Co tady děláš?"

Tal se napřímil, ale oči měl pořád upřené na podlahu. Najednou měl pocit, že přijít sem nebyl zrovna nejchytřejší nápad. Kromě stráží kolem sebe neviděl nikoho jiného. Možná měl jít někam jinam. Možná si z něj Indigový Třpytivý vystřelil. "Já... rád bych navštívil Císařovnu," zakoktal Tal. Zatímco mluvil, zacinkaly zbraňové na jeho ruce a připomněly mu tak, jak blízko už měl k sesazení mezi Červené nebo k ještě horšímu osudu. Možná si právě příchodem sem zadělal na další zbraň.

"Ty bys rád navštívil Císařovnu?" opakovala Ethar pochmurně. Přikročila k Talovi, takže na něj hleděla shora, a duchostín po jejím boku už natahoval všechny čtyři paže, jako by měl každou chvíli Tala popadnout.

"Ano," řekl pevně Tal. "Chci ji požádat o nový slunokam pro mou rodinu. Přišli jsme o náš prvotní slunokam, víte, protože můj otec zmizel..."

"Jak se jmenuje?" přerušila ho Ethar.

"Tal Graile-Rerem," odpověděl Tal. "Můj otec, Rerem, je Zářivý ze Čtvrtého okruhu. On... zmizel nedávno, když vykonával jistý úkol pro Císařovnu."

Tal si všiml, že Ethar přinejmenším znala jméno jeho otce, protože se po očku podívala na ostatní strážné.

"Nuže, Tale, proč bych tě měla pustit k Císařovně?"

"Eh, proč?" opakoval Tal. "Protože bez vaší pomoci se tam nedostanu?"

Všichni strážní se té odpovědi začali smát a Ethar o krok ustoupila, takže už nepůsobila tak výhrůžně. Její duchostín se také stáhl, zmenšil se a lehl si jí k nohám.

Tal si vydechl úlevou. Strážní mu teď připadali o něco přátelštější.

"Takhle snadné to není," vysvětlila Ethar. "Když se chceš setkat s Císařovnou, musíš se nejdřív dovolit Stařešinů tvého Řádu a získat od nich povolení. Předpokládám, že to jsi neudělal?"

"Ne," zabručel Tal otráveně. Pomyslel na Pána Stínů Sushina, Jasnohvězda Oranžového řádu. Ten už se postará, aby Tal nikdy povolení nedostal. "Myslím, že by mi ho nedali."

Tomu se strážní znovu zasmáli. Tal měl najednou větší vztek než strach. Co bylo tolik k smíchu na tom, že jeho rodina má starosti a on dělá, co může, aby pomohl? "No, když už jsi tady," řekla Ethar a úsměv se pomalu rozlil po její tváři, "myslím, že bychom si mohli zahrát. Když vyhraješ, pustíme tě dál. Když prohraješ, tak mi dáš... třeba... svůj slunokam."

"Jakou hru?" zašeptal Tal. Zdálo se, že přece jen dostane malou šanci. Ale jestli přijde o slunokam, ztratí i svůj strážný stín. Potom už by nebyl Vyvoleným a musel by ihned odejít k Podnárodu.

Ethar ukázala na postranní stolek, mezi dva strážné. Tal ihned poznal, o jaký stůl jde, protože jeho vršek byl zároveň herní deskou. Zhruba v půli obruhy do ní byla vyřezaná řada obdélníků, uprostřed se nacházel kruh z bílého mramoru a další řada obdélníků byla na opačné straně. Balíček velkých lepenkových karet ležel v bílém mramorovém kruhu.

"Pána šelem," řekla Ethar. "Přijímáš moji výzvu?"

Tal věděl, jak se Pán šelem hraje, i když hrací sady byly vzácné, protože nikdo už neměl ponětí, jak vyrobil karty nebo bitevní kruh. Ale prastrýc Ebbitt jednu sadu vlastnil a Tal hrál celkem často. Daleko častěji, než by se od chlapce Oranžových očekávalo.

"Ano," řekl Tal a věděl, že tímto jediným slovem zpečetil svůj osud. Buď se dostane k Císařovně, nebo skončí jako příslušník Podnároda.

Všechno záviselo na jedné jediné partii Pána šelem.

o KAPITOLA o OSM

Tal se posadil u hracího stolu a Ethar zasedla naproti němu. Jakmile Tal přijal výzvu, cítil se podivně klidný. Pohlédl na sedm pravoúhlých prohlubní v desce stolu. Věděl, k čemu slouží, ale pomyslel si, že by mohl předstírat, že toho ví o hře méně než ve skutečnosti. Tak by ho mohla Ethar podcenit.

"V jakém jdou vlastně pořadí?" zeptal se a ukázal na obdélníky.

"Hlava, Srdce, Povaha, Kůže, Rychlost, Síla a Zvláštní," vyjmenovala Ethar rychle.

V každém obdélníku mohla být jen jedna karta, která určovala vlastnosti šelmy. Karta Síly určovala sílu zvířete, karta Rychlosti vymezovala jeho obratnost a tak dále. Když byly všechny karty na místě a uzavřeny, vytvořily tyto kombinované vlastnosti dvě pět palců vysoké šelmy z pevného světla, které spolu bojovaly v mramorovém kruhu

uprostřed stolu. Ten, kdo volil správné karty a vytvořil vítěznou šelmu, vyhrál celou hru. Každá karta se mohla pomocí světla dvakrát obměnit. Takže i když byla karta na místě a váš protivník ji mohl vidět, pořád se ještě mohla změnit. Vtip hry spočíval v tom, aby si druhý hráč myslel, že připravujete určitý druh šelmy, který jste ale na poslední chvíli změnili obměnou karet určujících jeho sedm vlastností. Svou roli samozřejmě hrálo i štěstí. Karet byly stovky, ale každému hráči jich bylo rozdáno jen sedm, přičemž každá z nich měla tři možné varianty.

Tal doufal, že štěstí bude stát při něm.

Jeden ze strážných rozdál karty střídavě po jedné, jak bylo zvykem. Tal vzal svou první kartu a pocítil teplo. Zvláštnost karet Pána šelem spočívala v tom, že v pevném kartonu byl vsazen slunokam velikosti špendlíkové hlavičky.

Slunokamy karty zahřívaly a také vytvářely velmi živé obrázky šelem na kartách. Skoro všechny zobrazovaly stvoření z Aeniru, doplněná o několik šelem, které nejspíš neexistovaly ani v Aeniru, ani na Hradě.

Talovou první kartou byl falarop, mořské zvíře, které plulo pod hladinou a mělo tisíce jedovatých ostnů. Jeho jediné možné využití bylo v kategorii Zvláštní, protože výsledná šelma by pak měla jedovaté ostny. Tal věděl, že tato karta se může s použitím zeleného světla ze slunokamu proměnit na kurškenu. Kurškeni byli malí, ale velmi bystří a rychlí ještěři, takže byli dobří na Rychlost nebo Hlavu.

Tal naneštěstí nevěděl přesně, jaká byla třetí varianta karty. Nejasně si vzpomínal, že by se mohla pod červeným světlem proměnit na objímače, ale nebyl si jist. Objímači byli obzvlášť zákešní. Vypadali jako koberec pohodlného zeleného mechu, ale byli schopni se během mžiku natáhnout a sevřít svou oběť v dusivé náruči. V rámci hry byli objímači dobří na Kůži a Sílu.

"Budu hrát první, jestli chceš," řekla Ethar. To znamenalo pro Tala menší výhodu, takže rychle přikývl na souhlas.

"Srdce borzoga," oznámila Ethar a položila kartu do druhého obdélníku před sebou. Tal pohlédl na kartu, na které byla zobrazena děsivá, napůl lidská a velmi chlupatá příšera, v ramenou zvící šířky tří mužů. To byl dobrý zahajovací tah.

Borzogové bojovali až za hrob. Jakmile se do něčeho pustili, nepovolili, ani kdyby je to mělo stát život. Srdce borzoga představovalo silnou vlastnost.

"Hmm, eh, Hlava tohohle... co to je..." oznámil Tal a hrál falaropem do obdélníku Hlavy. Později ho plánoval změnit na kurškenu, ale doufal, že si Ethar bude myslet, že neví, co dělá.

"Falarop," řekla Ethar. Podívala se na cibulovitého tvora se spoustou tykadel a dodala: "Vypadá, jako by měl ohromný mozek."

"To mě napadlo," řekl Tal a předstíral, že se mu ulevilo. "Obrovský mozek. Ideální pro Hlavu."

Druhý strážný rozdál oběma po další kartě. Tal pomalu zvedl tu svoji. Nejprve dokázal rozeznat jen pár rudých očí, pak si pomalu začal uvědomovat obrys okolo nich. Na kartě byl vyobrazen tvor, který se skrýval v jeskyni a odhaloval pouze oči.

Pak si Tal vzpomněl a stěží potlačil záchvěv hrůzy. Ta karta představovala slujochřtána, děsivé stvoření z Aeniru, které si vyhloubilo díru ve skále, pak se do ní pozpátku nasoukalo a otevřelo své obludné čelisti. To, co nejprve pokládal za planoucí oči, byly ve skutečnosti mandle v hrdle příšery.

Když se kořist dostatečně přiblížila, roztažitelné čelisti slujochřtána vyklouzly ven, popadly ji a zatáhly dovnitř, kde ji příšera pomalu strávila.

Ve hře na Pána šelem byla tato karta neobvyklá. Hodila se k Rychlosti, protože čelisti slujochřtána byly neobyčejně hbité, nebo se dala použít jako Zvláštní, aby dodala vytvářené příšeře vysouvací čelisti.

Její varianty nebyly tolik užitečné, alespoň co si Tal pamatoval. Oranžové světlo mohlo kartu proměnit na jorbíta, což byl celkem rychlý, ale přihlouplý noční býložravec. Fialové světlo ji mohlo změnit na rorarcha, jednu z podivných kamenných bytostí Aeniru. To bylo zdánlivě užitečné jako Kůže, jenže rorarch se ve skutečnosti skládal z křehkých kamenů a po jediném prudším úderu se mohl roztržít na malé kousíčky. Tal nechtěl, aby se šelma, kterou vytvoří, rozpadla hned po první ráně, a nebyl si jist, k čemu jinému by rorarch posloužil.

"Rychlost gorbлага," řekla Ethar a hrála s kartou, která vypadala jako velká světélkující modrá ropucha, příliš tlustá na to, aby mohla s čímkoli soupeřit. Ale jednou z variant gorbлага byl neuvěřitelně hbitý blechoun, hmyz, který se pohyboval tak rychle, že to lidské oko nedokázalo postřehnout. Talovi bylo jasné, že Ethar později kartu promění.

"Rychlost slujochřtána," opáčil Tal a táhl kartou, rozhodnutý ji už později neměnit. I když Ethar promění svou kartu na blechouna, nebude o mnoho rychlejší než slujochřtán.

"Ty jsi už někdy hrál," poznamenala Ethar. "Jen pár lidí se pamatuje, že slujochřtán lze použít jako Rychlost."

"Pamatoval jsem si, že to kdysi udělal můj prastrýc," zalhal Tal, který se pořád snažil působit dojmem, že je v Pánovi šelem úplným začátečníkem.

Pak už hra pokračovala svižně. Během několika minut měli Tal a Ethar zaplněno kartami šest ze sedmi obdélníků. Až naplní i sedmý, jejich šelma bude stvořena, bez možnosti měnit jakoukoli z použitých karet. Ethar ponechala prázdný obdélník Síly a Tal Povahy.

Jak Tal očekával, Ethar, místo aby hrála svou sedmou kartou, začala ostatní obměňovat. S každou změnou Talovy obavy rostly. Své karty také hodlal proměnit, ale nebyl si jistý, jestli bude mít na konci lepší šelmu.

"Dobře jsi skrýval svou dovednost," řekla Ethar, zatímco v obdélníku Povahy proměnila mírné pracovní zvíře klathu na šileného, zvrhlého vengnarla, stvoření, které napadalo vše živé, co překročilo jeho pachem vyznačené území, dokonce i vlastní druh.

Tal přikývl, ale nevnímal, co Ethar říká. Záleželo mu jen na tom, aby vytvořil tu nejlepší šelmu. Když teď Ethar proměnila Povahu své šelmy, Tal si myslel, že ví, co dá do Povahy on. Ale jakmile položí kartu, jeho šelma bude kompletní. Potřebuje udělat ještě nějaké změny?

Rychle si prohlédl svých sedm obdélníků. Hlava kurškenu. Kůže samhealského polodráka. Povaha... ta teprve měla

přijít. Srdce hrugena, což bylo trochu riskantní, protože ve skutečnosti šlo o druh plevle, který se nikdy nevzdal, rostl všude v Aeniru a údajně ho nikdo nedokázal vymýtít. Rychlost slujochřtána. Síla džarghúla, kanibalského hada škrtiče z džunglí Aeniru. Zabíjel zejména jiné džarghúly po vyčerpávajícím boji kdo s koho, který často trval celé týdny. Do Zvláštního obdélníku vložil Tal schopnost létat brouka pišťouřika.

Talovi proběhly hlavou všechny varianty, zatímco Ethar vyklenula prsty proti sobě a čekala na jeho tah.

"Uvidět Císařovnu, nebo přijít o slunokam," řekla, "co to asi bude?"

"Povaha ledotesa," ohlásil Tal, táhl svou poslední kartou a umístil ji mezi ostatní. To byl jeho největší risk. Nevěděl toho příliš o téhle kartě, ani o jejích vlastnostech. Ale pamatoval si, jak prastrýc Ebbitt říkal, že aenirské ledotesy patří mezi ta nejnebezpečnější stvoření ve světě duchů. Zdá se, že se nikdy nerozčílí nebo neklesnou na ducha, ani neprojeví žádné emoce. Jen chladně bojují, jak nejlépe umí, a nenechají se rozptýlit nebezpečím, zraněním ani čímkoli jiným.

"A Síla... džarghúla," řekla Ethar a hrála tak úplně stejnou kartou jako Tal. "Ať začne bitva!"

o KAPITOLA o DEVĚT

Tal i Ethar poté, co umístili své poslední karty, odstoupili od stolu. I když už nikdo nevěděl, jak vyrábět hrací stoly pro Pána šelem, všichni slyšeli o jednom, který před lety vybuchl, když se v něm zničehonic vzňaly všechny slunokamy. Zdálo se ale, že tento hrací stůl funguje bezchybně. Karty se postupně rozzářily jasným světlem ve svých obdélnících a na obou stranách stolu se tvořila světélkující mlha. Dva chuchvalce mlhy pak sklouzly do bitevního kruhu uprostřed stolu a začaly se formovat do tvarů.

Tal zadržel dech, zvědavý na to, jak bude jeho šelma vypadat. V duchu zapřísahal beztvarou hroudu mlhy a přál si, aby stvořila tu nejlepší šelmu všech dob, šampiona, který mu získá přístup ke královně. Brzy by mohlo být po potížích!

Chuchvalec mlhy se zhmotnil do tvaru fantastické šelmy. Byla vysoká a štíhlá a nejvíc se podobala ještěři, pouze stála na laních nohou a měla křídla. Kůži měla šupinatou a duhově zbarvenou, jiskřící mnoha různými odstíny. Také její velká, křehce působící křídla hrála všemi barvami a byla skoro průsvitná.

Šelma byla krásná. Dokonce se dalo říct, že nádherná. Ale nevypadala vůbec houževnatě nebo nebezpečně.

Tal zklamáním vydechl a zavřel oči. Nechtěl ani vidět protivníkovu šelmu, která se rovněž zhmotnila ze žhnoucího oblaku mlhy na druhé straně kruhu.

"Zajímavé," řekla Ethar zmateným tónem. Tal pootvěřel jedno oko. Etharína šelma byla skutečně ošklivá. Vypadala jako kulatá velryba rezavé barvy s třemi páry ruko-nohou, vyrůstajícími na hřbetě a břiše těla. Šelma měla čtyři páry očí, jež byly umístěné uprostřed, a pod každým z nich jednu tlamu plnou zubů.

Tal sledoval, jak se Etharína šelma převalila na své horní končetiny a pak zase zpátky, a to velmi rychle. Potom se rozvážně zhoupala vzad a okamžitě se odrazila vysoko do vzduchu, zcela bez pomoci svých končetin.

Talova šelma jen sledovala skákající kouli, stála na místě a kmitala křídly jako kolibřík. Až když se Tal podíval pozorněji, zjistil, že jeho šelma nestojí, nýbrž se vznáší asi palec nad bílým mramorem bitevního kruhu.

Kruh se začal zbarvovat do červena, což bylo znamení, že bitva bude brzy zahájena. Tal přistoupil o krok blíže, stejně jako Ethar a všichni příslušníci Stráže.

Tal rychle přehlédl Ethariny karty a doufal, že najde nějakou slabinu, které by jeho šelma dokázala využít.

Ethar zvolila Hlavu dofyna, což byl celkem obvyklý tah, protože dofyna byl aenirské, výjimečně chytré mořské stvoření. Následovalo Srdce nifrainské opice. Povaha vengnarla. Kůže blorema, který by měl, pokud se Tal vzpomínal, vybavit šelmu velmi pružnou a silnou kůži velryby. Rychlost blechouna. Síla džarghúla. A konečně Zvláštní schopnosti groglokloka. Tal neměl ani ponětí, co grogloklok dokáže, ale když nyní hleděl na hotovou šelmu, domyslel si, že půjde o odraz.

Bitevní kruh třikrát červeně blikl. S třetím bliknutím Talův ještěr nečekaně vyrazil vpřed, zatímco Etharína bečko-velryba odskočila zpět. Šelmy se střetly ve víru křídel, zubů a drápatých paží - nebo nohou - a stejně rychle se zase oddělily.

"U Světle!! Dostal to!" vykřikla Ethar a ukázala na kapky světlé, smaragdově zelené krve, která prýštila z přední končetiny ještěři šelmy.

"Tvoje šelma taky," upozornil ji Tal a ukázal na pár ošklivých šrámů v kůži hopsající příšery. Ale v krku mu vyschlo, protože velrybí kůže byla velmi tlustá a rány se nezdály hluboké.

Sotva Tal domluvil, bečko-velryba zaútočila znovu, zcela dle povahy vengnarla. Tentokrát se s ní ještěři šelma nestřetla, ale odletěla stranou a tam ve vzduchu bzučela a vyrážela sem a tam podle toho, jak bečko-velryba poskakovala v kruhu, máchajíc svými četnými ruko-nohama ve snaze polapit soupeře a rozervat ho na kusy.

Ještěři šelma byla příliš hbitá, aby se nechala chytit, ale bečko-velryba také. Obě skákaly a létaly, předstíraly útoky a ústupy a pohybovaly se při tom tak svižně, že bylo skoro nemožné je sledovat.

Pak se najednou ještěři šelma vrhla střemhlav dolů a vykousla bečko-velrybě oko. Ta zavískala vzteky, což byl první zvuk, jenž některá ze šelem vydala, a jednou ze svých tříprstých končetin zachytila okraj ještěrova křídla.

Ozval se zvuk trhané tkáně a kus křídla odpadl. Ještěři šelma odskočila vzad, ale bylo jasné, že už nebude moct létat.

"Ne!" zasténal Tal.

Ještěři šelma ze sebe vyrazila kníkový zvuk, jako by jí utržené křídlo vůbec nevadilo, aby bečko-velrybu podráždila.

Bečko-velryba, které krvácel důlek po oku, se stáhla dozadu a pak se odrazila vpřed s cílem rozmáčknout svého protivníka.

Ale ještěr byl i bez křídel velmi rychlý. Ucukl stranou a jeho čelisti vykously bečko-velrybě další oko. Velká rozrušená velrybí koule změnila směr a znovu se vrhla na duhově zbarveného ještěra.

Ještěři šelma jí opět na poslední chvíli uhnula z cesty. Pak najednou ustoupila dozadu, zatímco bečko-velryba měnila

směr, a kousla kulovitou příšeru do nohy.

"Ano!" vykřikl Tal s vítězným gestem. Ještě velrybo-bečce čistě překousl nohu a zbavil ji tak chodidla.

I tak ale měla na této straně dvě další ruko-nohy a jedna ze zbylých končetin švihem udeřila ještěra do hlavy.

Pestrobarevná šelma odlétla přes půl kruhu a vypadala omráčeně. Zůstala nehybně ležet, zatímco bečko-velryba se na druhé straně postavila na tři zdravé nohy.

"Vstávej! Do toho, ještěre!" křičel Tal.

"Zab ho!" zvolala Ethar. Ostatní členové Stráže také křičeli, někteří povzbuzovali šelmu Talovu a jiní Etharinu.

Pomalu a vražedně se bečko-velryba přibližovala k nehybnému ještěru. Pak začala poskakovat. Malé hopsnutí, pak o něco větší, dokud se neodrážela na čtvrt sáhu vysoko, ne-li výše. S každým odrazem se posouvala blíž a blíž k bezbrannému ještěru. Bylo jasné, že chce Talovu šelmu rozdrtit.

Tal s hrůzou přihlížel. I když byly šelmy pouhé výtvary z kouzelného světla, nesnesl pohled na to, jak bude jeho ještěr zabít. Zapomněl na všechno, co záviselo na tom pestrobarevném zvířátku, a toužebně si přál, aby přežilo.

Když se bečko-velryba odrazila ke svému poslednímu skoku, Tal zavřel oči. Bylo mu zle. Za chvilku bude po všem. Najednou strážní zaburáceli a Ethar překvapeně vykřikla. Tal bleskově otevřel oči a zjistil, že ještěři šelma poletuje kolem omráčené bečko-velryby a vyškubává ji jedno oko po druhém.

"Co se stalo?" zeptal se jednoho ze strážných, který stránil ještěrovi.

"Převezl tu velrybu," řekl strážný spokojeně. "Ten ještěr má čtyři nebo pět vrstev křídel. Pořád může létat a nebyl vůbec omráčený. Chytrá šelma, kluku."

Přesto, že bečko-velryba přišla o další oči, zápas ještě zdaleka nekončil. Etharina šelma měla Srdce nifrainské opice, takže se nemohla vzdát. I když krvácela z tuctu ran, oháněla se po ještěrovi a honila se s ním po bitevním kruhu.

"Teď už je to jen otázka času, hochu," řekl přátelský strážný. "No..."

Ať už chtěl strážný říct cokoli, slova mu uvízla v hrdle, protože na opačném konci předpokoj se znenadání se skřípem nepoužívaných pantů rozletěly dveře. Tal se prudce ohlédl.

Dveřmi vstupovalo cosi obrovského a velmi, velmi tmavého. Tal pochopil, že je to duchostín, ačkoli tak velký druh nikdy v životě neviděl. Duchostín měl hlavu plnou ostnů a laloků, rozměrnou jako dveře, takže se jen s obtížemi soukal dovnitř. Následoval ještě zakřivený krk, ale zbytek těla už byl zřejmě příliš velký, ledaže by se duchostín rozhodl je zmenšit.

Tal si najednou všiml, že je jediný, kdo dosud stojí vzpřímeně. Všichni členové Stráže klesli na kolena a klaněli se duchostínu. Tal na to představení překvapeně zíral, dokud ho strážný stín nestáhl dolů za okraj tuniky.

Teprve pak mu došlo co... nebo snad kdo... tento duchostín je. Musel to být Sharrakor Mocný, osobní duchostín Císařovny. Stínodrak, který jako jediný svého druhu užíval vlastní jméno.

Sharrakorova obrovská hlava se vztyčila na hadovitém krku a čelisti se rozevřely. Tal spatřil v stínodrakově tlamě temné zuby a zlověstné víry.

Pak Sharrakor vychrlil velkou kapku stínu, která zasyčela ve vzduchu a mířila přímo k Talovi!

o KAPITOLA o

DESET

Tal se přikrčil, ale stínoslina tak jako tak nemířila na něj. Udeřila do stolu s Pánem šelem. Zablesklo světlo, ozval se náhlý sykot a ještě i bečko-velryba, kteří ještě stále bojovali, zmizeli.

Tal se podíval na prázdný bitevní kruh, z kterého odtékaly malé stíny jako kapky přes okraj stolu dolů na zem. Mimoděk ucukl, když několik skvrn proteklo okolo něj zpátky k Sharrakorovi. Tal si uvědomil, že duchostín plivl kus sebe sama a nyní se všechny malé stíny opět vracely k celku.

Tal si odkašlal, připraven zaprotестovat proti tomu, že jim duchostín překazil hru, ale jeho strážný stín vyskočil a vecpal se mu do úst, aby nemohl promluvit. Tal se ho pokusil vyndat ven, ale Císařský strážce, který se k němu předtím choval přátelsky, ho pevně sevřel, takže se Tal nemohl pohnout.

Poslední kapičky stínosliny se spojily se Sharrakorem a stínodrakova hlava se pomalu pohybovala ze strany na stranu, jako by hledala další cíl. Potom pomalu ustoupila tam, odkud přišla. Když se zcela stáhla, dveře se za ní se skřípěním zavřely.

Strážný stín vypadl z Talových úst a členové Císařské stráže si viditelně oddechli.

"Co..." začal Tal, ale dále se nedostal. Přátelský strážný a Ethar ho popadli a téměř ho vyhodili z druhých dveří. "Jdi!" prikázal přátelský strážný. "Jdi!"

"Ale já vyhrál!" zaprotěstoval Tal. "Moje šelma přinejmenším vyhrávala!"

"Neměli jsme hrát," řekla Ethar zamračeně. "Byla to moje chyba, takže ty za to nebudeš potrestaný."

"Ale já..." řekl Tal.

"Sharrakor přišel, protože Císařovna nechce chlapce z Oranžových na nejvyšší úrovni Fialových," řekla Ethar přísně. Strčila prudce do Tala, až zavrával. Strážný stín se ho honem snažil podepřít, aby nespádl. "Vrať se dolů, hochu!"

Tal na ni chvíli upřeně hleděl, bez sebe vzteky, že byl podveden. Ale v Etharčiných očích neviděl ani hněv, ani pohrdání, ale obyčejný strach. Druhý strážný měl také nahnáno.

"Já ještě přijdu," zamumlal Tal. "Setkám se s Císařovnou! Dostanu svůj slunokam!"

Pak ho odvaha opustila, protože to, co vyděsilo dva Zářivé z Fialových, samozřejmě vylekalo i jeho. Otočil se a prchal po schodech dolů na běžné Fialové úrovni, kde bez otálení skočil do šachty na prádlo.

Tal sjel dolů šachtou přes všech čtyřicet osm úrovní, ze Sedmého Fialového do Prvního Červeného. Když konečně zabrzdil, z kožených podrážek se mu kouřilo.

Byl už tak blízko vítězství v Pánu šelem, po kterém ho měli pustit za Císařovnou!

Ale nevyhrál jsem, pomyslel si Tal zničeně. Nezískal nový slunokam. Ani jeden jeho plán nevyšel a nic nového ho nenapadlo. Pomyslel na svou nemocnou matku ve sluneční komnatě. Na Grefa, jak se snaží uniknout oslepujícím světélům výtržníků z Lektoria. Na Kusi, která byla příliš malá, než aby rozuměla tomu, co se děje, ale přesto plakala, protože cítila neklid ostatních. A pomyslel na svého otce, ztraceného někde v temnotách, který spoléhá na to, že se Tal postará o rodinu.

Prastrýc Ebbitt byl jeho poslední nadějí. Ebbitt určitě něco vymyslí.

Bílá skříň z chodby byla pryč, i když ještě toho rána tvořila vchod do Ebbittova příbytku. Od té doby se však událo tolik věcí, že to Talovi připadalo jako vzdálená minulost. Ne poprvé se Tal musel podívat Ebbittově schopnosti rychle stěhovat nábytek z místa na místo.

Tal se obezřetně pohyboval mezi nábytkem. Neměl náladu na některý z prastrýcových žertíků, zejména proto, že jejich podstatou byla často nějaká menší zlomyslnost.

Ale když Tal obešel mramorovou sochu Vývoleného, zachyceného v jeho postoji navěky světelným sochařem, měl svého prastrýce přímo před sebou, se slunokamem v pohotovosti. To bylo dobré znamení. Když se Ebbitt skrýval, bývaly jeho žertíky vždy ještě o hodně horší.

Shodou okolností seděl stařec u hracího stolu Pána šelem a bezúčelně míchal karty. Vstal, jakmile se Tal přiblížil.

"Tak co Čin?" zeptal se. "Slyšel jsem, že to bylo vynikající vystoupení."

"Dostal jsem žlutý Paprsek nenaplněné ctižádosti," řekl Tal mrzutě.

"Neptal jsem se tě na výsledek," odsekl Ebbitt. "Nikdy nebudeš ohodnocen po právu, pokud bude Sushin jedním z porotců."

"Ale proč?" Tal se posadil do pohodlného, ale příliš velkého křesla a zabořil tvář do dlaní. "Ať udělám cokoli, jako by někdo stál proti mně!"

"Nejspíš proto, že je to skutečně tak," odušil Ebbitt. "Například Sushin. Vždycky nenáviděl tvého otce za to, že byl v Činu boje lepší než on. Pokud si dobře vzpomínám, za ta léta nejméně osmkrát. Ale Sushin by se sám neodvážil takhle jednat. Obávám se, že vaše rodina se znelíbila někomu výše postavenému."

"Komu?" zeptal se Tal.

"Nevím," řekl Ebbitt. Bez varování najednou sevřel rty, zahvízdal komplikovanou ptačí melodií a nahnul hlavu na stranu, jako by očekával odpověď. Když žádná nepřišla, pokračoval. "Ale zjistím to. Kde jsi trčel tak dlouho? Čin skončil už před hodinou."

"Šel jsem navštívit Císařovnu..."

"Cože jsi šel?!" zvolal Ebbitt.

"...ale strážě mě nepustily dovnitř," pokračoval Tal. "Ethar řekla, že tam budu smět, když vyhraju partii Pána šelem, a já vyhrával, ale pak Sharrakor..."

"Sharrakor!" vykřikl Ebbitt, popadl se za bílé vlasy a předvedl podivný, šílený tanec kolem Tala.

"Přišel Sharrakor, plivl na hru a šelmy zmizely," řekl Tal. "Pak mě Ethar s jedním strážným vyhodili."

"Poděkuj Slunci a Hvězdám a všemu Světlu," řekl Ebbitt a klesl na kolena. "Copak nic nevíš, chlapče? Nikdy, nikdy nesmíš jít za Císařovnou bez povolení!"

"Chtěl jsem jen získat slunokam," řekl Tal otráveně. Zdálo se, že všechno dělá špatně. "Musím to nějak zařídit. Prosil jsem matčiny sestřenice, zkusil jsem vyhrát Čin a zkusil jsem navštívit Císařovnu. Nic jiného už mě nenapadá."

"Proč ne?" řekl Ebbitt. "Jsi můj prasynovec, nebo ne? Musel jsi zdědit něco z mé obrovské inteligence."

"Já nevím," hlesl Tal. Nebyl si jistý, jestli je Ebbitt skutečně tak úžasný myslitel. Byl skvělý ve vymýšlení podivných nápadů, ale to sem zjevně nepatřilo.

"Kde najdeš slunokamy?" zeptal se Ebbitt. "Slunokamy, které ještě nikomu nepatří? Spousty a spousty krásných slunokamů, jen je sebrat?"

"Nikde," odpověděl Tal sklíčeně.

Ebbitt napřáhl ruce směrem ke stropu, začal skákat do kruhu a zpívat: "Vzhůru ke Slunci, nádhernému Slunci, kam Kamenné prsty sahají, vzhůru skrz temný Závoj!"

"Myslíš tím Věže?" zeptal se Tal, kterému se nechtělo věřit, že Ebbitt navrhuje něco takového.

"Ano," řekl Ebbitt. Přestal poskakovat, poklekl vedle Tala a náhle zvažněl. "Je to nebezpečné, ale jsem přesvědčený, že je to tvá jediná naděje. Všechny obvyklé cesty, jak získat slunokam, ti překazí Sushin nebo Vývolení, se kterými je ve spojení. Budeš muset vylézt po jedné z Věží a ukrást slunokam. A když už tam budeš, vezmi jich hned několik."

"Ukrást slunokam?" opakoval Tal. "Ale co strážě, duchostíny a pastí?"

"Zkus Červenou věž," řekl Ebbitt. "Ta bude nejméně chráněná. Tvůj strážný stín vypadá celkem chytře. Pomůže ti odhalit pasti."

Tal pohlédl na svůj strážný stín. Vzal na sebe tvar podobný Talovu přirozenému stínu, ale s bradou neohroženě vystrčenou. Nápad ukrást slunokam se mu očividně zamlouval.

"Jak bych měl začít?" zeptal se Tal. "Vždyť ani nevím, jak se dostat ven."

"To je jednoduché," řekl Ebbitt. "Stezkami Podnároda, neviděn Vývolenými. Ukážu ti cestu."

Tal hleděl střídavě na starce a na svůj naparující se strážný stín. Znělo to mimořádně riskantně, ale nic jiného ho skutečně nenapadlo.

"Dobrá," řekl konečně. "Ale nejdřív chci jít domů a odpočinout si."

A také, pomyslel si, rozloučit se s matkou, Grefem a Kusi.

Pro případ, že by se nevrátil.

"Výborně!" zvolal Ebbitt. "Jsem si jistý, že si užiješ spoustu zábavy!"

DÍL DRUHÝ POTOM

o KAPITOLA o JEDENÁCT

"Spoustu zábavy, spoustu zábavy, spoustu zábavy, spoustu zábavy..."

Ebbittův hlas zněl ozvěnou uvnitř Talovy hlavy, doprovázen zvláštním, skutečně hlasitým zvukem. Kolem byla neuvěřitelná zima a tma. Na pár vteřin si Tal pomyslel, že všechno je jen strašlivá noční můra. Každou chvíli se probudí a spatří jemné šero své ložnice...

Ale byl vzhůru!

Uposlechl Ebbittovy rady. Vylezl na Červenou věž. A padá dolů, přímo skrz Závoj. Za pár vteřin se zřítí na střechy Hradu a to bude...

Najednou Tal zjistil, že neletí dolů, ale spíš do strany, jako pírkó unášené větrem. Něco ho také dost bolestivě svíralo kolem hrudi a pasu.

Tal otáčel hlavou dokola, ale nic neviděl, jen absolutní černotu, nejtemnější, jakou kdy poznal. Znovu pocítil děs a ruka mu bezděčně zabloudila ke slunokamu.

Slunokam byl pryč. Řetízek pořád visel Talovi na krku, ale slunokam chyběl. Tal zoufale tahal za řetízek a doufal, že jeho prsty slunokam nakonec přece jen nahmatají.

Ale řetízek jako by cosi pevně drželo. Tal za něj znovu zatahal a najednou se před ním rozlilo světlo. V týž okamžik se ozval zvuk, který zněl Talovi jako rajska hudba - varovné syčení jeho strážného stínu!

Otočil zase hlavu a spatřil, že ho svírá jeho strážný stín. Vytvořil si čtyři paže, aby ho mohl pevně držet, a pár dlouhých, tenkých křídel. Tak proto Tal nepadal dolů! Společně se strážným stínem se snašel klouzavým letem k zemi.

Tal se rozesmál šíleným smíchem úlevy. Rychle se vzdaloval od Hradu, unášen větrem kamsi do neznámé temnoty, ale měl svůj strážný stín a doufal, že má také slunokam.

Smích zamrzl Talovi na rtech, když vše opět potemnělo. Znovu nahnal svůj řetízek a trhnul za něj. Strážný stín zasyčel. Tal trhnul ještě jednou, ale strážný stín zasyčel o to hlasitěji.

Tal konečně pochopil. Strážný stín se musel zformovat kolem slunokamu, aby z něj vytáhl všechno světlo do posledního zbytku a sám se stal co největším a nejsilnějším. Všechny stíny potřebovaly ke své existenci světlo. Bez slunokamu by se strážný stín v té absolutní temnotě pod Závojem rozplynul.

Všude byla spousta sněhu. Studené mokré vločky narážely Talovi do tváře a za chvíli ho úplně promočily. Tal ztratil vědomí. Když se probрал, ruce i tvář ho pálily od mrazu.

Pohlédl dolů. Neviděl nic, jen černou temnotu, tak děsivou, že raději zavřel oči. Lepší bylo předstírat, že spí, než hledět na tento svět bez světla.

Tala napadlo, že je nejspíš ve skutečnosti mrtev. Tohle se dělo po životě. Mimo Hrad nic neexistovalo. Umřel a dostal se někam jinam. Možná bude padat navždy...

Ale hned chmurné myšlenky na smrt zaplašil. Cítil své tělo, které se třáslo zimou i děsem. Cítil, jak se strážný stín maličko posunul, aby ho ochránil před větrem, ale největší část svého stínového těla musel použít na křídla, s jejich pomocí oba klouzali k zemi.

Letěli dál a dál. Tal ztratil pojem o čase, stejně jako cit v rukou a ve tváři. Co chvíli pootevřel oči a mžikal proti neustávajícímu přívalu sněhu a ledu, aby se zbavil polozmrzlých slz. Po světle stále nebylo ani památky.

Tal byl zmrzlý na kost a znovu začal ztrácet vědomí. Myslel si, že umře a tento hrozivý let temnotou a sněhem nikdy neskončí. Pak to spatřil. Jasnou záři kdesi vpředu pod sebou.

"Hrad!" vykřikl Tal, nebo se o to aspoň pokusil, ale jeho rty přimrzly k sobě a dovolily mu vydávat jen nesrozumitelné mumlání.

Strážný stín naklonil křídla, zakroužil a obrátil se směrem ke vzdálenému světlu. Určitě je to Hrad, doufal Tal a nemyslel raději na to, že je vítr musel odnést daleko od jeho domova. Věděl jen, že na celém temném světě nic jiného než Hrad neexistuje.

Ale jakmile se přiblížili, pocítil zmatek. Jeho znavená, prokřehlá mysl bojovala s tím, co viděl. Světlo bylo příliš slabé. Měly tu být přece stovky světél, tisíce světél!

Tal stále marně přemýšlel, proč se Hrad tak změnil, když tu strážný stín náhle zasyčel a zamával křídly v zoufalém pokusu zpomalit klesání.

Za několik vteřin, které Talovi připadaly jako celá věčnost, se okřídlený strážný stín zaryl do stráně a sních se rozletěl na všechny strany. Tal se ocítl v hluboké, vlhké závěji.

o KAPITOLA o DVANÁCT

Tala zachvátila hrůza, že se udusí dřív, než se mu podaří prohrabat z hluboké závěje zpátky na vzduch. Ještě že strážný stín pustil jeho slunokam, takže měl trochu světla a dokázal určit, kterým směrem je vlastně nahoře.

Nebo si to aspoň myslel. V závěji si připadal tak trochu jako pod vodou. Studený sníh byl všude kolem a plnil mu ústa a nos pokaždé, když se pokusil nadechnout. Tal se začal prohrabávat vpřed jako krtek.

Naštěstí ho zahřival slunokam a svítil mu na cestu. Když se Tal konečně vyhrabal ze závěje a přebrodil se do míst, kde mu sníh sahal jen po pás, pozvedl svůj slunokam nad hlavu a soustředil se na něj. Byl čím dál jasnější a prostřednictvím Talových dlaní se z něj rozlévaly vlny tepla.

Tal zasténal a otrásl se, když se mu díky teplu vrátil cit v prstech a tváři. Stál tam snad celé hodiny a okolo něj proudilo tolik teplého vzduchu, kolik ho jen dokázal ze slunokamu vydolovat. Pořád se však chvěl zimou a nepomohlo ani, když se mu strážný stín položil kolem ramenou jako plášť. Ještě horší než zima byla však ztráta orientace. Kolem něj, kam až slunokam dozářil a oko dohlédlo, nebylo nic než snih. Žádná jiná světla Tal nespatriil.

Krajina byla zcela cizí, pro Tala dokonce podivnější než Aenir, svět duchů. Co když zůstane navždy uvězněn v této ledové pustině?

Teplu slunokamu pomáhalo Talovi trochu přemýšlet. Bylo známé a uklidňovalo ho, přestože rozpouštělo snih kolem jeho nohou, takže měl boty celé promáčené, zatímco zbytek oblečení pomalu osychal.

"Musím se vrátit do Hradu," řekl Tal. Tím, že tu myšlenku vyslovil nahlas, jí dodal na vážnosti a pravdivosti. Strážný stín na jeho rameni si vytvořil hlavu a souhlasně přikývl.

Snadno se to řekne, ale hůř udělá, povzdychl si Tal a rozhlédl se. Slunokam ozařoval jen malý prostor kolem něj a za hranicí světla panovala černočerná tma. Po Hradu, který viděl shora, nebylo nikde ani stopy.

"Kterým směrem je Hrad?" zeptal se a doufal, že to jeho strážný stín bude vědět.

Stín se mu posunul na rameni, pak vystrčil útlou paži s jediným prstem a ukázal doprava.

"Tudy," řekl Tal, přestože mu připadalo, že všechny směry mají stejnou naději na úspěch. "Jak daleko?"

Strážný stín neodpověděl, ale Tal cítil, že se pohnul, jako by pokrčil rameny. Tal se na chvíli nad svou otázkou zamyslel a pak ji zopakoval jinými slovy. Byl na komunikaci se strážným stínem zvyklý. Často bylo třeba ptát se na tu samou věc několika různými způsoby.

"Kolik sáhů je to k Hradu?" zeptal se Tal. Vzdálenosti uvnitř Hradu se měřily v sázích. Tal věděl, že od jeho ramene k zápěstí je to skoro přesně jeden sáh. Nepotřebovali větší míru.

Strážný stín natáhl ruku a nechal na ní vyrůst deset nebo dvanáct prstů, kterými mrskal nahoru a dolů příliš rychle, takže je Tal nestačil počítat.

"Daleko," přeložil si Tal. Věděl, že to tak musí být, ale přesto doufal, že to není pravda. "Nu, je nejvyšší čas vyrazit."

Začal se brodit sněhem ve směru, který mu ukázal strážný stín. Byla to namáhavá dřina, těžší než předpokládal. Snih byl těžký, a i když ho teplý vzduch ze slunokamu trochu rozpouštěl, Talovi se nešlo o nic snáz.

Po několika stech sáhů byl Tal na pokraji sil. Špatně se mu dýchalo a několikrát za sebou kýchl. Na Hradě by jednoduše zašel za rodiči, kteří takové prosté neduhy léčili svými slunokamy. Ale Tal se ještě nenaučil Léčení, takže musel tiše trpět.

Umiňoval si však, že se nevzdá. Vzpomněl si na nemocnou matku, upoutanou na lůžko. A co se stalo s Grefem? Co když duchostín, který unesl Grefa, byl tentýž, který napadl Tala nad Závojem? Gref už byl možná po smrti, nebo někde ležel zraněný a bez pomoci. Tal se musel co nejrychleji vrátit zpět, a tak mu nezbývalo, než pokračovat v cestě.

Sněhu značně ubylo a nepředstavoval už takovou překážku. Tal několikrát uklouzl. Zjistil, že jde po ledě, který se skrýval pod slabou sněhovou pokrývkou.

"Raz, dva, tři..."

Začal počítat kroky. Někde okolo tisíce ztratil pojem o tom, kolik napočítal, a musel začít znovu. Strážný stín mu také musel každých pár minut ukázat směr, protože Tal se začínal točit v kruhu. Všechno vypadalo stejně. Led a zase led, nikde nic jiného k vidění.

Napočítal tisíc devadesát osm kroků, když najednou zjistil, že mu nohy už dávno vypověděly službu. Ležel zhroucený ve sněhu, natolik vyčerpaný, že si ani nestačil uvědomit, co se s ním děje.

Strážný stín jím škubal, syčel na něj a snažil se ho zase postavit na nohy. Tal se jeho snahám hystericky smál, a přitom nevěřil vlastním uším, protože to, co se dělo, mu vůbec nepřipadalo směšné. Nakonec vstal, odpotácel se pár kroků a podlehl záchvatu dusivého kašle.

Tehdy spatřil ta světla. Zvláštní, bledězelená světla, která se pohybovala nad ledem rychleji než běžec. Tala napadlo, že jsou to obrovské zelené oči v hlavě nějaké nestvůry, řítící se tryskem k němu.

A pak, když se světla přiblížila a trochu zpomalila, zjistil, že vyzařují z truhly, kterou táhlo přes led šest chundelatých, čtyřnohých stvoření v brnění. Měla protáhlé lebky a mezi čímsi, co nejspíš byly uši, jim trčely špičaté větve.

Tal si všiml, že truhla připomínala vozík podobný těm, které používal na převážení věcí Podnárod, až na to, že tento byl dole opatřen dlouhými, tenkými kolejnici. Tal odhadoval, že nejspíš sloužily místo kol.

Bledězelená světla vycházela z koulí, které zdobily každou stranu vozíku. Byly vyrobeny z navzájem pevně propletených kostí a světlo vycházelo mezerami ve výpletu.

Pak si Tal všiml, že ve vozíku někdo sedí. Na vteřinku pocítil neuvěřitelnou úlevu. Musel to být někdo z Podnároda. Nikdy pořádně nechápal, kde berou všechno to jídlo a věci pro Vyvolené. Očividně vyráželi sem ven něco sehnat.

Mohl zavelet tomuto podivnému dopravnímu prostředku a nechat se okamžitě odvézt zpátky do Hradu.

"Díky Světlů," vydechl a vrávoravě vyrazil kupředu, slunokam v ruce, připraven dokázat, že je Vyvolený.

Pak najednou ležel s tváří přitíštěnou k ledu a strážným stínem omotaným kolem kolen. Vzduchem proletělo kopí, které mu před pár vteřinami mířilo na hlavu!

o KAPITOLA o TRINÁCT

Útočník ze sebe vyrazil hrozivý, pronikavý výkřik. Tal se zoufale odvalil stranou. Novou energii mu dodal čistý strach, který ho hnál pryč a nutil utéct z toho místa.

Ale vrhač oštěpů už stál před ním. Byl to malý netvor pokrytý kožesinou, jež dokonale zakrývala všechny jeho tvary. Měl hluboko zapadlé žluté oči a tvář bledou jako kost a poznačenou ohavnými znaménky. Ústa tvořil kulatý černý

otvor.

Netvor třímal v druhé ruce sekeru s ohromným ostřím, které nebylo z kovu, ale z kosti nebo průsvitného kamene.

Tal instinktivně zvedl svůj slunokam a vyslal na netvora paprsek ostrého bílého světla. Netvor zakňoural jako kočka, zaclonil si oči dlaní a vykročil po zadních nohou, zatímco se sekerou rozháněl ze strany na stranu.

Tal klopýtl dozadu, ale snažil se světlem stále mířit netvorovi do očí, ale ten vrazil bradou do Talovy hrudi a slunokam pohasl. Postupoval dál, vyl a máchal kolem sebe sekerou, jejíž čepel prořezávala vzduch Talovi přímo před nosem.

Tal si uvědomoval, že mu hrozí strašlivé nebezpečí. Byl příliš unavený, než aby se dokázal soustředit na slunokam a udržel jeho světlo. Pokud něco ihned nepodnikne, rozseká ho netvor na kousky.

Strážnému stínu to také došlo a Tal cítil, jak mu sklouzl z ramen. Padl na zem jako tmavá skvrna, ale hned byl zase na nohou v podobě corvilly útočící na Talova protivníka.

Stvoření si ho zprvu nevšimlo a promeškalo vhodný okamžik k obraně. Strážný stín ho chňapl za koleno a jeho stínozuby pronikly kožešinou a nejspíš i svaem vespod.

"Au!" vykřikl netvor překvapivě lidským hlasem. "U Babizny, za to mi zaplatíš!"

Tal skoro ztuhl překvapením, když uslyšel ten hlas. Nepatřil žádnému netvorovi, ale děvčeti! A ta ohyzdná tvář byla maska s jantarovými čočkami na místě očí!

Ale ať už šlo o dívku nebo příšeru, nebezpečná byla stále. Všimla si Talova překvapení, rozehnala se proti němu a tupou stranou sekery ho bolestivě udeřila do břicha. Tal klesl na led s vyraženým dechem a paprsek jeho slunokamu vystřelil vzhůru k obloze.

"Ne, ne," zaprosil s jednou rukou zdviženou, jako by mohl odvrátit ránu sekerou, která musela následovat. "Nezabíjej mě!"

"Zemři, zloději!" odpovědělo mu děvče. "Tohle je Led Dálných jezdců!"

Vzápětí jako by se vše odehrálo zpomaleně. Tal viděl, jak dívka zvedá sekeru vysoko nad hlavu a čepel se zaleskla ve světle slunokamu. Strážný stín byl omotan kolem její nohy a kousal, ale dívka mu nevěnovala pozornost.

Sekera se zvedala výše a výše a Tal slyšel dívčino hluboké nadechování, jak se připravovala na úder, který ho měl rozseknout vedví.

A pak, když už sekera padala se svistem dolů, ozval se výkřik. Silný, velitelský hlas ženy, která je zvyklá, že ji ostatní poslouchají.

"Millo! Dost!"

Ale příkaz přišel pozdě a nestačil už sekeru zastavit. Tal hleděl zcela ochromen na blížící se ostří a ten hrůzyplný okamžik se mu zdál jako celá věčnost.

V posledním zlomku vteřiny Milla ucukla zápěstím. Sekera se zakrojila do ledu vedle Talovy hlavy a posypala mu tvář ledovou tříští.

Tal zůstal ležet zcela ochromený, zatímco dívka si stáhla masku a odhalila bledou, oválnou tvář a nápadné zelené oči.

Ale byla v nich i jiskra obrovského hněvu a tváře měla rudé vztekem.

"Nemysli si, že máš vyhráno, stínomile," zavrčela a sehnula se, takže měla tvář blízko Talovy. Tak blízko, že cítil teplo vycházející z její kůže. "Babizna mi tě ještě ráda vydá. Budeme bojovat znovu."

Odkráčela pryč Talovi z dohledu. Strážný stín se připlížil zpátky, aby se mu omotal kolem krku. Vypadal vcelku potěšen, že už je ta bláznivá holka pryč.

Tal ležel dál bez hnutí. Zdálo se, že nejlepší, co může dělat, je sbírat sílu. Pořád měl ještě svůj slunokam a teď, když nebyl překvapen, ho mohl použít lépe. Viděl, že děvče mělo jenom přirozený stín. Nebyla Vyvolená, což znamenalo, že se nespletl, když odhadoval, že sem jezdí nebo jezdívali příslušníci Podnároda. Dívka však nevypadala, že by k Podnárodu patřila. Obličej měla bledý, ale s červenými tvářemi, vlasy plavé až do běla a oči pronikavě zelené. Tal dosud neviděl vlasy takové barvy a uvědomil si, že vlastně neví, jaké mají lidé z Podnároda oči, protože je před ním vždy klopili k zemi.

Pořád ještě ležel, když k němu přistoupila žena, která prve napomenula Millu, a prohlížela si ho. Byla už starší a tvář jí nezakrývala žádná maska. Byla také jinak oblečena, do jemnější působících kožešin, a na rozdíl od Milly neměla žádné zbraně, dokonce ani sekeru.

"Vstávej," vyzvala ho žena. "Nebo nechám Millu, ať tě rozseká na kousky a nakrmí s tebou wresky."

Tal se zvedl. Jakmile se pohnul i jeho strážný stín, žena ustoupila a s odporem sykla.

"Co to je?" zeptala se.

Tal chvíli přemýšlel, protože si nebyl jist, jak má odpovědět. Tihle lidé s přirozenými stíny musejí být nějaký druh Podnároda. S Podnárodem se dá jednat jen jedním způsobem, a to dávat jim příkazy. Možná jim pořád ještě nedošlo, že je Vyvolený!

"Můj strážný stín," prohlásil tedy Tal hrdě. "Jsem Tal Graile-Rerem, z Oranžového řádu Vyvolených z Hradu. Kdo jste vy?"

Okamžitě mu došlo, že to neměl říkat. Milla se najednou se zavrčením obrátila a pozvedla sekeru. Ale starší žena ji smířlivým gestem zastavila.

"Nezná naše způsoby," vysvětlovala žena Mille, "což je tady na ledě zvláštní úkaz. Ještě je spousta věcí, které neznáme."

Zamyslela se a pak řekla: "Já jsem Babizna z klanu Dálných jezdců z Ledovanů. Toto je Milla, která si přeje být Pannou ochránkyní, a možná jí i bude. Půjdeš s námi zpátky k lodi, Tale Graile-Rereme."

Vyslovila jeho jméno zvláštním způsobem a Talovi se vůbec nelíbilo, jak přezíravě s ním jednala. Koneckonců, měla jen přirozený stín.

"Odvedete mě do Hradu," přikázal. "Okamžitě."

Hlas se mu přitom zachvěl. Ukázat Podnárodu, kdo je pánem, tedy nezabralo. Tyhle dvě se chovaly vzpurně. Mohly udělat cokoli.

"Ehm, prosím," dodal a hlas se mu docela zlomil.

Babizna se na něj podívala, pak se otočila k Mille. Tal neviděl, co udělala, ale Milla vytáhla něco zpod kožešin.

Plochou, zahnutou kost, kterou uchopila za jeden konec.

Tal se pořád ještě podívoval nad tím, co by to mohlo být, když ho tou kostí udeřila do hlavy a omráčila ho.

Tal se zhroutil jako bezduchý panák, ale jeho strážný stín ho včas zachytil a uložil na led. Babizna se na stín okamžitě vrhla s doširoka otevřeným obrovským pytle. Nabrala do něj sice spousty sněhu, ale ulovila také strážný stín.

Strážný stín se začal prokousávat tuhou selscí kůží, ze které byl pytel vyroben, ale Babizna s něčím takovým počítala. Zastrčila Talovi slunokam za košili a schovala tak jeho světlo.

"Bez světla se stínu, který kráčí sám, nedaří," pravila do temnoty. "To je stará moudrost babizen, Millo. Půjdu za tvými saněmi, nepříliš blízko, protože se obávám, že světlo by tu věc mohlo probudit."

"Mám vzít tohle?" zeptala se Milla nevrle a ukázala na Tala.

"Ano," řekla Babizna. "A hoď sebou. Je to jenom chlapec a má vlhkost na plicích. Musíme ho dostat do lodi dřív, než si pro něj přijde smrt."

"Měla jsem ji ho poslat," zašeptala Milla. Uchopila bezvládné tělo pod pažemi a s hekáním ho táhla k sanim. "Kdyby to byl obyčejný nájezdník, mohla jsem už zítra nosit svůj první znak vítězství!"

"Ale on není žádný nájezdník, obyčejný ani jiný," namítla Babizna. Zdálo se, že oči se jí ve tmě zaleskly, i když světla saní byla příliš daleko a nemohla se v nich odrazit. "Pospěš si, dítě! Copak ti musím všechno říkat dvakrát?!"

o KAPITOLA o

ČTRNÁCT

Tal pozvolna přicházel k vědomí. Nejprve se mu vrátil sluch, který naplnil jeho uši podivnými zvuky. Všude kolem slyšel nejasné hučení a křupavý zvuk, který se mu zářýval až do morku kostí.

Otevřel oči a obrazy se začaly zaostřovat. Nebyla tma, za což byl velmi vděčný. Na tváři cítil příjemné světlo slunokamů, jasné a teplé. Ale vnímal také další světlo, kdesi na okraji svého zorného pole. Měkké, zelené světlo.

Tala bolela hlava i celé tělo. Zato byl ovšem v teple díky kožešinám, kterými ho kdosi přikryl, když byl v bezvědomí. Nebyl sice zvyklý mít na sobě takovou tíhu, ale přivítal to.

Posadil se, zakašlal a rozhlédl se kolem.

Byl na palubě nějakého obrovského plavidla se třemi stožáry, dobře přes sto sáhů dlouhého a dvacet sáhů širokého. Bylo jasné, že to je loď, o níž mluvila Babizna. Tal slyšel o člunech a lodích z Aeniru, ale tahle loď plula po ledě. Tal neměl potuchy, jak zařídili, že po něm tak lehce klouzala.

Plachty před ním byly napjaté a hnaly loď rychleji, než by Tal dokázal utíkat. Hučení bylo způsobeno větrem v lanoví. Křupavý, ostrý zvuk souvisel s chvěním, které Tal cítil přímo skrz palubu a které mělo něco společného s pohybem lodi po ledě.

Tal odhadoval, že to muselo být podobné jako Millina podivná truhla vlečená těmi - jak že jim to říkali? - wresky. Loď poháněl vítr, ale musela být vybavena podobnými dlouhými, tenkými kolejnicemi, které se zařezávaly do ledu.

Po palubě se pohybovali lidé. Další příslušníci Podnároda s přirozenými stíny. Všichni nosili kožešiny a většina měla děsivě vypadající zbraně. Nezdálo se, že by Tal kohokoli z nich zajímal.

Prohlížel si je. Byli jako oživlé karty z Pána šelem nebo ilustrace z pohádky. Tal měl pokušení dotknout se jednoho z nich, aby zjistil, jestli vlasy, které mu sahaly až po pás, jsou skutečné. Boule na hlavě ho však varovala, že by to nemuselo dobře dopadnout.

Povědomé světlo vycházelo nepochybně z velkého slunokamu, umístěného kdesi nahoře. Tal tam úkosem pohlédl a spatřil, že slunokam je nějakým způsobem připevněný na samý vršek nejvyššího stožáru, který stál uprostřed.

Rozhodně to byl mocný slunokam nebo jich možná byl celý shluk, protože osvětloval nejen celou loď, ale i led na několik set sáhů kolem.

Ale přes všechnu sílu slunokamu Tal viděl, že s ním něco není v pořádku. Světlo poblikávalo, místo aby bylo trvalé a silné, a jeho barva se měnila s každým zhoupnutím lodi nebo nárazem do hrbolu na ledě.

Zelené světlo vycházelo z dalších pevně spletených koulí, jaké Tal viděl už dříve. Jedna byla celkem blízko, takže se posadil a prohlédl si ji. Jak předpokládal, byla vytvořena z tenkých úlomků jakýchsi kostí propletených tak, že v pletivu vznikly malé otvory. Uvnitř cosi bzučelo a vytvářelo zelené světlo.

"Můry," promluvil hlas za jeho zády. "Světélkující můry."

Tal se ohlédl. Byla to stará žena, která si říkala Babizna. Držela hliněnou urnu, jež okamžitě vzbudila Talovu pozornost.

Vzápětí pocítil prudkou závrať. Na okamžik měl dojem, jako by byl uvnitř urny a nemohl se dostat ven. V tu chvíli si uvědomil, že nikde nablízku není jeho stínový strážce. Z obou těchto skutečností se mu sevřel žaludek.

"Tvůj stín je polapen uvnitř," řekla Babizna, která si všimla, že Tal se zoufale rozhlíží všude kolem. "Bude propuštěn, pokud se rozhodneme nechat tě naživu."

"Neodvážíte se mě zabít," vyhrkl Tal. "Jste Podnárod! Vyvolení a jejich duchostiny by... by zabili všechny na téhle lodi, pokud byste to udělali!"

Babizna na něj mlčky hleděla. Oči jí světélkovaly, projasněné jakýmsi vnitřním světlem, které nebylo pouhým odrazem světla okolního. Tal cítil, že ho provrtávají, jako kdyby Babizna uměla číst myšlenky.

Po minutě Tal uhnul pohledem a řekl: "Nejspíš by nikoho nezabili. Ani nevědí, kde vlastně jsem. A tak jako tak, nikdo z nás nikdy neopouští Hrad."

"Ale tys ho opustil," řekla Babizna. "Vyprávěj mi o tom Hradu. Proč jsi přišel do lovišť Dálných jezdců?"

Tal si otřel nos rukávem. Pořád se nechtěl smířit se skutečností, že tihle lidé, kteří - jak doufal - patřili k Podnárodu, by mohli rozhodovat o tom, zda bude žít, nebo zemře. Ale zdálo se, že nemá na vybranou.

"Tumáš," řekla Babizna. Položila urnu blízko k Talovi a vytáhla z kožešin dřevěnou lahvičku. Tal si ji podezíravě vzal, ale napil se. Když mu tekutina klouzala hrdlem, cítil, jak se v něm šíří teplo.

Tal začal pomalu vyprávět. Občas se odmlčel, aby se napil z láhve. Babizna ho tu a tam přerušila, aby se na něco zeptala, ale většinou ho prostě nechala mluvit. Tal byl překvapen, kolik jí toho vypráví. Dokonce Babizně řekl o zmizení otce, nemoci matky a starostech, které si dělal o Grefa, protože pokud se bratrovi něco stalo, byla to nejspíš jeho vina.

Když byl u konce svého vyprávění, poslouchal ho už celý zástup Ledovanů. Většinou předstírali, že dělají něco jiného, a stáčeli lana nebo hleděli kamsi přes palubu, ale někteří zůstali stát nebo se rovnou posadili opodál a poslouchali.

Nepůsobili vůbec nepřátelsky.

Až na Millu, která, jak Tal zjistil, seděla osaměle na stožáru nad jeho hlavou. Poslouchala a sledovala ho, připravená vrhnout se na něj, kdyby ho napadlo zaútočit na Babiznu.

"Hezká historka," prohlásil jeden z Ledovanů, obrovský muž se zcela modrým plnovousem, spleteným do tří copů.

"Znáš ještě nějakou, kluku?"

Tal na něj pohlédl. Ten muž byl očividně přesvědčen, že si Tal vše vymyslel.

"Je to pravda," zaprotestoval. "Jsem jeden z Vyvolených. Přišel jsem z Hradu."

Ledovan se zachechtal a řekl: "Nejsi první kluk, co ztratil svou loď a putuje od té doby mezi Klany jako vypravěč. Jestli ale nejsi vypravěč, pak musíš být zloděj na našich lovištích."

Po slově "zloděj" to mezi shromážděnými Ledovany zašumělo. Tal pocítil vůči sobě novou vlnu nepřátelství. Ať už tihle lidé dělali se zloději cokoli, nic příjemného to určitě nebylo.

"Jestli je to zloděj, Vidlivousi," řekla Babizna, "můžeš ho dát k ledu a merwin si ho už vezme."

"Nejsem zloděj!" vykřikl Tal. "A mluvím pravdu. Dokážu vám to!"

Ukázal vzhůru na slunokam, který blikal vedle šklebící se Milly. Dívka si odplivla na znamení toho, co si myslí o Talově pravdomluvnosti.

"Váš slunokam musel kdysi vydávat jasné, stále světlo," řekl. "Teď bliká a mění barvu."

"To ví každý hlupák!" odsekl Vidlivous. Vypadal rozčileně a mával sekerou. "Každý hlupák, který někdy viděl slunokam, i když mezi Klany už jich je jenom pár! Já říkám, dáme toho kluka k ledu!"

"Ale já umím ten slunokam opravit," vykoktal Tal. "Potřebuje jen vyladit."

"Dobrá," řekla Babizna. "Doufala jsem, že to řekneš. Jestli dokážeš opravit náš slunokam, ušetříme tvůj život."

"Když to nesvede, můžu s ním zápasit?" zeptala se Milla. Skočila dolů ze stožáru a přistála měkce na nohy. Tal instinktivně ucouvl k urně, v které byl uzamčen jeho strážný stín.

"Ne," řekla Babizna přísným hlasem. "Jestli neuspěje, půjde k ledu - a k merwinovi."

o KAPITOLA o

PATNÁCT

Tal očekával, že Ledované snesou slunokam dolů. Ale Babizna mu vysvětlila, že to dělají jen tehdy, když loď zakotví. Potřebovali světlo slunokamu, aby včas zpozorovali nebezpečí, jež číhala před nimi.

Když Tal odmítl šplhat nahoru, Milla mu s obzvláštním potěšením popsala, co je to merwin a jaké by měl Tal šance na přežití, kdyby se s ním setkal.

"Většina merwinů je desetkrát delší, než ty jsi vysoký," řekla. "Mají jediný zářící roh přímo mezi očima. Vidiš tamhle Krala? Jeho meč je z rohu mláděte merwina. Jakmile merwin zdechne, přestane roh zářit. Merwin klouže po ledě rychleji, než ty dokážeš utíkat, protože jejich kůže je velmi hladká a mají čtyři velké ploutve, kterými se odstrkují. Většinou vrazí svůj roh do kořisti, kterou si vyhlédli, a pak jí buší hlava nehlava o led. Byl bys na tom lépe, kdybys měl zápasit se mnou. Stačí jen říct. Budeš-li chtít zápasit se mnou, Babizna ti to dovolí."

Tal se od ní odvrátil. Nechápal, proč tolik dychtí po zápase s ním, ale věděl, že Babizna ho ochrání... pokud dokáže opravit slunokam.

"Potřebuju svůj strážný stín," řekl. "Pomůže mi vylézt na stožár a opravit slunokam."

Babizna na něj znovu pohlédla svými hrozivými, planoucíma očima. Pak řekla: "Strážný stín nepotřebuješ."

Tal vzdychl. Skutečně svůj strážný stín nutně nepotřeboval, ale bez něj se cítil nejistě, točila se mu hlava a zvedal žaludek. Vylézt na stožár bude bez strážného stínu desetkrát těžší, i kdyby ho měl následovat jen jako obyčejný stín.

"Milla ti pomůže," prohlásila Babizna.

"To tedy ne!" zvolala Milla. "Je to prolhaný zloděj! Kdo by věřil těm jeho povídkám o stovkách světél a o tom 'hradu'..."

Babizna upřela pohled na dívku a řekla: "Chceš se stát Pannou ochránkyní, Milla, ale rozkazy poslouchat neumíš?"

Hrozba byla jasná. Tal nevěděl, co znamená Panna ochránkyně, ale Milla se jí očividně chtěla stát a Babizna měla moc jí to překazít.

Milla se obrátila k Talovi s vražedným výrazem v tváři a zasyčela: "Tak dobrá! Šplhej, zloději!"

"Jmenuju se Tal Graile-Rerem," odsekl Tal. "A jestli chceš, smíš mi říkat Tal. Ovšem i kdybych zloděj byl, ty bys stejně neměla nic, co já bych chtěl ukrást!"

Přinejmenším, pomyslel si, nebyl zloděj, alespoň pokud šlo o Ledovany.

"Tal, Smal, Bal, Wal... jmenuj se, jak chceš," zasmála se Milla. "Vsadím se, že neumíš šplhat po laně, takže budeme muset lézt po samotném stožáru."

Ukázala na hřeby, které byly zatlučeny do stožáru zhruba každý sáh. Tal přistoupil blíž, položil na jeden z nich nohu a vyzkoušel, jestli pevně drží. Pak se vyšvihl vzhůru a začal šplhat.

Stožár byl vyroben z jednoho kusu jakési obrovské kosti, i když Tal si nedovedl představit, jaká příšera může mít páteř dlouhou čtyřicet sáhů. A úchyty nebyly hřeby, jak se domníval. Byly to menší, upilované kosti. Kdysi to možná byly kosti jakési ryby, snad žebra vyrůstající od páteře. "Pospěš si," zavolala Milla dolů.

Tal mlčel. Stožár se kymácel a loď i led zůstaly kdesi hluboko dole. Z jakési zvláštní příčiny to bylo děsivější, než když šplhal po Červené věži, přestože ta byla stokrát vyšší. Nejspíš proto, že nikde nebyl žádný strážný stín, který by ho ochránil.

Milla mu znepríjemňovala celou cestu vzhůru, poháněla ho nahoru a přitom mu záměrně překážela. Tal se soustředil na šplhání a nevšímal si ji.

Konečně vylezl až ke slunokamu. Spočíval u vrcholku stožáru v jakýchsi velkých, zahnutých zubech, které byly připevněny ke kosti. Kámen byl tak jasný, že Talovi dělalo potíže dívat se na něj bez strážného stínu který by mu zaclonil oči.

Když se dostali ke kameni, Milla ztichla. Zastavila se o několik sáhů níže, místo aby se postrkovala s Talem, jak to dělala celou cestu vzhůru. Hlavu měla skloněnou. Bylo jasné, že nedokáže snést jas slunokamu, alespoň ne z takové blízkosti.

V té výšce podlehl Tal zvláštnímu klamu, že on se nehýbe, zatímco loď a led dole se komíhají ze strany na stranu jako kyvadlo. Pokaždé, když se svět zhoupl, musel Tal čelit pocitu, že odletí od stožáru jako pírkó.

A aby bylo ještě hůře, musel se pustit jednoho z držadel, aby se mohl dotknout slunokamu. Byl to mocný kámen, ale Tal věděl, že také velmi starý. Slunokamy se po čase opotřebovaly a musely být dopraveny nahoru do Věže, aby se nahoře nad Závojem oživily. Když se Tal ujistil, že se levou rukou pevně drží, natáhl pravičku a dotkl se slunokamu. Pod dlaní cítil proudění síly uvnitř kamene. Přesně jako se to učil v Lektoriu, zavřel Tal oči a soustředil své myšlenky na slunokam.

Měl pravdu, slunokam potřeboval vyladit. Síly, které v něm zůstaly, působily navzájem proti sobě, místo aby se sčítaly. Pásy energie bylo nutné znovu urovnat a uvést v soulad.

Tal opatrně pustil velký slunokam, sáhl pod košili a vyňal svůj vlastní. Když se na něj soustředil, slunokam se rozjasnil, odhalil správnou strukturu energií a promítl ji do slunokamu Ledovanů.

Na stožáru kymácejícím se ve větru to byla těžká práce a Talovi se navíc začal v žaludku obracet Babiznin zahřívací likér. Ale přesto to dokázal. Paprsek čistého světla vystřelil z jeho slunokamu do většího kamene Ledovanů.

"Dokázal jsem to!" vykřikl Tal vítězně. Slunokam Ledovanů prudce zaplátl jasným světlem.

A pak zhasl, stejně jako Talův vlastní kámen, a ponechal ho v absolutní temnotě, kterou tu a tam probleskovalo pouze mdlé zelené světlo z můřích lamp na palubě hluboko dole.

o KAPITOLA o ŠESTNÁCT

Hněvivý řev, doléhající k Talovi z paluby, byl skoro zvířecí. Tal ještě nikdy nic takového neslyšel. Podíval se dolů, ale neviděl nic, dokonce ani Millu. I tak slyšel, co se děje.

Každý Ledovan na palubě se vrhl k lanoví a šplhal vzhůru, aby zabil chlapce, který zničil jejich slunokam, největší poklad.

Talovou jedinou naději bylo zase ho oživit. Naneštěstí vůbec netušil, proč vlastně náhle zhasl.

Zoufale hrábl po svém vlastním slunokamu a nestaral se už o to, jestli se při tom zřítí do hlubin. Soustředil se jen na něj a snažil se vnímat jeho sílu. Přimkl se k němu celým svým tělem, myslí a každou částí vnitřní síly, která mu ještě zbývala.

Tal vnímal, že síla je pořád uvnitř. Ale z nějaké příčiny ustoupila do hlubin kamene. Musel ji dostat ven a otevřít, dřív než ho Milla shodí ze stožáru. Jakmile na to pomyslel, ucítil Tal, jak mu kotník sevřely její prsty, připravené stáhnout ho dolů.

"Světlo plodí světlo," zaslechl Tal otcův hlas jako ozvěnu z hloubi vzpomínek. To byla jedna z prvních lekcí, kterou si osvojil každý z Vyvolených. Talovi se té lekce dostalo na otcových kolenou, když byl stejně starý jako Kusi.

Světlo plodí světlo.

Ale on žádné světlo neměl. Milla odstrkovala jeho nohu od stožáru. Musel vytvořit nějaké světlo, aby slunokamy znovu přivedl k životu. Musel něco udělat!

Jedna jeho noha se uvolnila a Milla vítězně vykřikla. Tal jí chtěl uštedřit kopanec, ale to jeho postavení ještě zhoršilo. Sklouzl o příčku níž a řetízek, který měl na krku, se přetrhl. Slunokam dosud svíral v dlaní, ale stožáru se mohl držet už jen jednou rukou.

"Rychlý jako jiskra slunokamu," zazněl mu v hlavě další hlas. Patřil prastrýci Ebbittovi. "Rychlý jako jiskra slunokamu."

"Světlo!" zaječel Tal. Přestože balancoval pouze na jedné noze, udeřil dvěma slunokamy o sebe. Jakmile se dotkly, vykřesaly ohromnou jiskru a Talův slunokam se opět nádherně rozžářil. Chvilku nato se oživil i kámen Ledovanů. Svítal mnohem jasněji než předtím a jeho barva byla stálá.

Milla vrátila Talovu nohu zpátky na příčku a mlčky slézala dolů.

Tal se rozhlédl a spatřil všude Ledovany spouštějící se zpátky na palubu. Polkl a několikrát se zhluboka nadechl.

"Díky, otče," zašeptal do větru. "Díky, prastrýčku Ebbitte."

Pak začal také pomalu sestupovat. Unikl smrti jen o vlásek.

Na palubě čekala Babizna. Vedle ní stál Vidlivous. Sekeru už schoval do pouzdra na zádech.

"Splnils, cos slíbil," pravila. "Učiníme tak i my. Nedáme tě k ledu."

Tal přikývl. A pak, aniž by tušil, proč se namáhá něco dodávat, řekl: "Opravil jsem ho jen na čas. Ten slunokam je starý. Za nějakou dobu znovu zbledne a já nemůžu udělat nic pro to, aby vydržel déle."

"Ano," řekla Babizna. "Víš se, že slunokamy umírají, stejně jako všechny věci nad ledem. Ale teď jsi nám pomohl."

"A prokázals, že jsem tě obvinil neprávem!" řekl Vidlivous. Zvýšil hlas a dodal: "Já, Grim Vidlivous, prohlašuji, aby to všichni slyšeli. Mluvils pravdu, Tale. Abych napravil svou chybu, já... ti nabízím, že tě přijmu za vlastního syna."

Staneš se členem klanu Dálných jezdců, po krvi i kosti."

Tal se na něj podíval. Tito lidé očividně nebyli skutečný Podnárod, takže ta nabídka nebyla zcela urážlivá.

Ale já nechci být přijat za syna, já chci domů!

Chystal se odpovědět, ale pak si všiml, že Babizna na něj upírá své oči, jako kdyby šlo o nevyřčené varování.

To ho donutilo zamyslet se a odmlčet. Zdálo se, že Grim Vidlivous má mezi těmito divochy značnou váhu. Byl také neobyčejně silný a od pohledu divoký. Nejlepší bude chovat se k němu zdvořile, ačkoli nepatřil k Vyvoleným.

"Děkuju ti, Grime Vidlivousi," odpověděl s úklonou, pozvedl svůj slunokam a nechal ho krátce zablýsknout. "Ale mám svou vlastní rodinu na Hradě a musím se tam co nejrychleji vrátit."

Vidlivous přikývl. Dokonce se zdálo, že se mu trochu ulevilo, jako kdyby byl svou nabídku donucen učinit kvůli svým dobrým mravům. Tal byl překvapen, protože ho nenapadlo, že Ledované mají něco jako mravy.

Babizna také přikývla.

"Moudrá slova, Tale," řekla. "Pojďme do podpalubí. Pojíme masa ze selskiše, popijeme vitsku a promluvíme si o tvých budoucích krocích. Millo, ty půjdeš také."

Babizna sebrala urnu s Talovým strážným stínem a vedla je k otevřenému poklopu.

Tala příliš nepřekvapilo, že podpalubí tvoří jeden velký prostor. Všichni Ledované tady dole žili pohromadě. Světlo zajišťovaly vysoké trubice z jakési průhledné látky naplněné vodou, v níž se vznášely chuchvalce rosolu, které nažloutle zářily. Když míjel jednu z trubic, Tal na ni poklepal. Chuchvalce rosolu přispěchaly k jeho prstu a on tak zjistil, že jde o vodní živočichy.

"Plamedúzy," vysvětlovala Babizna. "Pod ledem jen těžko k polapení."

Vedla je uličkou mezi spícími Ledovany, kteří leželi na zahnutém žebroví lodi, zabalení do svých kožešin. Tal si dával pozor, aby na nikoho z nich nešlápl, protože všichni spali se zbraněmi po ruce. Také si všiml, že mnozí ho sledovali zpod polootevřených víček, když procházel kolem.

Jakmile si Talovy oči zvykly na mdlé šero, zjistil, že v obrovském prostoru podpalubí se přece jen tu a tam nacházejí přepážky. Ale i ty měly místo dveří jen tlusté závěsy z kožešin a nablýskané černé kůže.

Babizna dovedla Tala k jednomu z těchto závěsů, který odtáhla stranou a odhalila malou komůrku. Uprostřed byl nízký stůl, obklopený polštáři všech tvarů a velikostí.

"Posaď se," řekla Babizna a položila urnu. Tal si sedl vedle a dotkl se hladké stěny urny, jako by se pokoušel skrz vypalovanou hlinu nahmatat svůj strážný stín.

Milla se také posadila, co nejdále od Tala. Babizna zase odešla a nechala je dva o samotě.

Tal se chvíli snažil snést Millin pohled, ale poté, co na něj několik minut zírala bez mrknutí, unavilo ho to a sklopil zrak. Zasmála se opovrhlivým smíchem, který ho přiváděl k nepřičetnosti. Ale nemohl nic dělat. Tal věděl, že chtěla, aby na ni zaútočil svým slunokamem.

Chtěla záminku, aby se s ním mohla utkat.

o KAPITOLA o

SEDMNÁCT

Než Tal nebo Milla stačili vybuchnout a pustit se do rvačky, vrátila se Babizna a přinesla kouřící mísu odporně páchnoucího jídla. Postavila ji na stůl a podala Talovi předmět, který měl být nejspíš vidličkou, i když byl vyroben z kosti a měl jen dvě špičky.

"Selskiši maso," řekla Babizna. "Životodárná potrava našeho lidu. Kam se selskiši hnou, tam jdeme za nimi a lovíme jejich staré, nemocné a slabé jedince. Selskiši maso plní naše žaludky, kůže selskišů nám dává šaty a plachty, kosti jsou naším nářadím a zbraněmi, vnitřnosti pak struny pro naše harfy."

Chutná to lépe, než voní," dodala a postrčila mísu k Talovi. Musela vidět, jak se mu krabatí nos.

Tal neochotně nabodl kus masa a strčil si ho do úst. Jakmile ochutnal, ztratil všechny předsudky. Maso chutnalo dobře, ale hlavně byl neuvěřitelně hladový.

Babizna odešla, zatímco jedl, ale Milla jen mlčky seděla a pozorovala ho. Pokud vůbec zamrkala, musela to udělat ve chvíli, kdy se Tal nedíval. Jídla se ani nedotkla.

"Proč si nedáš?" zeptal se Tal, když se dosyta najedl. Zkusil přistrčit mísu k ní, skoro jako by jí nabízel smír.

"Panna ochránkyně nejí před vězněm," řekla Milla upjatě. "Panna ochránkyně nespí před vězněm. Panna ochránkyně..."

"Tal není vězeň," přerušila ji Babizna, která se mezitím znovu vrátila. Držela závěs stranou, aby mohl vejít někdo další, koho s sebou přivedla.

Tal viděl, že je to velmi stará žena. Shrbená, svraštlá a chřadnoucí žena, která nebyla o moc vyšší než Gref. Pohlédla na Tala a ten si všiml, že její oči jsou mléčné, bez panenek. Bylo jasné, že je slepá.

Překvapilo ho, jakým způsobem zapůsobila na Millu. Děvče padlo stařeně k nohám a na pozdrav vystrčilo sevřené pěsti.

"Matko Babizno!" vykřikla.

Tal také povstal, protože se zdálo, že je to na místě. Podle Millina výkřiku poznal, že tato stará slepá žena je důležitější než Babizna.

"Toto je Matka Babizna, nejstarší a nejmoudřejší," řekla Babizna a dovedla stařenu k Talovi. "Přišla, aby se podívala na tvé budoucí úradky a pomohla nám rozhodnout, co s tebou."

Stařena nepromluvila. Beze slova uchopila Talovy ruce a otočila je dlaněmi vzhůru. Potom dlouhým zažloutlým nehtem sledovala čáry vedoucí od jeho zápěstí přes celou dlaň.

Tal jí to dovolil, ale jenom proto, že tam byla Milla a on věděl, že by se na něho vrhla, kdyby ruce odtáhl. Byl to skutečně zvláštní pocit, když mu ten věkovitý nehet přejížděl po kůži. Nemohl si pomoci a musel zírat na to, jak je dlouhý a žlutý. Připomínal mu spíše spár zvířete než lidský nehet.

Pak Matka Babizna pozvedla jeho ruku ke svému obličejí a přiložila jeho prsty k mléčným očím. Tal ucukl a jeho znechucení se muselo odrazit na jeho tváři, protože Milla s hněvem v očích postoupila o krok vpřed.

V té chvíli se mohlo stát cokoli, ale Matka Babizna promluvila, a jakmile se ozval její hlas, všichni se upokojili. Hovořila tiše, ale Talovi se zdálo, jako by mu její hlas zněl v hlavě jako ozvěna. Zvolna mu podléhal, až nakonec neslyšel nic jiného. Všechny zvuky lodi, moře a Ledovanů v pozadí se vytratily.

Zůstal jen hlas Matky Babizny.

Daleko padls,

přesto ne tak daleko.

Dlouhá je tvoje pout',

ale ne tak dloubá.

Hrad je tvůj domov,

přesto domov to není.

Stíny se s tebou přátelí,

ale přátelé to nejsou.

Panna ochránkyně stojí při tobě,

přesto ne bok po boku.

Světlo tě hřeje,

ale stín padá.

Krev tě poutá,

přesto nespoutá tě.

Zlo za tebou slídí,

ale nehladoví po tobě.

Tma tě skrývá,

přesto neoslepí.

Slunokamy z tebe padnou,

ale do rukou jiných.

Hlas se vytratil. Tal ztěžka dosedl, zatímco ozvěna doznívala v jeho hlavě. Loučení s Matkou Babiznou, kterou odváděli

za závěs, kde se jí ihned ujaly čísi ruce, skoro ani nevnímaly.

"Je to úplně jasné," prohlásila Babizna. Usmála se, poprvé za celou dobu, co ji Tal znal, a ukázala bělostné zuby.

"Co je jasné?" hlesl Tal. Připadal si zmatený, jako kdyby se právě probíral z dlouhého spánku.

"Pomůžeme ti zpátky do tvého Hradu. A ty nám opatříš nový slunokam."

To stačilo, aby se Tal zcela probral z polobdělého stavu. "Cože?!"

"Matka Babizna to předpověděla," řekla Babizna. "Pošleme někoho s tebou, aby tě převedl přes Led. Až se vrátíš do Hradu, dáš jí na oplátku slunokam."

"Ji?" zeptal se Tal podezřívavě.

"Mille," odpověděla s úsměvem Babizna. "Bude to její Panny ochránkyně. Dohlédne na tebe, aby ses v bezpečí dostal k Hoře Světla a k Hradu, který na ní stojí."

o KAPITOLA o

OSMNÁCT

"Cože!" vykřikla Milla. "Jak jsi mi to mohla udělat?"

"Panna ochránkyně se staví čelem ke svým chybám," zarecitovala Babizna a pořád se usmívala. "A kromě toho jde o největší posláni, kterým jsem kdy někoho pověřila - půjdeš k Hoře Světla a přineseš odtamtud slunokam."

"Takže tys celou dobu věděla, kde Hrad je?" přerušil ji Tal. "Tys věděla, že mluvím pravdu?"

"Ano," řekla Babizna. "Babizny ho znají, protože váš Hrad je jediná věc, která vytrvale září proti obloze na vrcholku hory. Ale je nám zapovězen, protože víme, že v něm přebývá velké zlo, kterému vládnou stíny."

"To není pravda!" vykřikl Tal. "Duchostíny nám slouží. Vyvolení vládnou jim. Duchostíny jsou sluhové, stejně jako můj strážný stín, který držíš v té urně pod zámek. To je vše."

"Tyhle řeči na mě platí asi tak jako selských jikry na merwina," řekla Babizna a přestala se usmívat. "Víme, co jsou tyhle stíny zač, jak s nimi naši předci bojovali a jak nakonec pozvedli temnotu, která nás před nimi chrání."

"Vaši předkové!" zvolal Tal. "Ti nemají se Závojem nic společného. Ten stvořili Vyvolení, protože slunce je příliš silné."

"S Babiznou takhle nemluv," řekla Milla a zahrozila pěstí.

"Dost!" řekla Babizna. "Musíme vás spojit pro vaše Posláni. Tale, podej mi ruku."

Tal k ní neochotně natáhl paži. Babizna ji uchopila, vyhrnula rukáv jeho kožešinového pláště a odhalila holé zápěstí.

Tal čekal a myslel si, že z něj bude číst budoucnost nebo vykládat něco podobného jako Matka Babizna. Byl tedy úplně nepřipraven, když najednou vytáhla velký tesák a přejela mu jeho ostřím po kůži.

"Au!" vykřikl a stáhl ruku zpátky. Krev se mu řinula z rány. Tal viděl, že Babizna ho velmi zručně řízla dokonce třikrát a vytvořila mu tak na kůži zvláštní trojúhelníkový obrazec.

"Slabochu," poznamenala Milla a nastavila svou paži. Na ní už jedna trojúhelníková jizva dokonce byla. Babizna ji řízla nedaleko od starých jizev. Milla sledovala, jak jí z řezné rány teče krev, a nehnula přitom ani brvou.

"Sevřete pěst, ať vám krev nepřestává téct," nařídila jim Babizna. "A pojďte za mnou."

"Ať nepřestává téct?" podivil se Tal. Tihle Ledované byli ještě šílenější, než si myslel. Ale sevřel pěst a sledoval, jak mu z předloktí odkapávají krupě krve. Babizna ho neřízla nijak hluboko. Musela s tím mít velké zkušenosti. Tal se otřásl, když si pomyslel, co se mohlo stát, kdyby se jí řez nezdařil.

Vraceli se zpět na palubu. Slunokam na stěži pořád jasně zářil, což Tal přijal s povděkem, ale zase už hustě sněžilo a viditelnost byla mizerná. Když ho Babizna vedla ke stožáru, přitáhl si kožich blíž k tělu.

Babizna ho vzala za ruku a otřela krev o stožár a pak ještě o palubu. Vzhledem k tomu, že kost měla v těch místech odlišnou barvu, odhadl Tal, že tento obřad tu neproběhl poprvé. Milla si otřela krev stejným způsobem.

"Opakujte po mně," řekla Babizna a opět se podívala na Tala tím svým podivným, světélkujícím pohledem. Přikývl, olízl si suché rty a nechtě spolkl vločku.

"Dávám svou krev kosti, kosti z lodi," pravila Babizna.

"Dávám svou krev kosti, kosti z lodi," opakovali Tal a Milla. Babizna uchopila Tala za ruku a otřela ji opět o stožár a palubu. Milla provedla totéž.

"Dávám svou krev Klanu, Klanu mé krve," pronesla Babizna.

"Dávám svou krev Klanu, Klanu mé krve," opakoval Tal. Babizna znovu sevřela jeho paži a přitiskla ji na Millino zvednuté zápěstí, takže jejich krev se smísila. Milla se odvrátila.

"Dávám svou krev větru, dávám krev ledu," řekla Babizna a zatřásla Talovou paží. Jednu kapku krve odnesl vítr s sebou přes palubu.

Milla rovněž zatřásla svou paží a díky náhlému poryvu větru se kapky jejich krve ve vzduchu setkaly. Jen Babizna však měla tak pronikavý pohled, aby si toho všimla.

"Při kosti z lodi a krvi Klanu, získám slunokam pro klan Dálných jezdců. Ať mě led zmrazí a vítr rozfouká na všechny strany, pokud neuspěju," pronesla Babizna.

Tal i Milla opakovali její slova, zatímco Babizna je držela za zápěstí.

"Teď jste spojeni v tomto Posláni," pravila Babizna s uspokojením. "A, Tale, z tebe je alespoň zčásti Ledovan."

Milla zamumlala pár slov, která zanikla v hukotu větru. Tal se na ni podíval a neviděl žádnou známku náhlého přátelství. Ať už byli spojeni kvůli svému společnému Posláni, nebo ne, nevěřil jí a ona ho očividně nenáviděla.

"Millo, ukaž Talovi, kde se může vyspat, a pak se připrav na cestu. Hrad leží za tahem selských. Tu část cesty budete muset co nejrychleji projet, než se v ledu vytvoří trhlina."

"Na saních?" zeptala se Milla stroze. "Tenhle kluk určitě neumí bruslit ani lyžovat."

"Můžete si vzít saně a šest wresků," řekla Babizna. "Jorntil vám je připraví."

"Počkat," řekl Tal. "Chceš říct, že pojedeme jenom my dva? Myslel jsem, že loď..."

"Ne," odmítla Babizna. "My sledujeme, kam plují selskiši, protože jen ti znají svou stezku. To je náš život a ten nesmíme měnit, jen v krajním případě. Milla tě ochrání. Je dobrá lovkyně, jedna z nejlepších na ledu. Největším nebezpečím pro vás bude čas, protože selskiši táhnou v nespočetném množství. Říkáme jim Živoucí moře. Ale já jsem si jistá, že se na druhou stranu dostanete."

Odvrátila se pryč a nechala Tala stát vedle Milly. Děvče si zachmuřeně prohlíželo zápěstí. Tal pohlédl na své a zjistil, že krev už zaschla. Obrazec ale zůstal.

"Pojď za mnou," řekla Milla, přešla po zasnežené, kluzké palubě k poklopu a sestoupila zpátky do podpalubí. Tal ji nemotorně následoval. Babizna mu poradila, aby šel spát, ale Tal nevěděl, jestli té noci dokáže usnout.

Podíval se ještě na slunokam, napůl zakrytý vánicí. Pak sevřel v dlani svůj vlastní a zamyslel se nad tím, do jakých nesnází vlastně zabředl.

Byl neuvěřitelně daleko od Hradu. Během dvou měsíců musí získat nový prvotní slunokam, jinak se nikdy nestane Vývoleným a celá jeho budoucnost, celý zbytek života budou ztraceny. Matka - na chvíli se mu sevřelo srdce, když si připomněl, že leží nemocná na lůžku - ten slunokam potřebuje. Stejně tak i Gref a Kusi. Otec, pokud je pořád naživu, na něj spoléhá, že se postará o ostatní.

Právě složil něco jako přísahu, kterou nehodlal dodržet, ale musel ji brát vážně. Smísl svou krev s... nevěděl vlastně s kým, protože tihle lidé k Podnárodu nepatřili... prostě s bláznivou holkou s přirozeným stínem, která ho chtěla zabít a které v tom zabránila jenom jakási tradice jejího Klanu.

Až se ráno probudí, bude se muset vzdát i toho malého pohodlí, jaké nabízela tato loď, a vyrazit s tou šílenou holkou po ledě k moři živých zvířat.

Bylo toho moc. Tal zatlačil slzy, které se mu draly do očí. To je jen vítr, říkal si, ale dobře věděl, že lže sám sobě.

Pak znovu spatřil Babiznu, jak stojí nedaleko stožáru. Podívala se na něj a něco hodila. Tal se přikrčil, ale ta věc dopadla na palubu a kutálela se k němu. Bylo to něco tmavého, pro co se instinktivně natáhl.

Jeho strážný stín proplul kolem jeho nohou, ztvaroval se jako přirozený stín a rozprostřel se na schodech pod ním. Tal pohlédl přes rameno, aby se ujistil, že je to opravdu on, a vydechl úlevou.

"Mluvila jsem s ním," řekla Babizna a její hlas se nesl přes palubu. "Nikdo by neměl být bez svého stínu. Ale dokud budeš cestovat s Ledovany, musí zůstat pouhým stínem. Tady na ledě není pro podobné věci místo."

Tal se usmál a slezl dolů. Strážný stín ho předcházel. Vypadal úplně stejně jako stín kteréhokoli Ledovana a Tal netušil, jestli ho Babizna nepřipravila o schopnost měnit tvar a tuhnout. Bylo mu to ale jedno. Cítil se příliš unavený, než aby se tím teď zabýval. Byl jen rád, že má svůj stín zpátky.

"Probudím tě, až se budou měnit plamedúzy," řekla Milla a ukázala mu hromadu kožešin mezi dvěma chrápajícími chlapeci přibližně jeho věku. Zaváhala a pak dodala celkem nevzrušeným tónem: "Nejradši bych tě zabila, ale je mi jasné, že nesmím. Teď nás spojuje Poslání. Budu tě chránit na ledě, společně se dostaneme k Hradu a získáme slunokam."

Dva slunokamy, pomyslel si Tal unaveně a zahrabal se do svých kožešin. Všechno začalo tím, že chtěl jen jediný slunokam. Co se bude dít, když teď potřebuje dva?

Stín vedle něj se najednou proměnil v malickou obdobu stínodraha Sharrakora. Milla to koutkem oka postřehla a prudce se otočila.

Spatřila však už jen obyčejný stín a hlasitě chrápajícího Tala.

o KAPITOLA o DEVATENÁCT

Když Milla Tala probudila, připadalo mu, že spal jen hodinu nebo dvě, ale podle slunokamu uběhlo celých sedm hodin. Milla mu mlčky hodila na břicho hromadu těžkých kožešin, až to zabolelo.

Ty kožešiny si měl podle všeho obléknout. Mohl se zahřát slunokamem, ale Tal ho nechtěl připravovat o sílu, pokud to nebude nezbytně nutné. Až příliš dobře si pamatoval, že mu den předtím málem zhasl.

Kožešiny tvořily tři různé části oblečení. Tal si je musel chvíli zkoušet, než zjistil, že nejdřív si má vzít lehkou kožešinu, po pás dlouhou, s visícími stužkami. Pak si natáhl kožené kamaše, jež přivázal stužkami, a nakonec přes sebe přehodil po kolena dlouhý plášť. Přestože si ho Tal zkusil obléknout několika různými způsoby, nebyl si úplně jistý, jestli nemá plášť náhodou obráceně. Nezdálo se ale, že by si Ledované dělali hlavu s tím, jak své oděvy nosí. V porovnání s Vývolenými byl však jejich oděv velmi špinavý a Tal si oblékl kožešiny jen proto, že musel šetřit svůj slunokam. Milla se vrátila ve chvíli, kdy Tal zápolil s rukavicemi z tlusté selskiši kůže. Pohrdavě si odfrkla a pomohla mu přivázat rukavice k rukávům, aby je neztratil, a zároveň si je mohl kdykoli podle potřeby nasadit.

"Musíme být připraveni vyrazit okamžitě, jakmile Zadní hlídka nahlásí mezeru v Živoucím moři," řekla chladně ledovanská dívka. "Pojď."

Tal ji následoval a jeho strážný stín se poslušně držel za ním. Dokonce se trochu roztáhl, aby odpovídal Talovu kožešinami zvětšenému objemu. Tal si v nich připadal, jako by najednou neuvěřitelně ztloustl, protože byl nejméně o půl sáhu širší než dřív.

I tak se zdálo, že široký opasek ze selskiši kůže, který měl na sobě, původně vyrobili pro někoho dvakrát tak velikého. Stále mu klouzal dolů, i když si ho utáhl kostěnou přezkou co nejtěsněji. Určitě šlo o Milliin hloupý vtip. Zjevně nechtěla, aby se Tal cítil pohodlně.

Když Tal vystoupil na palubu zalitou jasným světlem slunokamu, který visel vysoko na stožáru, zdála se loď podivně klidná. Tal zprvu netušil proč, neboť si zvykal na ostré světlo. Pak si všiml, že loď se nepohybuje. Plachty byly svinuté a obrovské kotevní lano vedlo přes záď někde do ledové temnoty.

Vítr stále hučel v lanoví a bodal do tváří. Tal vyňal kostní lícní masku, kterou mu dala Milla, a nasadil si ji. Neseděla mu,

jeden oční otvor byl příliš daleko, takže skrz něj skoro neviděl. Tal si masku chvíli upravoval, než to vzdal a nasadil si rukavice. Konečky prstů už mu tou dobou modraly.

Milla přistoupila k hrazení lodě, lehce se přes něj přehoupala a zmizela Talovi z očí. Tal ji nemotorně následoval a přidržoval si opasek, aby mu nespadl. Doufal, že jednoduše nesekočila dolů na led, protože paluba byla nejméně osm stop vysoko. Milla by to snad dokázala, ale on ne, to věděl.

Ke své úlevě Tal spatřil na boku lodě žebřík, vyrobený z nějaké pátevní kosti, tentokrát opatřený dlouhými postranními kostmi nebo žebry. Tal slezl dolů za Millou. Šlo mu to mnohem pomaleji než očekával.

Na ledě spatřil poměrně mnoho Ledovanů. Osm se jich vracelo z lovecké výpravy a táhlo za sebou velikou kostku krvavého masa. Byla obrovská a Tal si nedovedl představit zvíře, ze kterého byla vyříznuta. Asi šlo o selskiší maso. Další Ledovan držel oštěž spřežení wresků, kteří byli zapraženi k truhle, již, jak už nyní Tal věděl, se říkalo saně. Zřejmě to byl Jorntil, o kterém Babizna řekla, že jim připraví zvířata. Když se přiblížili, dotkl se v nedbalém pozdravu sevřenou pěstí ruky, která držela oštěž.

Milla odpověděla tak prudkým bouchnutím pěstí o sebe, až Tal uskočil. Zvedl svůj slunokam a vydal trochu světla a tentokrát byla řada na Jorntilovi, aby uskočil a ohlédl se.

"Odpusť," omlouval se Tal rychle, "chtěl jsem jen zdvo..."

"Vlez si do saní!" zasyčela Milla. Ale Jorntil jen mrknul, zasmál se a dal prvnímu wreskovi kus selskišího masa, které Tal jedl na lodi. To Talovi připomnělo, že vůbec nic nesnídal, nebo jak tihle divní lidé říkali jídlu po probuzení.

Tal se na to nechtěl ptát Milly a dát jí další příležitost předvést, že je drsnější než on. Místo toho se usadil v saních. Rozhoupaly se, když se soukal nahoru, a Tala překvapilo, jak lehká je jejich konstrukce. Byly z větší části vyrobeny z velmi tenkých kostí propletených dohromady a pod Talovou váhou hlasitě zapraskaly. Talovi se zdálo, že saně nevypadají dost pevné, aby unesly jediného cestujícího, natož dva.

A aby bylo ještě hůř, Talova polovina saní zřejmě nebyla pevně připojena ke dvěma dlouhým, čepelovitým bruslím vespod. Konstrukce se podobala dětskému houpacímu kočárku, napadlo Tala, když si prohlížel spodek. Dvě brusle byly pevně spojeny vpředu a vzadu. Pletený kostěný koš, v němž stál, byl volně usazen mezi těmito vzpěrami a na místě ho drželo jen šest nebo sedm širokých pruhů selskiší kůže. Toto "pérování" odpružilo otřesy při nájezdu na menší hrbolky v ledu či rýhy, ovšem za cenu, že koš poskakoval ze strany na stranu.

Po straně saní spočívaly v dlouhém pouzdře dva oštěpy a bič. Tal si chvíli pohrával s představou, že by mohl jeden oštěp vytáhnout, hodit ho po Mille a pokusit se o útek. Potom si uvědomil, že neumí řídit wresky, a i kdyby mu strážný stín ukazoval cestu, nevěděl nic o tom, jak překročit Živoucí moře.

Trojité zářez na jeho zápěstí začal pálit, když se mu hlavou honily podobné myšlenky, ale Tal tomu nepřisuzoval žádný význam. Měl spoustu dobrých důvodů držet se prozatím s Millou. Později přijde na to, jak se jí zbavit.

Milla naskočila do saní, které se rozhoupaly ještě víc. Tal, který na to nebyl připraven, se zapotácel a upadl na Millu, která ho znechuceně odstrčila.

"Drž se," sykla opovržlivě. Vytáhla dlouhý bič z pouzdra na boku saní a zkušeným švihem s ním práskla vedle wresků. Zapražena zvířata se pohnula a odfrkla nozdrami tak silně, že rozvířila na všechny strany čerstvě napadaný sníh a ledovou tříšť.

Milla znovu práskla bičem stranou wresků, a pak s ním plynulým pohybem zamířila nad jejich hlavy. Jakmile bič práskl, wreskové odfrkli ještě hlasitěji a saně se nečekaně zakymácely.

"Ééééé-ííííí-háááá!" ječela Milla, až Talovi zaléhalo v uších. Wreskové zareagovali tím, že se naklonili kupředu a zapřeli se do ledu svými chlupatými nohama s ostrými tříprstými kopyty. Saně se zhoupaly a nabraly rychlost.

"To je legrace!" řekl Tal, překvapený tím, jak rychle se saně pohybovaly. Uháněli teď po ledu rychleji, než by dokázal běžet, skoro stejně rychle, jako když klouzal šachtou na prádlo doma na Hradě.

"To není legrace," zaškaredila se Milla, "ale způsob, jak se přiblížit cíli cesty. Máme důležité Poslání. Na legraci není čas!"

Tal neodpověděl. Ať si Milla říkala, co chtěla, jízda na saních byla zábavná. Největší radost měl ovšem z toho, že se opět vracel k Hradu. Sice se odchýlil od svého vlastního poslání, ale to ještě nebylo u konce. Získá slunokam a stane se plnoprávným Vyvoleným. Musí to udělat pro svého otce, matku, Grefa a Kusi.

o KAPITOLA o DVACET

Zanedlouho saně opustily kruh světla, které vrhal velký slunokam Ledovanů. Tal opět pocítil strach z temnoty a ruka mu sklouzla k čerstvě opravenému řetízku kolem krku. Ale na saních byly dvě světle zelené mříž lampy a také wresčí parohy, neboť tak se říkalo špičatým větším na hlavách tažných zvířat, vyzářovaly slabé světlo.

Milla si všimla, že Tal sáhl po svém slunokamu, a usmála se. Přinutil se pustit řetízek. Nechtěl, aby věděla, že se bojí.

Jeli mlčky asi hodinu, možná déle, a Tal brzy zjistil, že Milla měla přinejmenším zčásti pravdu. Rychlost saní mu sice přišla nejprve vzrušující, ale po chvíli ho začala od nepohodlného stání na saních, které na nerovném ledu poskakovaly sem tam, bolet kolena a prsty, kterými se přidržoval bočnice saní.

Také ho znervózňovalo, že pořádně neviděl, kam jedou, i když se zdálo, že Milla si kvůli tomu příliš starostí nedělá. Bud viděla v mdlém světle z lamp mnohem lépe než on, nebo spoléhala na vyvinuté smysly wresků. Po další hodině už Tal málem padal únavou. Už se ani nesnažil vyrovnat Mille vzpřímeným postojem a na nohou ho držel jen jeho strážný stín, ačkoli ten se neodvažoval pomáhat mu příliš okatě, aby si nepohněval Ledovany, protože měl od Babizny nařizeno chovat se jako přirozený stín.

"Nezastavíme už?" zeptal se Tal, když v něm únava konečně zvítězila nad hrdostí.

"Ano," přikývla Milla. "Podle mého odhadu už jsme skoro u Živoucího moře. Už brzy bychom měli vidět selskiše - ano,

tamhle je záře."

Ukázala kamsi před sebe a současně přitáhla otěže, aby zpomalila wresky. Tal se podíval naznačeným směrem. Napřed nerozeznával nic, ale když se ještě trochu přiblížili, všiml si, že led se před nimi mírně svažuje. Vpředu spatřil slabou záři, která jako by pokrývala celý horizont.

"Co je to za světlo?" zeptal se.

"Kalakoi," odpověděla Milla a udělala kroužek z palce a ukazováčku. "Jsou to cizopasnici... asi takhle malí, kteří rostou na selských. Svítí a přitahují mýry a spalnýže, kterými se selská živí. Ale kalakoiové také požívají selského, staré kusy, které už nemají sílu se jich zbavovat."

"Ehm, co jsou to ty spalničky?" Tala dráždilo, že jako Vyvolený musí klást takové otázky obyčejné holce, ale zajímalo ho to.

"Spal-ný-že," opravila ho Milla. "Ty vždycky předchází hejno selských. Rojí se v neuvěřitelném množství, dokonce ve větším než selská. Spalnýže vylézají nahoru ledem a když je selská nepozrou, vrátí se zase ledem zpátky do vody pod ním. Říká se, že ti, kteří tohle přežijí, se pak v hlubokých vodách mění v něco jiného a rodí nové spalnýže. Nevím, jestli je to pravda."

"Jak vypadají?" zeptal se Tal nervózně. Nelíbila se mu představa živočicha, který se provrtává v nespočetném množství ledem.

"Jako struna harfy, ale samotného spalnýže nikdy nespátíš," vysvětlila Milla. Vypadalo to, že v ní zápasí touha chovat se k Talovi přezíravě se stejně silným nutkáním předvádět své znalosti. Nakonec v ní zvítězila vychloubanost.

"Pohybují se společně, ale každý svým tempem a směrem, ne jako vločky v chumelenici. Nejsou vůbec nebezpeční, jenže když se ledem jako první provrtají spalnýže, oslabí ho. Proto nikdy nepřecházíme led mezi dvěma různými hejny Živoucího moře, ale jen v dočasných průvrách. Tam, kde na sebe narazí selská a spalnýže, je totiž vždycky otevřená voda."

Tal byl chvíli zticha a vstřebával všechny informace. Saně se pohybovaly pomaleji a sjížděly dolů po ledovém svahu. Záře byla stále jasnější. Tal ji neklidně pozoroval. Už chápal, proč Ledované říkají táhnoucím selským Živoucí moře. Světlo z řeky selských jako by naplňovalo celý svět.

Milla najednou pevně přitáhla otěže a křikla na dva hlavní tahouny jménem: "Tarahu! Ralle!"

Wreskové začali klouzavě zastavovat, až všude kolem létala ledová tříšť. Milla vytáhla z pouzdra oštěp, ten s větší špicí z kusu kosti, který byl dlouhý jako Talova paže.

"Co se děje?" zeptal se Tal, vytáhl svůj slunokam a pozvedl ho nad hlavu. Viděl jen záři v dálce. Ale když se fíkájící wreskové zastavili, uslyšel tlumené dunění, připomínající vzdálené bubny. Hluboké, hlasité a stálé.

"Zbloudilý Selský," vyhrkla Milla. Seskočila ze saní a zvedla lícní masku, aby lépe viděla. "Zatoulal se od hejna.

Musíme ho zahnat zpátky."

Tal se zahleděl do dálky. Něco tam bylo, něco tmavého na ledě. Myslel si, že je to nějaký kopeček nebo něco jako val. Teď si všiml, že se ta věc pohybuje, a to přímo k nim.

"To je Selský?" zeptal se užasle. Zvíře muselo být aspoň sto stop dlouhé a dvacet stop vysoké. Bylo skoro stejně velké jako loď Ledované, obrovská, neforemná černá hmota, pokrytá zářícími body, které vytvářely nepravidelné obrazce, podobné noční obloze nad Závojem, jež byla plná hvězd.

Selský se zvedal na ohromných předních nohou - či ploutvích - a následně poskakoval a klouzal vpřed. Zvíře bylo už dost blízko a Tal při každém jeho pohybu slyšel praskání lámajícího se ledu. Saně se zachvěly.

"Nemůžeme ho prostě nechat být?"

"Ne," řekla Milla. "Tuláci znamenají nebezpečí pro Loď i pro ostatní Klany. Musejí se vrátit zpátky k hejnu.

"S tímhle moc nesvedeš," ukázal Tal na oštěp. Ta holka byla ještě bláznivější, než si myslel. Tohle ohromné monstrum nejspíš nedokáže odvrátit vůbec nic!

"Kompletní harpuna by byla lepší," souhlasila Milla, stejným tónem, jakým by asi Vyvolený popsal svůj Čin, který nebyl shledán jako hodný indigového Paprsku nejvyššího souhlasu. Vytáhla nůž - další ostrou zahnutou kost - a dodala: "Budu na něj muset vylézt a probodnout mu levé oko. Pak zatočí do strany."

"Nedělej to!" vykřikl Tal. Bez Milly se nedostane zpátky do Hradu. Ta holka se chovala jako nebezpečný šílenec a on si nemohl dovolit ji ztratit, přinejmenším prozatím. "Co naše Poslání? To je přece důležitější, nebo ne?"

Milla zaváhala. Poprvé v ní Tal spatřil stejně staré děvče. Vypadala jako jeho spolužačka z Lektoria, když jim někdo položil otázku, na kterou neznaly odpověď. Ale trvalo to jen chvíli a Millin obličej brzy opět nabyl svých obvyklých přísných rysů.

"Máš... pravdu," řekla Milla s očividnou neochotou. Vrátila nůž a oštěp do pouzder, nasadila si lícní masku a vyhoupla se zpátky do saní. "Poslání je nejdůležitější. Přední hlídka se o tuláka postará."

Tal vydechl úlevou a nechal svůj slunokam vklouznout zpátky pod košili. Milla opět popohnala wresky bičem a saně se rozjely, trochu do strany, aby objely zbloudilého selského.

"Nemusíš se bát," řekla Milla, když se přiblížili. Všimla si, že se Tal chvěje, když nad nimi létaly úlomky ledu, odštípnuté selskými podivnými skoky vpřed. "Selská se nikdy neotáčí. Umějí změnit směr do strany, ale ne dozadu."

Trochu jako Ledované, pomyslel si Tal. Pohlédl na Millu jantarovými očima své masky. Bylo jasné, že je velmi statečná. Vylézt na selského by pro ni znamenalo jistou smrt, ale Tal věděl, že by to udělala, kdyby jí neuvedl dostatečně silný důvod proti. Připouštěl si to jen neochotně, ale neznal mnoho Vyvolených, kteří by dokázali zemřít pro svůj Řád. Samozřejmě, oni žili mnohem civilizovaněji...

Milla se dokázala přizpůsobit situaci, bylo-li to třeba, říkal si Tal. A nebezpečí hrozící od selského bylo naštěstí zažehnáno.

Nebo se mýlil? Tal si všiml, že dunění je čím dál hlasitější - mnohem, mnohem hlasitější. A záře, která plnila led a

oblohu, se blížila.

Tal také viděl mnoho ohromných tělísek, která poskakovala a klouzala po ledě. Byly jich spousty a spousty. Zrovna se chystal něco říct, když Milla najednou práskla bičem a zaječela. Wreskové se dali do rychlého klusu.

Saně nabraly na rychlosti. Tal zíral na led před nimi a litoval, že v tom šeru nevidí lépe. Nalevo spatřil masivní stěnu selskišů, která se vzdalovala, napravo však byla další ohromná masa těchto zvířat, která naopak klouzala směrem k nim. Vypadala téměř jako jednodílná zeď podivně světélkující hmoty, která před sebou tlačila led a sníh.

Dunění nyní přerostlo v temné hřmění, které přehlušilo vše ostatní.

Saně se pustily přes Živoucí moře selskišů, ale Tal měl pochybnosti, jestli si Milla vybrala pravé místo a pravý čas.

Selskiši byli příliš blízko a mezera mezi oběma částmi hejna se rychle uzavírala.

"Musíme se schovat u skály!" zvolala Milla a snažila se překřičet ryk, který vydávala obří zvířata. Ukázala na tmavou skvrnu před nimi, kterou Tal pokládal za dalšího selskiše. Nevšiml si, že se nehýbá. A nepředpokládal, že to dokážou včas.

o KAPITOLA o

DVACET JEDNA

Skála, která vyčnívala z ledu, byla vysoká jen jako samotný selskiš a ne o moc širší, než kdyby se tři selskiši položili vedle sebe. Ledované ji znali jako Sedmdesátý druhý rozdělovač a byla dost velká, aby ji hejno selskišů nedokázalo přeskočit, ale muselo obejít.

Saně dorazily do úkrytu za skálou v okamžiku, kdy část hejna selskišů za nimi uzavřela mezeru. Tal se dosud chvěl po celém těle a stále nemohl uvěřit, že to skutečně dokázali. Vzpamatoval se, až když ho zasypala sprška ledu, kterou odhodila mohutná těla zvířat.

Tal zíral na nestvůrná zvířata, která se vymršťovala do výšky a padala zpátky na led, ale přesto se nějakým záhadným způsobem dokázala jedno druhému vyhnout. Mimo dosah lamp Tal pozoroval jen světelné vzorce kalakoiů na obrovských zvířatech, jež připomínaly obří poletující goblén.

Selskiši sami nevydávali žádné zvuky. Pokud ano, zcela se ztrácely v rachotu způsobeném nárazy tisíců těl na praskající led.

"Co teď?" zeptal se Tal konečně. Musel Mille zakřičet přímo do ucha, aby ho vůbec slyšela.

"Vylezeme na Rozdělovač a porozhlédneme se po další mezeře!" křičela Milla. Seskočila ze saní a prohlížela nohy a tříprstá kopyta wresků, zda nejsou odřené nebo poraněné.

Tal se v saních posadil, stáhl si kapuci co nejvíce do čela a zvenčí si nacpal prsty kožešinu do uší. Příliš to nepomáhalo. Dunění způsobené selskiši otřásalo saněmi i každou kostí v jeho těle.

Po deseti minutách snahy o odpočinek Talovi došlo, že kožešina nacpaná do uší nezabírá. Zachoval se tedy tak, jako každý Vyvolený, který by se ocitl v jeho situaci. Shlédl dolů na svůj strážný stín a řekl: "Strážný stíne, strážný stíne, ochraň mě před hlukem!"

Strážný stín, bílý ve světle luceren, nepatrně zavrtěl svou kopií Talovy hlavy. Tal si pomyslel, že ho přes ten strašný rámus neslyšel, a zopakoval příkaz hlasitěji. Stále se nic nedělo.

Právě se chystal příkaz zakřičet, když do saní naskočila Milla. Jakmile si všimla, že příkrčený Tal hledí dolů na svůj strážný stín, zavrčela a sáhla po noži.

"Žádná stínová kouzla!" vykřikla. "To dobře víš!"

Strážný stín se nepohnul a snažil se vypadat jako přirozený. Tal se napřímil a vytáhl si prsty z uší kapuce. Raději mlčel, ale Milla se pomalu uklidnila a pustila rukojeť nože.

"Blíží se mezera!" vykřikla. "Musíme se připravit." Tal sice neslyšel každé slovo, ale zaslechl "mezera" a pochopil jádro věci. Otočil se tváří po směru jízdy a sevřel obrubu saní. Milla si stoupla vedle něj a obezřetně se vyhnula jeho stínu. Vytáhla bič a práskla jím vedle wresků.

Nezdálo se však, že by hejno selskišů mělo každým okamžikem prořídnout. Záře kalakoiů byla stále stejně jasná a ani dunění neutichalo.

Tal čekal. Až před nimi nebude v dohledu žádný selskiš, popožene Milla wresky, pomyslel si. A opět se o něco přiblíží k Hradu.

Milla ale práskla bičem a zaječela na wresky, zatímco selskiši byli stále přímo před nimi. Saně se začaly rozjíždět podle všeho přímo doprostřed hejna selskišů. Tal sevřel bočnici, až mu zběhly klouby prstů. "Ne!" vykřikl, přestože neslyšel ani sám sebe.

A pak byli najednou na volném prostranství, mimo bezpečný úkryt Rozdělovače, a jeli přes rozvířený, popraskaný led pár sáhů za zářícími ocasy selskišů, posetými kalakoi. Tal okamžitě pohlédl vpravo a čekal, že uvidí ve vzduchu jednu z těch obrovských příšer, jak se řítí přímo na ně a hrozí, že je rozdrtí na kaši.

Ale žádný selskiš tam nebyl, alespoň ne dost blízko.

Milla spatřila mezeru z vrcholku Rozdělovače a zapamatovala si vzorec kalakoiů na posledním selskišovi před ní.

Mezera byla velmi úzká. Ledovanka znovu křikla na wresky a práskla jím bičem nad hlavami. Jeden z předních wresků klopýtl a jeden děsivý okamžik si Tal myslel, že klesne a saně se převrhnou. Ale wresk znovu nabyl rovnováhu a celé spřežení se rychle hnalo vpřed.

Tentokrát si byl Tal jistý, že před selskiši neuniknou. Saně zarazí do ledu... a jeho s nimi. Vytáhl slunokam a pomyslel si, že je příliš malý na to, aby mu dal vůbec nějakou naději. Záblesk světla snad donutí jednoho selskiše uhnout, ale za nimi budou další stovky... možná dokonce tisíce.

Saně vjely na rozdrcený led a zhouply se na jednu stranu. Tal musel svůj slunokam pustit a chytit se oběma rukama za bočnici, aby nepřepadl ven. Milla něco vykřikla a popadla ho za loket. Její stisk byl tak silný, že Talovi připadalo, jako

by se mu do paže zabodly ledové jehly.

Saně sebou zase škusby a jedna brusle se ocitla ve vzduchu. Milla se naklonila na opačnou stranu a Tal následoval jejího příkladu. Na vteřinu se zdálo, že saně vyrovnejí, ale vtom najeli na další hrbol, který vyhodil saně ještě výš a překotil je na stranu.

Mille se nějak podařilo udržet Tala u sebe, saně se skřípěním klouzaly na boku dál, ne už ovšem v přímém směru, ale v jakémsi šíleném oblouku. Wreskové úzkostně ržáli a střepiny ledu létaly na všechny strany. Tal v jednom okamžiku ani nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Myslel jen na to, že je každou chvíli zavalí obrovský selskiš.

Najednou zjistil, že se saně zastavily. Milla ho vytáhla ven, s nožem v ruce. Tal klopýtal vedle ní, zatímco Milla párala otěže, které poutaly wresky k saním. Jakmile byly postraňky přeřezány, parohatá zvířata odskákala pryč. Dobře věděla, jaké nebezpečí jim od hejna selskišů hrozí.

"Utíkej!" křičela Milla, aby Tala probrala z úleku.

Aniž si to uvědomoval, stál jako zařezaný, ale Millin výkřik ho opět probral k životu. Milla sebrala neporušenou lucernu a z rozbitých saní ranec s věcmi. Selskiši byli tak blízko, že se led otrásal jejich skoky.

Tal se rozběhl, ale špatným směrem. Milla ho postrčila k neustále se valící vlně selskišů. Tal zaváhal, dokud si nevšiml, že Milla nesměruje přímo k selskišům, ale do místa, kde končila linie jejich hejna.

Zamířili k protějšímu břehu Živoucího moře, který byl tak blízko - stejně jako selskiši.

Milla už utíkala vpřed a neohlížela se za sebe. Tal se zhluboka nadechl mrazivého vzduchu, až ho začalo pálit v plicích, ale potřeboval to, aby přiměl nohy k poslušnosti. Pak prchal, co mu síly stačily, jako ještě nikdy v životě.

Milla před ním klopýtla a spadla. Aniž by o tom vůbec uvažoval, Tal zpomalil a sehnul se pro ni, aby jí pomohl vstát.

Byla o hodně těžší než očekával, ale nějak se jim povedlo společně zvednout a potom běželi, drželi se kvůli rovnováze jeden druhého a máchali rukama, aby vyrovnali svá škobrtnutí a uklouznutí.

Už jasně viděli nejkrajnějšího selskiše, toho, za kterým teprve budou v bezpečí. Kalakoi na něm rostli ve vzorci, jenž vytvářel dojem, jako by měl selskiš spoustu rudých, žlutých a oranžových očí, které vrhaly žhnoucí pohledy na dvě drobné, bezbranné postavy. Selskiš dopadl na led a váha jeho těla rozprostřela všemi směry tenkou pavučinu prasklin. Vystřelily až Talovi a Mille k nohám. Bortící se led pro ně znamenal smrtelné nebezpečí.

Obrovy mohutné ploutve se znovu opřely do ledu a jeho ohromné tělo se začalo zvedat. V okamžiku, kdy selskiš vyrazil vpřed, vložili Tal a Milla všechny síly, které jim ještě zbývaly, do zoufalého sprintu. Viděli, jak je selskiš překvapeně pozoruje malými, tmavými očima. V jeho neustále otevřené tlamě se objevila mřížka drobných zubů, určených k trhání spalnýžů a mūr.

Selskiš stoupal výš a výš, až z Talova a Millina pohledu zaplnil celou oblohu. Oba dva zaječeli hrůzou a vzápětí upadli a klouzali po ledě.

Selskiš začal klesat dolů.

Tal viděl, jak se na něj řítí obrovitý ocas zvířete, a zavřel oči. Milla to viděla také, ale nechala oči otevřené. Ledované věřili, že smrti je třeba hledět do tváře.

o KAPITOLA o

DVACET DVA

Ocas je o sáh minul, ale úder do ledu je vzápětí zasypal silnou sprškou tříště, až si Tal myslel, že byli přece jen zasaženi a zabiti. Chvilí trvalo, než mu došlo, že je stále naživu.

Milla mu pomohla vstát a odvedla ho do bezpečí z dosahu hejna, Živoucí moře jim stále burácelo za zády, ale žádný ze selskišů už se k nim nepřiblížil.

Trvalo hodinu a půl, než se dopotáceli dost daleko, aby nemuseli překřikovat dunění selskišů, a než Milla uznala, že už jsou v bezpečí před zbloudilými jedinci. Sundala si ranec a posadila se na něj. Tal si také sedl a doufal, že kožešiny ho ochrání alespoň na chvíli před mrazem.

"Překročili jsme Živoucí moře," pravila Milla pyšně, skoro sama k sobě. Vůbec se nezdálo, že by si dělala hlavu ze ztráty saní a wresků, kteří už dávno zmizeli v temnotách věčné noci.

Tón jejího hlasu Tala zarazil. "Ty jsi to předtím ještě nikdy nedělala?" zeptal se nevěřicně.

"Ne." Milla si stáhla lícní masku a usmála se, i když ne přímo na Tala. "Ledované nepřekračují Živoucí moře, jen v nejvyšší nouzi. Až se vrátím, budou se o našem přechodu zpívat písně."

"Skvělé," řekl Tal hoře. "Myslel jsem, že to děláš každou chvíli. Nikdy bych nesouhlasil..."

Zarazil se, když viděl, že ho Milla stejně ani neposlouchá. Byla úplně šílená, stejně jako všichni Ledované. Čím dřív bude zpátky na Hradě, tím líp. Dokonce ani prastrýc Ebbitt nebyl takový blázen jako Milla.

Zahleděl se do temnoty. Nicotné světlo mūr z lucerny sotva postačilo na to, aby viděl Mille do tváře, a jeho strážný stín se stal téměř neviditelným. Dál už byla jen absolutní tma. Tal musel opět bojovat s touhou vytáhnout svůj slunokam a vyvolat tolik světla, kolik jen bude možné.

Ve tmě na ně mohlo číhat cokoli.

"Chvilí si můžeš odpočinout, pak půjdeme dál," řekla Milla. "Budu držet hlídku. Bez saní budeme postupovat pomaleji."

"Samozřejmě," zabručel Tal. Už cítil chlad, který k němu pronikal skrz kožešiny. Jak si měl v tom mrazu udělat pohodlí? Přesto za okamžik usnul. Když se opět probudil, celý ztuhlý zimou, Milla připravovala jídlo. Položila na led kostěný talíř, naplnila ho olejem a dvěma kousky matného stříbrného kovu nad ním křesala jiskry. Po několika pokusech se jí podařilo olej zapálit jiskrou. Milla pak vytáhla z rance trojnohý stojánek z kostí, umístila ho nad hořící olej a zavěsila na něj malý hrnec. Podle pachu Tal poznal, že vaří selskiši maso.

"Jak vlastně selskiše lovíte?" zeptal se, vstal a dupal nohama a tleskal rukama, aby si rozproudil krev v žilách. Vzduch kolem něj byl překvapivě teplý a slunokam na hrudi se zdál skoro horký. Musel nevědomky využít jeho síly, zatímco

spal. "Vypadají hrozně velcí a nebezpeční."

"Lovíme jen staré a pomalé kusy," odpověděla Milla. "Na okrajích Živoucího moře. Ty, které už začali požírat kalakoi. I tak jsou ale nebezpeční a dvaceti nebo třiceti lovcům obvykle trvá dlouho, než některého z nich zastaví."

"Co se stane pak?" otázal se Tal. Svět mimo Hrad, o kterém Vyvolení neměli ani tušení, byl tak podivný a plný překvapení. Tal si alespoň myslel, že se o něm na Hradě neví. Vždyť by o Ledovanech, selských a merwinech jinak určitě slyšel.

"Zahynou," řekla Milla a pokrčila rameny. "Když se selský zastaví, zahyne. Ale teď se najez!"

"To budeme jíst stejnou lžící?" zeptal se Tal znechuceně. Milla byla tak necivilizovaná!

"Můžeš zůstat o hladu a zemřít," zavrčela Milla. Tal viděl, že se jí v očích zablesklo starou nenávistí. Rychle však uhnula pohledem a nabrala na lžici kousky ohřátého selského masa.

Když už snědla asi polovinu, hlad zvítězil nad Talovými námitkami. Natáhl ruku k hrnci a Milla mu beze slova podala lžici.

Tímto způsobem prožili dalších sedm dní - nebo aspoň dobu, kterou Tal na sedm dní odhadoval. V Hradě určoval čas podle svého slunokamu, ale ten ukazoval pouze hodiny. Občas tedy ztratil přehled.

Všechny dny byly tak jako tak stejné. Trmáceli se vpřed, občas vzhůru do ledových kopců, občas dolů, občas po rovině. Milla promluvila zřídka, většinou jen aby Talovi něco přikázala. Vždy po několika hodinách se zastavili na jídlo, odpočinuli si nebo si došli na záchod.

Jít na záchod byla v chladu a ve tmě nebezpečná činnost. Protože měli jen jednu lucernu, musel Tal používat svůj slunokam, když se kvůli svým potřebám trochu vzdálil, a vyvolat z něj navíc ještě teplo, aby mu nezmrzly důležité části těla. Netušil, jak to řeší Milla. Ledované asi měli své figle.

Tal se zrovna vracel z podobné exkurze, když k němu přibíhala Milla s mří lucernou zakrytou tak, aby svítila pouze před ní.

"Schovej světlo!" přikázala Milla a stáhla Tala za paži, aby se přikrčil.

Tal se rychle soustředil na svůj slunokam, ztlumil jeho světlo a zastrčil si řetízek za košili.

"Co se děje?" zašeptal.

"Merwin," odpověděla Milla také šeptem. "Veliký. Byl nám na stopě, ale vyhodila jsem maso ze selského, abych ho odlákala jinam. Musíme odsud co nejrychleji pryč, bez světla."

Tal si vzpomněl, jak mu na lodi Milla o merwinech vyprávěla. Připadalo mu, jako by mezitím uplynuly už celé roky.

"Drž se mě za opasek," zamumlala Milla. Tal ji uposlechl a pomalu vyrazili. Milla zastínila lampu ještě víc tím, že zatáhla za držadlo vespod, které stáhlo pletivo dolů. Tal skoro vůbec neviděl, ale kupodivu mu to nevadilo ani z poloviny tolik, jako ještě před pár dny. Začínal si na tmu zvykat.

A musel si také přiznat, že si svým způsobem zvykl i na Millu, protože očividně vzala onen krvavý rituál vážně a udělala by všechno pro to, aby ho dostala v bezpečí do Hradu. To byl velký rozdíl proti dni, kdy ji poznal a kdy ho chtěla zabít. Přesto ji však nepokládal za nic víc než potomka nějakého uprchlého příslušníka Podnároda.

Milla se najednou zastavila a Tal do ní skoro vrazil. Oba zůstali potichu stát ve tmě. Slyšeli dech toho druhého, mrazivé sípění, které vycházelo zpod jejich masek bez ohledu na to, jak tiše chtěli být.

Tal vycítil, že Milla se kamsi pozorně dívá ale tma byla příliš velká, než aby postřehl, kterým směrem. Sám se pomalu rozhlédl a hledal, co se děje v okolní tmě.

Když něco konečně spatřil, chvíli mu trvalo než si vzpomněl, co to je. Dlouhé, tenké, překvapivě jasné světlo, které vypadalo, jako by se pohybovalo samo o sobě a pomalu se otáčelo ze strany na stranu.

Roh merwina.

o KAPITOLA o

DVACET TŘI

Planoucí roh, třikrát větší než Tal, se pomalu sunul blíž a blíž. Tal spíš cítil než viděl, že Milla vytahuje nůž. Její oštěpy se zlomily při pádu saní.

Krátký kousek naostřené kosti se nezdál být příliš vhodnou zbraní proti dravci s rohem, který by projel Talem i Millou a pořád by ho ještě pořádný kus zůstalo venku.

Tal ve snaze pohybovat se tak nenápadně, jak jen to bylo možné, pomalu sáhl pod svůj plášť a opatrně začal vytahovat slunokam.

Měl kámen už napůl venku, když je merwin konečně našel. Děsivý hvízdavý řev se rozlehl temnotou a zářící roh prudce vystřelil vpřed.

Milla vykřikla a odstrčila Tala stranou. Rozběhla se vpřed k merwinovi. Dravce teď Tal viděl zcela zřetelně, protože ho ozařoval děsivý roh.

Obraz, který spatřil, mu neměl už nikdy vymizet z paměti.

Merwin byl dokonce ještě větší, než jak ho Milla popisovala - přinejmenším dvacet sáhů dlouhý. Vypadal jako kruthad z Pána šelem, s protáhlým a hrozným tělem. Místo nohou měl čtyři dlouhé ploutve s drápy a místo šupin lesklou černou kůži.

Měl jen jedno oko - ohromné zlaté oko, dlouhé a členité, s víčkem, které se otevíralo a zavíralo několikrát za vteřinu. Na druhé straně hlavy bylo vidět prázdnou oční jamku, očividně následek dávného zranění.

Roh vyrůstal z kostního můstku mezi merwinovými očima. Pod ním byl rozšklebený dravcův chřtán, mimořádně velký, se spoustou lesklých zubů, který hrozil Tala rozsápat jediným skousnutím.

Když se Milla přiblížila k bestii, strašlivý roh zaútočil. Vyrázil přímo k Ledovance a Tal si na okamžik pomyslel, že vzápětí přijde její konec.

Ale Milla uskočila a skoro se jí podařilo rohu vyhnout. Merwin trhnul hlavou a strašidelně ostrý hrot rohu přejel dívce přes hrud' a odhodil ji stranou svou silou. Milla zůstala ležet na ledě.

Merwin zaváhal. Zvolna se sunul k nehybnému tělu Milly a svým rohem rozrýval led. Talovým mozkiem znovu projela Millina slova:

"...vrazí svůj roh do své kořisti a pak s ní buší hlava nehlava o led..."

Merwin se stáhl zpět, aby zaútočil na bezbranné děvče.

"Ne!" vykřikl Tal a rozběhl se vpřed se zdviženým slunokamem v ruce.

Rychleji, než stačil Tal svým okem postřehnout, změnil merwin svůj cíl. Udělal výpad vpřed, čímž roztáhl své tělo do šířky a zářící roh se teď řítí přímo na Tala. Chlapec uskočil a byl by upadl, ale strážný stín ho včas zachytil. Talův slunokam přitom stále mířil do dravcova jediného zlatého oka.

Tal věděl, že má čas jen na jediný útok, než ho ostrý roh znovu ohrozí. Všechny své myšlenky soustředil na slunokam, na to, aby z něj dostal každý kousíček energie, který v něm byl - a vypustil ho na merwina.

Blesk byl tak jasný, že Tala málem oslepil. Merwin děsivě zavřeštěl. Tal stál velmi blízko, přesto však neviděl, jestli je Merwin pouze podrážděný, nebo zda se mu podařilo jeho zbylé oko vypálit.

Proklínal se, že byl tak hloupý a nezavřel oči. Slyšel, jak se Merwin zmítá na ledě a představoval si roh, jak bodá na všechny strany. Znovu se rozběhl a pak se raději zastavil. Vždyť úplně ztratil orientaci a možná běžel přímo k merwinovi!

"Strážný stíne!" vykřikl a natáhl ruku. Prsty ho měkce zabrněly a jakási síla ho strhla na led. Tal upadl a ucítil závan vzduchu, jak jej cosi minulo. Vzápětí následoval skřípavý zvuk rohu rozrývajícího led.

Merwin bud viděl, nebo jeho ostatní smysly stačily k tomu, aby Tala našel. Chlapec se odkulil stranou a plazil se pryč. Strážný stín táhl za ruku. Zrak se Talovi pomalu vracel a temnota se proměnila ve směs poletujících skvrn a rozptýleného světla.

Merwin opět zaútočil a jeho roh se zabodl do ledu nedaleko Talových nohou. Tal se k merwinovi obrátil čelem.

Nestvůra byla slepá přinejmenším dočasně, protože zlaté oko měla zakryté víčkem. Ale mohla ho slyšet nebo zvětřit, protože hlavou mířila přímo k Talovi, stejně jako rohem.

Nakonec ho přece jen dostane, pokud Tal něco nepodnikne jako první. Jeho slunokam však dosloužil, zcela vyčerpaný, a strážný stín s něčím podobným bojovat nemohl.

I kdyby se mu nějak podařilo utéct, zůstal by ztracen ve tmě, úplně bez světla. Jeho strážný stín by se navíc rozptýlil. A bez strážného stínu neměl žádnou naději, že najde Hrad.

Snad by mohl najít Millinu lucernu a nůž. Tal pomalu ustupoval směrem k mdlému zelenému světlu, kde upadla Milla.

Byl překvapen, když zjistil, jak daleko od jejího těla ho zavedl slepý útěk před merwinem. A ještě víc ho ohromilo, když Milla najednou vyskočila ze tmy a vrhla se merwinovi na krk. Obkročmo na něj dosedla, zaklesla kotníky o sebe a zabořila svou dýku hluboko do merwinovy hlavy.

Merwin opět zavřeštěl, vzepjal se a namířil jasný roh vzhůru k obloze. Milla ho opět bodla a merwin prudce sklonil hlavu dolů, až Milla udeřila patami o led. Dívka se však merwina pevně držela a bodala ho znovu a znovu, přestože kroutil celým tělem a zoufale bušil do ledu.

Konečně se merwin přestal hýbat a světlo jeho rohu začalo blednout. Milla seskočila a odplazila se kousek stranou. Tal spatřil na její kožešině krev a na ledě modrý hnis z merwina.

Chlapec polkl. Zatímco Milla bojovala s nestvůrou, bez hnutí stál a přihlížel. Teď se rozběhl k ní.

Milla ležela na zádech. Kapuce jí spadla a maska byla pryč. V blednoucím světle rohu Tal uviděl, že je v tváři ještě bělejší než obvykle a rty jí rychle modrají. Plášť měla roztrhaný na cáry a kožešinové kamaše měly na mnoha místech díry. Pod jejím tělem se začala vytvářet kaluž krve. Tmavě červené krve, ne modrého hnisu merwina.

"Umřu," řekla Milla slabým hlasem. Neobratně si otřela zápěstí o hrud' a pozvedla je, celé od krve, k Talovi. "U této krve, kterou sdílíme, u krve Klanu, u kosti lodi, Poslání musí být..."

Odmlčela se, jako by spatřila něco, co ji zmátlo. Na čele se jí udělaly vrásky a pak zvolna zavřela oči.

Tal si na okamžik pomyslel, že je mrtvá. Ale když přiklekl vedle ní, viděl, že stále dýchá, i když jen přerývané.

Tal z ní opatrně stáhl roztrhanou kožešinu. Když spatřil ránu, která se táhla přes celý její levý bok, musel zhluboka dýchat, aby se uklidnil. Nevěděl, co má s tou ránou dělat. Jeho slunokam už nebyl k ničemu a i kdyby byl v pořádku, Tal neovládal umění léčit.

Pak ucítil jemný dotek na paži. Strážný stín ho tahal za zápěstí, poznamenané třemi ledovanskými zářezy.

Tal hleděl na stín, který se mu snažil něco sdělit. Vzal na sebe tvar, který Tal nepoznával. Byl to nějaký lidský tvar.

Pak pochopil. Strážný stín na sebe vzal tvar Millina stínu. Naznačoval mu tak, že Milla má v sobě trochu Talovy krve a stín jí dokáže pomoci. Stačilo, aby mu to Tal přikázal.

"Strážný stíne, strážný stíne," vyhrkl Tal, "zastav krvácení z Milliných ran..."

Sotva to dořekl, přelil se strážný stín přes Millu, přilepil se k jejím žebřům a vyslal temné výhonky dolů k nohám a podél její levé paže. Všude, kde se jí dotkl, krvácení přestalo.

Tal přikryl dívku i strážný stín kožešinou a přinesl ranec a lucernu. Chvilí mu trvalo, než přišel na to, jak z lucerny stáhnout stínidlo, a pak si sedl vedle Milly. Strážný stín potřeboval všechno světlo, které bylo možné zajistit.

Ačkoli Milla už nekrvácela, nebyl si Tal jistý, zda přežije. Teď, když měl čas o tom přemýšlet, nebyl si ani jistý, jestli si to přeje. Nejspíš mu zachránila život, ale on získal ranec i lucernu. Měl by vyrazit nejkratší cestou k Hradu. A tam se rozhodně nechtěl zdržovat tím, že by sháněl slunokam i pro ni.

Nepatřila do jeho rodiny, nebyla jeho přítelkyní, neznamenal pro něj nic.

Co by asi řekli rodiče, napadlo Tala najednou. Co by udělal otec, kdyby byl tady? Nebo matka, kdyby byla zdravá?

Nenechali by ji tu. To by dokázal jen někdo jako Pán Stínů Sushin a Tal nechtěl být jako on.

Vzdychl a otevřel ranec. Nejdřív vyndal spací kožešinu a opatrně ji nacpal pod tělo bezvládné dívky, aby neležela na ledě. Pak zapálil olejový hořák a uvařil vývar ze selského masa. Předpokládal, že Milla bude potřebovat teplé jídlo, až přijde k sobě.

"Co se to se mnou děje?" oslovil zdechlinu merwina. "Jsem Tal Graile-Rerem a patřím k Vyvoleným. Neměl bych sedět uprostřed pustiny a starat se o... bláznivou ledovanskou holku. Měl bych být doma, pečovat o nový slunokam a připravovat se na Den nanebevstoupení."

Zdechlý merwin mu neodpověděl. Ale někdo jiný ano.

o KAPITOLA o DVACET ČTYŘI

"A kde přesně je tvůj domov?" ozval se ze tmy za odumírajícím světlem z merwinova rohu hlas. Ženský hlas, který zněl jako hlas Babizny od Dálných jezdců.

Tal vyskočil a jako šílenec hrábl po Millině noži. Než ho stačil nahnát, stála už žena u něj a mířila mu oštěpem na hrdlo.

Nebyla sama.

Tala, Milly a mrtvého merwina obklopil kruh Ledovanek. Bylo jich přinejmenším dvanáct a všechny měly oštěpy v pohotovosti, jako by byl Tal stejně nebezpečný jako příšera, kterou zabila Milla.

Neslyšel je přicházet. Jako by je přinesl vítr nebo vyrašily z ledu.

Měly na sobě kožešiny jiné barvy než Dální jezdcí a jejich masky byly ozdobené vlnitými čarami, které zářily jako kalakoi na selských. Bylo zřejmé, že patří k jinému Klanu. Doufal, že zabití merwina se v jejich lovištích nebere jako loupež. Jenže Milla ho chtěla zabít jen proto, že se v lovištích jejího kmene pouze náhodou ocitl...

"Jsem Vyvolený z Hradu," promluvil pomalu. "Ale mám Poslání, zde s Millou z klanu Dálných jezdců. Jsem svázán s Klanem i lodí. Podívejte!"

Pozvedl zápěstí a stáhl si rukavici, aby mohl ukázat znamení na kůži.

"Nemáš žádný stín," řekla žena, která předtím mluvila. "Kde je?"

"Pomáhá Mille," řekl Tal znepokojeně. Když teď věděl, co jsou Ledované skutečně zač, nechtěl jim zavdat příčinu k tomu, aby ho zabili. "Poranil ji merwin. Můj stín jen zastavil krvácení, to je vše."

Žena pohlédla na Millu a odtáhla kožešinu stranou. Oštěpem přitom stále mířila na Tala.

"Řekni mi, jak ses dostal z Hradu až k Dálným jezdcům," přikázala žena.

Tal jí vše pověděl a slova mu v podstatě sama padala z úst. Tahle horda Ledovanek vypadala ještě děsivěji než Milla.

Ty, co stály kolem, se ani nepohnuly, jako by na místě vrostly do ledu, a jejich ostré oštěpy se blýskaly.

Zatímco Tal vyprávěl svůj příběh, pokradmu Ledovanky pozoroval. Všiml si, že mají jiné masky a kožešiny než Dální jezdcí a na rozdíl od nich, byly oblečeny úplně stejně. Právě začal vyprávět o merwinovi, když mu náhle došlo, kdo jsou ty ženy. Musely to být Panny ochránkyň, sesterstvo, ke kterému se Milla chtěla přidat. Vypadaly jako úplně dospělé Milly, což bylo vskutku děsivé pomyšlení.

Dokončil své vyprávění. První žena mlčky stála a hrozivě se nad ním tyčila. Pozvedla svůj oštěp a Talovi vyschlo v ústech. Přece ho nakonec po tom všem, co prožil, nezabije nějaká potrhá Panna ochránkyň jen proto, že nevěří jeho příběhu!

"Breg, Libbe, Umen, podívejte se na tu holku," řekla žena. "Ty, Tale, půjdeš s námi."

"Kam?" zeptal se Tal. "A... prozradíte mi, kdo jste?"

"Jsem Arla, Matka ochránkyň," odpověděla žena. "Jsme Panny ochránkyň a sloužíme Matce Babizně z Hory Světla."

"Z Hory Světla?" zeptal se Tal dychtivě. Tak říkala Babizna Dálných jezdců hoře, na které byl postaven Hrad. "Jsme někde blízko?"

"Tři dny cesty," odpověděla Arla. "Brzy Horu uvidíš na obzoru."

"Jdu domů!" vykřikl Tal. Vyskočil, ale zarazil se, když na něj několik Panen ochránkyň vyrazilo se svými oštěpy.

"Jsi vězeň. Odvedeme tě k naší Babizně a ta tě bude soudit," vysvětlila Arla. "Je zakázáno lézt na Horu Světla a já nevím jistě, jestli jsi mluvil pravdu. Pokud se ty nebo tvůj stín pokusíte o útěk nebo o nějaká kouzla, zabijeme vás. Rozumíš?"

"Ano," hlesl Tal. Najednou se cítil velmi unaven. Pokaždé, když už se zdálo, že se bude moct bez dalších obtíží vrátit na Hrad, něco se zamotalo.

"Máme saně," řekla Arla. "Můžeš na nich jet s Millou z tvého Klanu."

Tal si z cesty do sídla Panen ochránkyň na úpatí Hory Světla pamatoval jen velmi málo. Jejich saně byly mnohem větší než Milliny a táhlo je dvanáct wresků. Byly však nákladní, a proto pomalejší a méně pohodlné. Tal a Milla se uložili mezi pytle ze selských kůží, které páchly zatuchlinou.

Milla přicházela k sobě jen na krátké okamžiky, kdy blouznila. Tal nevěděl jistě, zda také nestrávil velkou část cesty v bezvědomí. Spal, nebo ležel v jakémsi polospánku a sny mu splývaly s nedávnými událostmi. Plížil se k němu Sharrakor, který se vzápětí proměnil v jednookého merwina. Vyšplhal na lodní stožár a našel tam svého otce a prastrýce Ebbitta, jak sedí na ráhne a popíjejí sladkou vodu.

Znovu a znovu se mu zdálo o pádu z Červené věže a o slunokamech. Slunokamy se sypaly ze sítě všude kolem něj, ale on na ně nedosáhl.

První pohled na skálu, které Ledované říkali Hora Světla, však nebyl sen, ale skutečnost.

Probral ho podivný zpěv. Pohlédl přes bočnici saní a spatřil, že všechny Panny ochránkyň stojí v řadě obrácené jedním směrem a společně zpívají něžnou melodii. Sledoval jejich pohled a spatřil ho.

Hrad. Rýsoval se daleko a vysoko na obloze jako světelná květina s tisícem brilantových okvětních lístků. Zdálo se, že

visí ve vzduchu, protože hora pod ním byla v temnotě neviditelná.

Domov, pomyslel si Tal. Domov.

Když ho spatřil, věděl, že se vrátí. Babizna Matka ochránkyně pozná, že mluví pravdu, stejně jako Babizna na lodi.

Nechá ho dokončit Poslání.

Podíval se na Millu, která ležela nehybně mezi pytlí. Panny ochránkyně vyměnily jeho strážný stín za obvazy a obklady z bylinek a mastí, které Tal neznal.

Millina ruka spočívala na kožešině a tři zářezy na zápěstí byly jasně viditelné. Tal si prohlédl vlastní zápěstí, na kterém se v zeleném světle mřížích lamp rýsovaly bledé čárky zhojených jizev.

Pak si všiml jejího stínu. Nezdál se mu úplně stejný jako přirozené stíny členů Podnároda. Ledované byli jiní, ujišťoval se Tal. Nepatřili k Vyvoleným, ale rozhodně nebyli ani sluhové.

"Vezmu tě do Hradu," řekl Tal. Sehnul se a dotkl se svým zápěstím Millina. "A oba získáme naše slunokamy."

Milla mu sevřela rukou hrdlo a zírala na něj horečnatýma očima. Přesto, že byla zesláblá, Talovi se stěží podařilo odtrhnout její prsty. Zvedl se a odplazil na opačnou stranu saní.

"Proč nezemře?" vykřikla Milla, potřásla hlavou a zhroutila se opět do kožešin.

"Blížíme se k Hradu," zachroptěl Tal a třel si krk. Litoval slov, která před chvílkou vyřkl, protože teď se mu vůbec nechtělo brát Millu s sebou.

Když si uvědomil, jak dalekou cestu urazil a jak těžká pout' ho ještě čeká, málem se mu zatočila hlava. Podařilo se mu překonat tyto nehostinné končiny navzdory duchostínům, bojechtivým Ledovanům, obrovskému merwinovi a krutému mrazu. Byl ještě stále tím chlapcem, který žil v bezpečí Hradu - aniž tušil, co se nachází venku?

Ne, už nebyl stejný. Nikdy už nebude stejný.

Až přesvědčí Babiznu, aby je propustila, bude ještě třeba vystoupit na horu a vyřešit otázku, jak se dostanou do Hradu. Protože ho nikdy předtím neopustil - alespoň ne po zemi - neměl Tal ani tušení, kudy se do něj vchází.

Věděl jen, že to nějak dokáže.

Vracel se totiž domů.